

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Febrer 2007 • número 83 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

Cooperació

Foto: Dídac Salau

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgt.es
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Alternatives?, si ens hi posem són possibles

Foto: Mireia Bordonada

El tema central d'aquest "Catalunya" és el cooperativisme, una de les moltes alternatives al capitalisme que el moviment obrer ha assajat al llarg de la seva història. Sovint a la redacció ens arriben correus, cartes, comunicats i articles contra alguna cosa. Bé, més que sovint, cada dia. En canvi, pocs articles, propostes o fotos són a favor d'alguna cosa, escrits en positiu. És un exercici molt bo veure el passat i mirar què és el que com a moviment social que som hem aconseguit en positiu i quines alternatives al capitalisme com a sistema econòmic hem tirat endavant al llarg de la nostra història que ens hagin aportat camins nous per fer fora l'esclavisme del treball assalariat. Que també hi ha coopertives que tenen treballadores i treballadors assalariats? Doncs sí, n'hi ha, però els principis del cooperativisme recollits en la declaració de Rochale continuen sent útils per mirar el futur, sempre convenientment adequats en la seva lletra petita.

Si bé sabem que som els millors reivindicant i lluitant pels drets que tenim i que les lleis recullen, hem de ser conscients que aquestes lleis, al cap i a la fi, han estat fetes per qui ens explota, perquè la correlació de forces en els governs que les fa i en el parlaments que les voten a Europa Occidental en aquests moments no deixa lloc per al dubte. Són lleis fetes des de la dreta econòmica i, per tant, no són lleis que ens defensin o protegeixin sinó lleis que hem de saber utilitzar per defensar el present, però que ens ca canviar en el futur. Com? Aquesta serà la feina de les nostres organitzacions, de la nostra organització. Veure com es pot canviar la realitat de les lleis fins que aquestes deixin de ser imprescindibles per transformar la realitat. Mentrestant, la construcció d'alternatives socials, econòmiques i laborals és una de les prioritats que hauríem de tenir com a classe, perquè les utopies no només són vàlides per somiar-les o pensar-les a casa estant sinó que han de ser i poden ser camins que fem i recorrem fins a allà a on ens deixin els que ara ens exploten.

Si les nostres alternatives fossin tan generals que arribessin a crear una alternativa social real, aleshores no ens hauríem de preocupar per les lleis ni per les feines, esdevindríem molt més lliures que no pas ara. I per a això només ens falta força, ganes i decisió. Si ens hi posem, és possible!!!

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Joan Rosich, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Vicent Martínez, Qui deu a qui, Ass. per un Habitatge Digne Noelia Pérez, Antonio Carretero, Contra-Infos, CGT Aragó, Anna Campanera, Jordi Suñé, Repsol Mata, Sodepau, Juan I. Calderón, Plataforma per la Defensa del Montsec, Detinguts del KORK III, Rescat, Alternativa Antimilitarista-MOC, Xavier Montanyà, Col·lectiu Zapatista El Caragol, Comissió de Solidaritat amb Chiapas, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Dídac Salau (portada), Mireia Bordonada, Joan R. Ferrandis, Gabriel Serra Pep Hernández. **Il·lustracions:** Fortià Baqués. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradors i col·laboradors.

Aquest número del *'Catalunya'* s'ha tancat el dissabte 20 de gener del 2007.

"Arribat el moment, un tauró de les financs obre una llauna de sardines."

Francesc Gelonch, Lo Bou de Juneda, dins "7 haikús improbables"

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.
Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

El cooperativisme és una alternativa al capitalisme que organitza l'economia d'una manera democràtica

Una cooperativa és una unió de persones que comparteixen les compres o els serveis

COOPERATIVISME

"Si la cooperació no és més que un negoci, resulta un mal negoci". Charles Gide

La història d'una alternativa

El cooperativisme, una eina de transformació

Vicent Martínez

El cooperativisme naix com una resposta democràtica a un sistema econòmic que concentra en la mà del capitalista (de qui posa el capital inicial) tot el poder a l'hora de quedar-se els beneficis, de decidir sobre el futur i l'activitat econòmica de l'empresa i sobre l'organització del treball. El cooperativisme és, almenys des d'un punt de vista teòric, una alternativa al capitalisme que organitza l'economia d'una manera democràtica en què els treballadors i els usuaris (consumidors en el capitalisme) tenen alguna cosa a dir en l'organització de l'activitat econòmica. Poden dir que necessiten i que no i estableix una relació directa i honesta entre oferta i demanda, per contra, de la que fa el capitalisme que basa el seu funcionament en el lucre, el creixement permanent i la persuasió i en la creació de noves necessitats (irreals) per seguir creixent, venent i lucrant a una minoria (els capitalistes). Una minoria, en funció de posar el capital inicial, s'apropia del que produeixen els treballadors i decideix quines són les necessitats dels altres. L'empresa, cal recordar-ho, és dels pocs espais, juntament amb l'església, en què no s'exigeix, almenys formalment, un funcionament democràtic basat en la igualtat de drets que és el que representen les cooperatives.

Als principis del moviment obrer sorgits quan es va iniciar el capitalisme, al segle XIX, l'associacionisme obrer democràtic era la base de la seua lluita: el sindicalisme revolucionari, els ateneus populars (per donar formació i educació a la classe treballadora) i les cooperatives (per atorgar un funcionament democràtic a l'economia) eren la base d'un món nou, just i igualitari. Les cooperatives, de fet, són una part del moviment obrer més llibertari i tenen vinculacions clares amb l'anarquisme. Durant la Guerra Civil, a les socialitzacions que es van produir arreu de l'Estat moltes tenien forma de cooperativa i d'autogestió, i van anar autoorganitzant-se per rams de producció en una economia de guerra. En aquestes socialitzacions, el paper i el poder dels treballadors a partir de la democràcia directa tenien una inspiració anarquista.

> "Actualment, el cooperativisme té un cert pes econòmic i social, sense ser majoritari està present arreu de la nostra societat i economia"

De fet, va ser el comunisme i el socialisme les tendències dins del moviment obrer que van optar, més que per un moviment obrer fet des de la base i des de l'associacionisme democràtic, per la conquesta del poder polític: via cop d'estat o revolta social per uns o via eleccions per als altres. El cooperativisme, amb aquests corrents obrers, va perdre el paper central que havia tingut fins llavors.

Actualment, el cooperativisme té un cert pes econòmic i social, sense ser majoritari està present arreu de la nostra societat i economia. A Catalunya n'hi ha 11.000 cooperatives que creen més de 40.000 llocs de treball, i existeixen aliances internacionals d'aquest tipus d'empresa.

Amb tot, el capitalisme permet les cooperatives i, també, en permet distorsions. Cooperatives creades per rebre beneficis fiscals o subvencions que encobreixen fraus, empreses, fraudulentes creades com a cooperatives (entre els socis capitalistes) que subcontracten altres empreses o autònoms. El problema principal, però, és que la legislació actual permet distorsions del concepte inicial cooperatiu o d'autogestió: la llei ha trencat el principi d'una persona, un vot. Algunes lleis, com la catalana, permeten tenir vots ponderats en funció del capital aportat o obtenir beneficis en funció d'aquest: és a dir, una estructura tendent a la capitalista. Aquestes opcions, a les que les lleis per al sector donen cada cop major cabuda, desnaturalitzen el projecte cooperatiu i els seus principis perillosament.

El llibre "El mito de Mondragón. Cooperativas en una ciudad del País Vasco", de Sharryn Kasmir, en la editorial Txalaparta i del 1999, adverteix d'aquests perills amb una crítica, ferotge, a aquesta possibilitat i a entitats com la Corporació Cooperativa de Mondragón.

Malgrat tot, malgrat els perills, el cooperativisme i l'autogestió no deixen de ser eines de transformació.

Jordi Suñé Morales,
historiador i ensenyant

Ja fa més de 150 anys que un moviment de base com és el cooperativisme experimenta alternatives a l'actual sistema capitalista. Al llarg de la seva història els plantejaments dels cooperadors han estat diversos. Així, per exemple, a Catalunya tant podem trobar cooperatives fomentades per la Mancomunitat de la dècada de 1910 com per sindicats durant la guerra civil del 1936. Un moviment, en definitiva, promogut i qüestionat pel moviment obrer i pagès i en certs moments per l'església i l'administració.

Comencem, en primer lloc, intentant definir què és una cooperativa: és una unitat econòmica de producció, comercialització o consum que pertany als mateixos usuaris dels seus serveis. Es tracta d'una unió de persones que col·laboren per compartir compres o serveis. I n'hi ha de molts tipus: sanitàries, de consum, de treballadors, agrícoles, etc. Dels beneficis que en surten anualment, una part es destina a ampliar el capital de reserva per poder fer compres més grans, inversions i dipòsits per obtenir interessos. I una altra part d'aquest excés de percepció es destina als socis. Podem llegir a Viquipèdia que les cooperatives són "empreses gestionades democràticament pels seus socis, per als quals l'adhesió voluntària a la cooperativa implica un compromís de participació activa."

En segon lloc, cal veure quan sorgeixen les primeres cooperatives. Es tracta de l'època en què s'inicia la industrialització i els vells esquemes de l'antic règim desapareixen. Es produeixen grans transformacions agràries i difonen noves idees. Més enllà dels termes estrictament econòmics, en el camp de l'associacionisme les confraries i els gremis comencen a donar a pas a entitats que uneixen a ciutadans que busquen en l'ajuda mútua una via per poder millorar les dures condicions

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

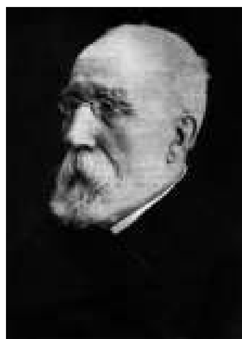
de vida. Les primeres reaccions a la nova situació social, però, va provocar episodis violents dels quals el més conegut és el ludisme, que basava la seva acció en la destrucció de màquines i fàbriques. Després van venir les societats obreres, les vagues i les negociacions. Les noves xarxes associatives es desvinculen majoritàriament de l'església creant els seus propis centres recreatius.

A Anglaterra i a França van sorgir les primeres experiències cooperatives. El 1827, William King encapçalava un dels primers intents coneguts a Anglaterra. La creació de la cooperativa de consum de Rochdale (1844) va suposar un abans i un després en el moviment. El motiu va ser que va funcionar amb una sèrie normes bàsiques que, posteriorment, van ser conegudes com els Principis de Rochdale, i que van ser assumides pel conjunt del cooperativisme internacional. Seran les característiques que definiran el cooperativisme a partir de llavors. Aquests principis són els següents: nombre il·limitat de socis, percentatge dels beneficis destinat al foment de la cultura, funcionament democràtic, adhesió lliure, autonomia respecte els partits polítics i les creences religioses, igualtat de drets entre els socis i repartiment de l'excés de percepció entre els socis. La influència dels socialistes utòpics (Fourier, Owen, etc.) són evidents en les primers passes del moviment.

Una de les primeres associacions obreres que coneixem és l'Associació de Teixidors de Barcelona (1842) que oferia als seus socis ajuda i solidaritat en cas de malaltia. El concepte de socors mutus pot costar d'entendre avui en dia que gaudim, en major o menor mesura, d'una seguretat social que garanteix una paga quan estem malalts o una assistència sanitària quan ens convé. Llavors aquests serveis no hi eren. Les entitats de socors mutus cobraven una petita quota entre els seus associats i garantien una petita paga als socis que emmalaltien. Aquest servei es va popularitzar i va ser ofert per entitats de tot tipus, com ara algunes corals vinculades als cors Clavé.

Tornant al fil cronològic, a la dècada de 1840 neixen les primeres societats de resistència. El 1841 neix la primera federació de societats obreres a l'Estat. Veient la força que prenien aquestes entitats l'Estat i la patronal van optar per reprimir-les durament. Durant el bienni 1854-1856 es van arribar a prohibir les societats obreres. Llavors es va iniciar una lluita pel dret a associar-se sense precedents a l'Estat espanyol. Es fan les primeres vagues i es van recollir milers de signatures.

Durant la segona meitat de segle XIX es va anar aconseguint una certa permissivitat (Llei d'associacions de 1887) i una mínima llibertat de premsa que va permetre crear moltes entitats i difondre les noves idees que arribaven de fora (Proudhon…) a través de Fernando Garrido, Pi i Margall, Abdó Terrades, Narcís Monturiol i altres. "El Obrero" (1864), publicació dirigida per Antonio Gusart, i "La Asociación" (1866), de Roca i Galés, que van ajudar a difondre les idees cooperativistes.

A l'esquerra, els pioners de la cooperativa de Rochdale, que establiren els principis del moviment; al centre, Pi i Margall, un dels impulsors de la implantació del cooperativisme als Països Catalans i la resta de l'Estat; i a l'esquerra, Robert Owen.

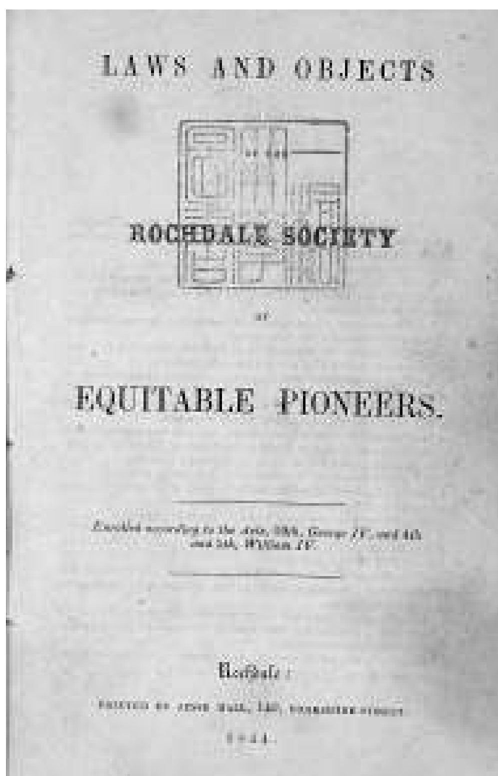
Les primeres cooperatives catalanes van ser L'Obrera Mataronense 1864, de filats i teixits, L'Econòmica de Palafrugell (1865), de consum, i la de Canet de Mar (1865), també de consum. Després apareixerien moltes més com La Fraternitat de la Barceloneta (1879), l'Andresense de Sant Andreu (1879), La Flor de Maig del Poble Nou (1890), etc.

Els primers intents per federar les cooperatives de consum catalanes daten de finals de segle XIX i principis del XX. El 1898, es va fer la primera assemblea a nivell de Catalunya. Eren unes 110. Tot i el seu apoliticisme declarat, els historiadors remarquen la influència de les idees socialistes. L'any 1913, es va fer la primera assemblea a nivell d'Estat espanyol. A nivell mundial, l'Aliança Cooperativa Internacional (ACI) va néixer el 1895 a Londres. El cooperativisme català es va adherir a l'ACI el 1902.

Les cooperatives catalanes van viure dos grans moments d'expansió. El primer va ser sota l'impuls de la Mancomunitat de Catalunya i el segon durant la II República. Va ser durant aquest període quan hi va haver una legislació més concreta i que afavoria el sector. Es va aprovar la Llei de Cooperatives (1931), les Bases de Cooperació (1934) i la Llei de Mutualitats (1934), la Llei de Sindicats Agrícoles (1936). etc.

El cooperativisme de consum es va consolidar amb una federació forta, un mitjà de comunicació propi ("Acción Cooperatista"), una central de compres, un cooperativa de sabó i una de pastes de sopa impulsades per la mateixa Federació, etc.

Durant la guerra van patir per la dificultat de garantir els proveïments, per l'augment de la demanda i pels intents de col·lectivització. Malgrat tot, van esdevenir una eina imprescindible a la reraguarda, a molts pobles i ciutats es va produir la unió de les cooperatives i les diferents federacions de cooperatives es van aplegar en una sola Confederació.

LAWS AND OBJECTS

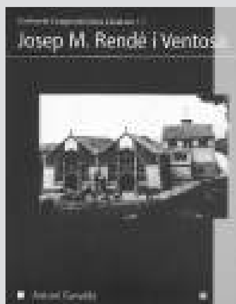
ROCHDALE SOCIETY

EQUITABLE PIONEERS.

Després de la guerra, el franquisme va aprovar la Ley de Cooperación (1942) per controlar aquestes entitats econòmiques però no per suprimir-les. S'incorporaven a l'Obra Sindical de Cooperación del Movimiento, la qual podia arribar a vetar la tria de membres de les juntes gestores. Segons Eliseu Soler "l'activitat cooperativa estava fiscalitzada per l'organització sindical del règim (…) i la relació amb l'Administració de l'Estat s'establia a través de l'organització sindical oficial".

El cooperativisme va patir la repressió i l'exili però va sobreviure i avui en dia hi ha una gran varietat de cooperatives agrícoles, de treball, de serveis, de transport i algunes de consum. Actualment, les cooperatives catalanes són unes 11.000, amb més de 40.000 treballadors, i es coordinen a través de la Confederació (www.observatori.coop). Estan en contacte amb l'Aliança Cooperativa Internacional (www.ica.coop), que té 222 membres de 91 països. Les cooperatives catalanes han de seguir els principis cooperatius proclamats per l'Aliança Cooperativa Internacional l'any 1995. A l'Estat Espanyol els treballadors de les cooperatives representen el 4,58% del mercat laboral. Aproximadament, aglutinen, entre treballadors i socis, un milió de persones. Segons les dades que ha publicat la Unió Europea les cooperatives aporten el 7% del Producte Interior Brut (PIB). A Catalunya, cal destacar l'existència d'una escola de cooperativisme (www.aposta.coop) que organitza periòdicament cursos i seminaris.

Alguns líders cooperativistes catalans

-Joan Ventosa i i Roig (1883-1961) va ser president de la Federació de Cooperatives de Catalunya (1922-1934) i va col.laborar amb la redacció de les lleis de cooperatives del 1931 i 1934.

-Joan Salas i Anton (1854-1931) va ser impulsor de la Càmera Regional de Cooperatives Catalano-Balear i president d'Honor del Primer Congrés de Cooperatives d'Espanya.

-Eladi Gardó i Ferrer (1875-1958) va ser president de la Federació de Cooperatives de Catalunya (1920) i un dels fundadors de l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

-Antoni Farbra Ribas (1879-1958) va ser un socialista divulgador del cooperativisme a l'Estat i a l'exili americà.

-Josep Maria Rendé i Ventosa (1876-1925) va impulsar el cooperativisme agrari, les caixes rurals i els cellers. Va dirigir el Servei d'Acció Social Agrària de la Mancomunitat.

-Jacint Dunyó i Clarà (1924 - 1982) va ser historiador, periodista i cooperativista. Va ser membre del Patronat de la Fundació Roca i Galès i el primer Director de la revista Cooperació Catalana.

Miquel Mestre Aviñó, un líder del cooperativisme

Jordi Suñé Morales, es autor del llibre "Miquel Mestre Avinyó i el cooperativisme a Torredembarra", maig de 2005, Patronat Municipal de Cultura.

Miquel Mestre és d'aquells personatges que, tot i el seu important paper en els esdeveniments històrics del nostre passat més proper, han caigut en l'oblit general. Per ser fidels a la realitat, cal destacar positivament la feina de divulgació realitzada per Albert Pérez Baró, el qual havia publicat una nota biogràfica al diari "Avui", que més tard va incloure en l'apèndix d'un dels seus llibres més coneguts: "Història de les cooperatives de Catalunya" (Barcelona, Editorial Crítica, 1989).

Mestre, nascut a Mont-roig el 1890, provenia del moviment obrer. Havia estat líder de les diverses vagues que es van desenvolupar a Reus als anys 10 del segle XX. Per aquest motiu va ser empresonat en diverses ocasions i represaliat fins al punt que els empresaris li van dictar un "pacte de fam" que el deixaria sense feina ni possibilitat de trobar-ne. Després d'un temps de fer de drapaire, l'any 1918, els seus companys de la Cooperativa Obrera de Pratdip (Baix Camp) li van oferir la feina de secretari de l'Ajuntament. No cal dir que aquest fill de carboner i orfe de mare des de petit no tenia estudis. Malgrat tot, la seva tenacitat autodidacta el van portar a acceptar la feina i a realitzar-la correctament. D'aquesta manera arribaria a Torredembarra l'any 1923, suplint la plaça vacant de secretari. I s'hi va estar fins el 1936, quan marxaria a treballar a Cornellà.

Quan va arribar a Torredembarra ja duia a l'esquena molts anys de divulgació, tant d'idees polítiques, sempre al voltant del socialisme, com d'organització cooperativista. Als anys 20 va arribar a presidir la Federació de Cooperatives de Tarragona. De mica en mica va anar guanyant prestigi dins el moviment cooperatiu i era cridat molt sovint a donar conferències a molts pobles de Catalunya i a participar com a ponent a les diverses assemblees. Entre les seves activitats van destacar les que tenien un vessant pedagògic i de divulgació. Es pot dir que no era un teòric, que era un home d'acció i d'organització. Va passar per Manresa, Mataró, Badalona, Tivissa, Sants, Reus, la Canonja, etc. Va assistir a assemblees a Bèlgica, Madrid, Barcelona, Palamós, Bilbao, etc. Malgrat això també es podien llegir les seves opinions a "La Justícia Social" (Reus), "Acción Cooperatista" (Barcelona) o a "El Cooperador" (Madrid), segons l'època.

Sempre va ser un defensor del cooperativisme entès com una alternativa al capitalisme, per tant, qüestionava d'arrel l'apoliticisme del moviment: "Si la política és l'acció que hom realitza per a governar els pobles, no està prou bé als cooperadors dir-nos apolítics, per tal com nosaltres treballem per absorbir l'economia capitalista, per passar-la a mans dels propis consumidors per tal que aquests siguin els qui utilitzant llurs propis recursos, arribin a prescindir de tota mena d'intermediaris, sempre onerosos i, per tant, capitalistes." (Fragment del discurs pronunciat a Ràdio Associació de Catalunya, l'abril del 1936).

Als anys 30, va impulsar la Cooperativa Popular la Veritable de Torredembarra i posteriorment la seva unió amb la històrica Cooperativa La Marítima, de la mateixa població, sota el nom de la Unió de Cooperadors. Com a representant dels cooperadors torrencs participava de les reunions de l'executiva de la Federación Nacional de Cooperativas de España i de la Federació de Cooperatives de Catalunya. Quan Joan Ventosa i Roig va haver de dimitir, l'any 1934, Mestre va ocupar, primer provisionalment i després per elecció, la presidència de les dues federacions. Va ser present, com a tal, a les reunions de l'Aliança Cooperativa Internacional.

L'esclat de la guerra civil es produeix en un moment en què Miquel Mestre és, doncs, el líder del cooperativisme a nivell de tot l'Estat. Per això va ser nomenat vocal al Consell d'Economia de la Generalitat. A Catalunya, el cooperativisme, malgrat els atacs rebuts per algun sector descontrolat dins les files antifeixistes, va seguir avançant i ocupant un paper central en l'economia de la reraguarda. En aquest sentit, a nivell organitzatiu, cal destacar la creació de la Confederació de Cooperatives de Catalunya. Aquest ens va agrupar totes les federacions de cooperatives: de consum, de producció i treball, agrícoles, etc. La presidència de la Confederació va recaure damunt la figura de Miquel Mestre.

L'any 1937, Mestre també va ser nomenat pel president Lluís Comapanys director general de Proveïments de la Generalitat de Catalunya. I l'any següent va passar a ser adjunt del director general de Proveïments de la República, Trifón Gómez. També va ser president del Consell Superior de la Cooperació, a partir de l'abril de 1938. Finalment, com a representant d'aquest Consell, va ser nomenat membre del Consell Directiu de la Caixa de Crèdit Industrial de Catalunya. No cal dir que amb la situació que es vivia, en motiu de la guerra, la seva tasca no es va poder desenvolupar mai amb normalitat.

El franquisme el condemnà a mort però salvà la vida gràcies a les declaracions de diversos personatges. Una vegada va poder sortir de la presó va trobar-se amb un moviment cooperatiu afeblit i amb una legislació que desvirtuava els principis bàsics de Rochdale. Va haver d'obrir una espardenyeria a Barcelona per poder subsistir. També va treballar a hores a la Unión Cooperatista de Barcelona. Enmig d'aquesta imatge de desil·lusió, la llosa que va acabar d'enfonsar a Mestre va ser l'afusellament, l'any 1949, del seu fill Numen, que havia participat activament al maquis i a la guerrilla urbana del PSUC. En el mateix afusellament moriren altres tres companys de Numen. Un d'ells, Joaquim Puig i Pidemunt, havia estat company de Miquel Mestre al Consell d'Economia i un important cooperador. Tots ells formaven part del grup dels 80 activistes que van caure l'any 1947 a Barcelona.

Miquel Mestre va morir el 1976 víctima d'un càncer a la Quinta de Salut L'Aliança.

En un article escrit per Celestí Ventura Raballí es deixava constància que: "En Mestre té sempre una influència extraordinària que ha contagiat la moral dels altres companys que han actuat amb ell.

Aquesta és la seva visió dels problemes econòmics i socials. La convicció de les idees i l'optimisme sense utopies irrealitzables de les obres que ofereixen possibilitats reals (…)."(Publicat el juliol de 1936 a "Acció Cooperatista").

Un repàs a la bibliografia

Jordi Suñé Morales

Són diversos els treballs que hi ha sobre la història del cooperativisme. Comencem aquest viatge per "Eladio Gardó Ferrer 'La cooperación catalana'. Recopilación histórica. 1898-1926", un llibre de col·leccionista que es pot consultar a biblioteques especialitzades. Saltem seguidament a la sèrie d'articles i llibres d'Albert Pérez Baró del qual destacaria la "Història de les cooperatives de Catalunya" publicat per Editorial Crítica l'any 1989.

Un llibre bàsic en cas d'iniciar una recerca és el de Rafael Celada "Aproximació a l'atles cooperatiu de Catalunya fins 1936" de l'Institut per a la Promoció i la Formació de Cooperatives del Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya el 1987. En el mateix sentit, cal consultar l'exhaustiu "Les monedes de les cooperatives catalanes", de l'Antoni López i Lluch editat per la Generalitat l'any 1983. L'obra d'Antoni Gavaldà i Torrents en aquest camp és una referència per a tots els historiadors. En destaca "L'associacionisme agrari a Catalunya (El model de la Societat Agrícola de Valls, 1888-1988)" editat per Estudis Vallencs l'any 1989. El mateix podem dir amb l'obra d'Andreu Mayayo "De pagesos a ciutadans. Cent any de sindicalisme i cooperativisme agraris a Catalunya 1893-1994".

I fem, finalment, un repàs a les obres de cooperatives locals de gran interès per entendre la importància d'aquest tipus d'associacionisme abans la guerra i el patrimoni que la societat actual ha heretat d'aquells vells lluitadors: "La Cooperativa Obrera Tarraconense (Consum, treball i lleure a Tarragona (1904-1965)" de la historiadora Montserrat Duch "Tarragona; Casa Oberta. Un segle de Cooperativa Obrera Tarraconense" (1904-2004) del periodista Agustí Gutiérrez; "El Centre Obrer de Mont-roig" de Francesc i Martí Rom, "Viticultura i associacionisme a Catalunya. Els cellers cooperatius del Penedès" (1900-1936) d'Antoni Saumell Soler; l'article "Notes sobre la fundació del Celler Cooperatiu de la Canonja. L'any 1961" d'Eliseu-A Soler Àlvarez; "El cooperativisme agrari a Vila-rodona (1893-1939)" de Josep Santesmases; etc.

A nivell de biografies, cal destacar la iniciativa de la Fundació Roca i Galés (www.rocagales.org) que ha iniciat la Col·lecció Cooperativistes Catalans i que ja ha publicat sis volums. El primer, escrit per Antoni Gavaldà, està dedicat a Josep M. Rendé i Ventosa; el segon, del reusenc Pere Anguera, és sobre Antoni Fabra i Ribas; i el tercer és la biografia de Josep Lladó i Quintana, de Josep Casanovas.

TREBALL-ECONOMIA

La repressió contra qui lluita no es fa esperar i els més combatius són atacats per les empreses per estalviar-se problemes

Però la solidartat farà que problemes que es volien estalviar floreixin

Alerten de 'mobbing' a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet

Col·lectiu Catalunya

Dos dels tres sindicats amb presència a l'Ajuntament de Santa Coloma, CGT i CCOO, han admès conèixer vint casos d'assetjament laboral de treballadorsi treballadores. Segons representants dels sindicats, les queixes s'han produït sempre de manera anònima –la major part a través de la plataforma d'afectats creada el 2005.

La Secció Sindical de CGT té constància de l'existència d'assetjament laboral a uns quinze funcionaris municipals i denuncia que entre els professionals presumptament pressionats hi ha molta por. Tanta que els afectats mai no han volgut donar la cara. Això ha portat la CGT a actuar d'intermediaris i els envien els seus comunicats des dels correus electrònics del sindicat.

A finals del 2005, es va constituir una plataforma d'afectats per assetjament laboral que ha denunciat amb comunicats anònims un reiterat assetjament verbal i una marginació manifesta des dels càrrecs superiors. La Secció Sindical de CGT denuncia que ni el Comitè d'Empresa ni els caps de Recursos Humans han fet res per resoldre la situació i també lamenten la passivitats de tots els grups municipals.

Festes laborals del 2007

En el DOGC 4.690 del 3 d'gost del 2006 es va publicar el calendari de festes laborals a Catalunya durant l'any 2007. Aquestes festes sónles següents: 1 de gener (Cap d'Any), 6 de gener (Reis), 6 d'abril (Divendres Sant), 9 d'abril (Dilluns de Pasqua), 1 de maig (Festa del Treball), 15 d'agost (L'Assumpció), 11 de setembre (Diada de Catalunya), 12 d'octubre (Hispanitat), 1 de novembre (Tots Sants), 6 de desembre (Constitució), 8 de desembre (Immaculada), 25 de desembre (Nadal) i 26 de desembre (Sant Esteve).

De les tretze festes esmentades, el dia 6 de gener (Reis) tindrà el caràcter de recuperable. Les altres dotze seran de caràcter retribuït i no recuperable.

A més de les esmentades, seran fixades mitjançant una ordre del conseller dues festes locals, retribuïdes i no recuperables.

Correos de Sabadell contra el despotisme

Secció Sindical CGT Correos Barcelona

La CGT vam convocar vaga per a les tres últimes hores de la jornada (11 hores a 14 hores) del divendres 12 de gener als 105 treballadors de repartiment del correu i d'urgents en la ciutat de Sabadell. La convocatòria va ser un èxit i va seguir la vaga el 80 % de la plantilla, que va exigir la dimissió del cap de carteria i la readmissió d'una treballadora.

Els motius de la vaga eren l'acomiadament d'una treballadora i l'ambient hostil que el cap de carteria aplica contra tots els treballadors i treballadores i en especial contra el personal laboral eventual.

El que va omplir la paciència dels treballadors, va ser l'informe negatiu del cap de carteria sobre una treballadora eventual que va impedir que passés el període de prova provocant el seu acomiadament. Tota la plantilla en assemblea general va decidir convocar mobilitzacions, defensant com realitza el seu treball la companya acomiadada.

Aquest mateix cap, l'any 2001, era el responsable en Correus de Terrassa, i per actituds semblants, la plantilla de carteria mitjançant signatures va aconseguir el seu cessament en la direcció de la població. La solució de Correus va ser traslladar-lo a Sant Cugat del Vallès i posteriorment com a cap a Sabadell, seguint la política de l'empresa que consisteix a traslladar el problema d'una població a una altra i no de solucionar-lo.

Des de CGT es pensa que el Sindicat UGT hauria de prendre mesures internes en contra d'un cap que històricament se situa en la seva òrbita i que no obstant està enfrontat a la plantilla per actuacions autoritàries.

La CGT, en la reunió que va mantenir el 16 de gener amb el nou responsable territorial de Correus a Catalunya, li va proposar, entre altres coses, que acabi amb l'hostilitat laboral que practiquen alguns caps de Correos que "juguen a ser déu", en fer informes negatius de treballadors sense haver d'aportar cap prova. L'únic criteri que compta és la seva valoració personal, el treballador no té cap oportunitat de defensar-se ja que en cap moment l'empresa el crida per a conèixer la seva versió abans d'acomiadar-lo i eliminar-lo de les bosses de contractació. Als sindicats tampoc els donen els informes ni els motius dels cessament.

La CGT no va signar la normativa de contractació, (sí que ho van fer CCOO, UGT i CSIF), entre altres motius perquè preveien que s'anaven a donar situacions d'indefensió i de conflicte com el que s'han donat ara. Que alguns caps no podrien resistir la temptació i implantarien un sistema d'abús de poder creant-se a l'empresa un clima d'hostilitat i de conflictivitat laboral del qual en surten perjudicats tant els treballadors com els usuaris.

La CGT sempre ha defensat la claredat en la contractació, els criteris per contractar han de ser públics, igual que els motius pels quals l'empresa decideix cessar un treballador, consideren arbitrari dir-li a algú, "No vinguis demà", basant-es només en el criteri del cap sense res més per a recolzar una decisió en què es qüestiona si una persona val o no. Considerem molt greu que és pugui privar del Dret Constitucional al Treball, per la simple opinió d'un cap i sense necessitat de ser avalada per res tangible. Aquestes actituds de cacics d'alguns caps de Correos provoquen un gran perjudici al bon funcionament del servei ja que desmotiven a la plantilla i fan fugir els qui podriwn entrar a formar-ne part.

Des de CGT s'espera que el nou responsable territorial de Correos prengui cartes a l'assumpte i rectifiqui les decisions totalment injustes i arbitràries del cap de Sabadell, readmeti la treballadora injustament acomiadada i procedeixi al cessament de aquest cap sens dubte incapaç de gestionar els treballadors i les treballadores.

Correos Barcelona: l'estafa de la consolidació i el concurs

Secció Sindical de CGT Correos Barcelona

El passat 10 de gener, la CGT va convocar una concentració a la porta de l'oficina principal de Correos a Barcelona, davant la nova enganyifa que l'empresa i els sindicats CCOO, CSIF i UGT han portat a terme amb la convocatòria dels concurs de trasllats i la presa de possessió dels laborals de nou ingrés.

Aquests són els motius de la convocatòria de CGT:

-Tot el personal consolidat el novembre i desembre de 2006: absència de llistes de vacants i sense treure totes les vacants.

-Personal laboral consolidat el desembre de 2006: la mateixa història però més bèstia. Als no motoritzats se'ls ha assignat exclussivament Sagrera i CAM-2. És que no hi havia places el novembre? No poden participar en el concurs. Les seves destinacions a Barcelona són com a mínim per un any. Hi ha places de repartiment sense cobrir a la província i no les han ofertat.

-Treballadors traslladats forçosos (Sant Cugat i Aeroport): no se'ls ha permès tornar a Barcelona com agent/classificació i ni tan sols canviar de torn. I es queden sense els dos punts per trasllat forçós. Ara les possibles places de Barcelona queden ocupades.

-Concurs de trasllat obscur: no hi ha llista de vacants. "L'assignació serà continuada en funció de les necessitats de l'empresa durant un any (9 assignacions)". El 2006, hi ha hagut vacants amb peticionaris no adjudicades i, per suposat, les ocuparan com vulguin.

Les conseqüències de tot això: centenars de companys de pobles obligats a anar als mateixos pavellons de Barcelona als quals no poden tornar els traslladats forçosos. Milers de treballadors estafats de nou gràcies al sistema de concurs permanent de trasllats recollit des del primer Conveni Col·lectiu i estatut signats per CCOO, UGT i CSIF (Acord General de desembre 2002) i gràcies a un sistema d'ingrés a Correos caracteritzat pel seu obscurantisme.

Van enganyar els treballadors i les treballadores que van anar a Sant Cugat (acord sobre trasllats forçosos per automatització recolzat per CCOO, UGT i CSIF). Van enganyar-los sobre les bondats del nou sistema de concurs de trasllats (treient-nos de pas els 30 dies per trasllat). I tornaran a enganyar-nos quan donin la culpa exclusivament a l'empresa obviant que ells porten anys donant suport a les polítiques de la Direcció de Correos.

Per denunciar aquesta situació es va convocar aquesta mobilització del 10 de gener.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a Honeywell

'La plantilla vol informació i transparència'

Josep Garganté

-Què produeix Honeywell, quanta gent té a la plantila i com s'inicia la Secció Sindical de CGT a l'empresa?

-Honeywell és una de les multinacionals més grans del món, es troba entre les deu primeres. Honeywell Materials de Fricció SL Barcelona es dedica a la fabricació de material de fricció, és a dir, pastilles de fre d'automòbil. Els principals clients són Mercedes, BMW, Volvo, Porsche, Volkswagen, Toyota, Onda, Mazda, Audi, etc. L'origen d'aquesta empresa es remunta als anys 60, formada per una família de Barcelona, per passar més tard al municipi del Prat de Llobregat, sota el nom de Frenos Jurid SA.

En aquesta empresa sempre ha existit un únic sindicat, que era CCOO; a partir de finals dels 90, entra el sindicat UGT; i després de molts anys amb problemes amb el Comitè de la vella escola, s'intenta entrar amb gent jove per canviar el ritme que estava duent en aquels moments el Comitè, amb el resultat que no deixen entrar ningú, perquè no els trequin els negocis que havien creat (per exemple, l'administració de les màquines de cafè i les comissions amb les empreses distribuïdores de cafè). Un dels nostres porta a l'empresa la CGT, amb el suport en aquell moment de la CGT de Barcelona.

En les primeres eleccions van sortir quatre membres del Comitè més un delegat LOLS: Antonio Martino, Benedicto Martino, Nicolas Martino, José Luís Gómez Aranda, Cristian Quirante (LOLS). Legalment, la Secció Sindical es forma a l'octubre de l'any 2002. Actualment, la planta de Barcelona té una plantilla de 405 treballadors, inclosos personal d'oficines i de contracte (40 treballadors).

-Qines són les demandes més sentides per la plantilla i quins són els reptes laborals als quals us enfronteu en el futur?

-La plantilla el que vol és un comitè sencer i que lluiti sempre en benefici del treballador, i no veure els enfrontaments directes entre CGT i els mateixos de sempre (CCOO i UGT) o viceversa. Volen, abans de res, informació, ja sigui després de cada reunió amb l'empresa o del Comitè. Volen transparència, és a dir no ens agrada que es negociï d'esquena a nosaltres, ni que se signi qualsevol pacte sense comptar amb nosaltres.

El futur serà una constant lluita contra la direcció de l'empresa i, lamentablement, CCOO i UGT. Això vol dir que hi ha una guerra oberta, sobretot amb el Departament de RRHH, que no vol dialogar amb qui no ens donem per vençuts i no volem vendre ni la salut ni els drets dels treballadors.

-Fa poc van acomiadar dos companys, com ha anat aquest tema?

-Tot això després que hagin sancionat els membres del Comitè d'Empresa Nicolás Martino i Benedicto Martino per demanar un informe mèdic sobre un treballador que va tenir un accident i a l'endemà se li acabava el contracte. L'ATS, fent funcions de metge, no va voler donar els informes a l'accidentat i la dona es va posar nerviosa i va cridar al responsable de Seguretat i Higiene. Aquest fins fa uns anys era el president de CCOO i en l'actualitat encara no queda molt clara la seva posició, exerceix pel que sembla com a adjunt de Seguretat i Higiene.

Així, van sancionar, sense tenir culpa de res, Nicolás Martino amb falta greu i 20 dies de sanció d'ocupació i sou, i Benedicto Martino, amb falta greu i dos dies de sanció d'ocupació i sou. Això es tradueix en el fet que l'empresa no vol que ningú posi la mà a la infermeria. Per què? Què amaguen?

Més tard, Benedicto Martino és sancionat amb falta molt greu amb 60 dies d'ocupació i sou per tenir una discussió amb un company, on la paraula mes fort va ser "ximple". Després de la sanció de 60 dies, l'empresa (passat 20 dies de la sanció) comenta que reconsiderarà la sanció. El temps anava passant i no deien res i, davant la falta de diàleg per part de la direccio, la Secció va decidir efectuar una sèrie de concentracions a la porta de la fàbrica amb ajuda dels companys de la CGT de Barcelona i de la CGT el Baix Llobregat.

En una d'aquestes concentracions, van aparèixer unes pintades en els exteriors de la fàbrica, amb frases en contra de l'empresa, CCOO i UGT. L'empresa sanciona va sancionar els dos germans Martino amb l'acomiadament, acusantlos de ser els responsables de les pintades, i la resta del Comitè (CCOO i UGT) celebren la notícia i no fan res per intentar per solucionar el tema. En la resolució final, el jutge no els dóna la raó en cap punt i, a més, l'advocat de l'empresa (deien que d'un dels millors gabinets d'advocats de Madrid) va perdre els papers en veure el nostre advocat, Leopoldo Quinteiro, fins al punt que va acabar posant-se amb Merche Sánchez, secretària general de Catalunya.

L'acomiadament va ser declarat improcedent i l'empresa va ser condemnada a pagar totes les mensualitats i tornar al lloc de treball d'abans de la sanció. L'empresa, com sempre, va recórrer la sanció i deixa els diners d'aval en el jutjat, tot esperant Tribunal Superior.

A part de tot això, als membres de CGT ens han obert expedients i ens han descomptat diners de les nòmines per passar-nos, teòricament, d'hores en període de negociació de Conveni.

-Fa poc heu tingut Eleccions Sindicals a l'empresa. Quins han estat els resultats i quina valoració en feu? D'altra banda, quina és la vostra manera de treballar a la Seccio Sindical?

-El 15 de desembre, es van celebrar Eleccions Sindicals a Honeywell Barcelona, teníem una mala papereta des d'inici, amb més de mitja empresa en contra nostra, a causa de la campanya destructiva que RRHH, CCOO i UGT. Deien que si ens votaven a nosaltres l'empresa tancaria, per exemple, tot i que tots sabem que els únics que tanquen empreses són precisament ells, CCOO i UGT.

A pesar de totes les traves, CGT Honeywell va obtenir el major nombre de vots del col·legi obrer. CGT va conseguir 89 vots; UGT, 86; i CCOO, 68.

LA MIRADA INDISCRETA

Barcelona i el Quixot

Emili Cortavitarte Carral

No fa gaire, se celebrava el quart centenari de la publicació del "Don Quijote de la Mancha" de Miguel de Cervantes. Un dels aspectes de l'obra tractat va ser la relació del Quixot amb Barcelona, ciutat que visità en el segon volum i a la qual entrà entre músiques i aplaudiments, acompanyat pels cavallers del bàndol dels nyerros, i rebé hospitalitat en una gran mansió.

Quatre-cents anys i escaig més tard, els Fills de Don Quixot, acompanyats per representants de moviments socials pel dret a un habitatge digne i pels drets socials, no han pogut acampar durant unes hores a la plaça de Sant Jaume (prèviament regada) i, en comptes de músiques i aclamacions, s'han trobat el pas barrat per desenes d'agents de la Guàrdia Urbana i dels Mossos d'Esquadra.

Sembla que no es tracta que Barcelona hagi deixat de ser una ciutat hospitalària. Si passegeu pels carrers de l'antiga ciutat medieval, on van transcórrer els dies del Quixot i Santxo, obtindreu una impressió contrària. Es tracta més bé d'un extens parc temàtic ple de gents d'altres contrades i de continuats reclams consumistes.

El que a les autoritats i altres persones de bé de la Ciutat Comtal no els ha agradat és que una sèrie de joves estrangers (sense gaire capacitat adquisitiva, per cert) reivindiquessin a Barcelona allò que pot estar justificat a París, però no al nostre cap i casal.

Si Barcelona encapçala la llista de ciutats més cares per adquirir un pis de l'Estat espanyol, si el preu mitjà és de 4.192 euros el metre quadrat, si excepte Horta-Guinardó, Nou Barris i Sant Andreu, la resta de barris superen fins i tot aquest preu, si les hipoteques van registrar en 2006 la major pujada des de la creació de l'índex Euribor, si els lloguers també van pujar per sobre del 10%,... és perquè, com va dir l'anterior alcalde i ara ministre, la Ciutat Comtal és una ciutat rica (en un país i en un estat també rics, afegeixo jo)

Els fills de Don Quixot s'han equivocat de mig en mig en cercar hospitalitat a la ciutat postmoderna i 'fashion' per excel·lència.

Els fills de Don Quixot s'han equivocat de mig en mig perquè qui són benvinguts són els fills de Santxo Pantxa: especuladors immobiliaris, inversors passavolants, constructors compulsius, turistes rics ocasionals, empresaris globalitzats, bons bevedors de cervesa i sangria, hooligans futbolístics,...

L'ALTRA REALITAT

Desmemòria històrica (i IV)

Pepe Berlanga

En els lliuraments anteriors hem anat presentant les atrocitats que el règim feixista sorgit del cop d'estat militar de 1936 va cometre, tant en el transcurs de la contesa com en els anys posteriors, hem anat donat llum a dades que farien estremir de ràbia i impotència a qualsevol ésser humà pel sol fet de conèixer-les. No obstant això, tres dècades de l'arribada d'això que alguns anomenen democràcia encara produeix por, entre qui ho va viure, parlar de la guerra civil i de la desmesurada repressió que la va acompanyar.

A hores d'ara i a la vista de les dades que s'han anat exposant hi ha qui nega que allo succeís o, en el millor dels casos, engeguen el ventilador per afegir-hi: "…i tu més".

Pretenen decretar la "desmemoria" més absoluta, com si parlar del succeït fos obrir la caixa de Pandora dels nostres dimonis més ocults. Obvien referir-se interessadament que es van cometre crims atroços que han quedat impunes; pretendre castigar els responsables, aclarir els fets o reparar les víctimes és atemptar contra "la reconciliació" sorgida de la desmemoria estimulada per la "modèlica transició".

No volen entendre que a hores d'ara els familiars d'aquells penats, maltractats o afusellats (assassinats seria el terme més ajustat a la realitat) exigeixin l'anul·lació de les farses judicials realitzades sense la mínima garantia judicial. Alguna cosa tan senzilla com recuperar la dignitat humana és considerada revanxisme.

Voler exhumar els cossos espargits en ingents fosses comunes que es troben disseminades per tots els racons d'aquesta pell de toro o pretendre saber en quina cuneta va ser assassinat un familiar, es considera un crim de lesa humanitat, defugint, interessadament, l'assassinat, l'exterminació, l'esclavitud, la deportació i altres actes inhumans que es van cometre contra gran part de la població, volent consumar amb això el desvergonyiment de comparar les víctimes amb els seus botxins, deixant impunes els crims comesos en nom de la sacrosanta creuada.

Si hi va haver alguna vegada una mínima esperança que arribés el dia que totes aquestes calamitats serien superades, que les administracions col·laborarien per asclarir el succeït, la llei que el govern socialista ha presentat en el Parlament aconsegueix tot el contrari, provocant que unànimement totes les organitzacions que defensen la recuperació de la memòria històrica s'hi posicionin en contra.

Desconvocada finalment la vaga de l'AVE

Text: SFF-CGT; foto: Joan Ramon Ferran

Tots els Sindicats presents en el Comitè General d'Empresa de Renfe-Operadora, van convocar cinc dies de vaga per a tots els serveis d'Alta Velocitat, els dies 15, 16, 17, 19 i 20 de desembre, per als col·lectius de treballadors i treballadores de les categories de Maquinista AVE-Cap del Tren i Supervisor de Serveis a bord-AVE, com a conseqüència dels incompliments que manté l'empresa i que influeixen negativament en les seves condicions laborals. CGT va defensar la convocatòria de vaga demanada en les assemblees de treballadors i que va tenir el suport de tots els Sindicats del CGE de Renfe-Operadora.

Era la primera vegada des de feia més de 25 anys que el CGE de Renfe convocava vagues de 24 hores durant cinc dies -pràcticament seguits- i això només podia ser com a conseqüència de la falta de raó, el despotisme i la prepotència de la Direcció de l'empresa que, des de fa més d'un any consuma una deterioració de les condicions laborals, referent als torns de treball.

És necessari assenyalar que en l'últim any, en tota l'empresa Renfe-Operadora, s'han produït més de cent ascensos a llocs directius -amb el seu consegüent augment de retribucions- i per contra, en els dos anys transcorreguts des de la segregació de l'antiga Renfe, la resta de col·lectius, com els treballadors d'Alta Velocitat, han vist com se'ls negaven els seus drets més elementals.

En l'Acord s'estableix:

1-L'Empresa assumeix que els Torns del Personal pertanyent a ambdós Col·lectius siguin rotatius en les seves respectives Residències i Categories, que estiguin inclosos en el calendari laboral i, per a això, es compromet a elaborar un Calendari de Formació en el qual es fixarà tant la periodicitat, assistents i continguts dels cursos abans del 15 de gener de 2007. Així mateix, s'acorda que a tots els treballadors que ostenten les dos Categories abans esmentades se'ls realitzaran els cursos de formació necessaris dels vehicles adscrits a AVE (sèries 102, 103 i 104).

2-S'acorda garantir i millorar el sistema de menjars i llocs de pernoctació dels treballadors. A més, es crea una Comissió Mixta amb competències per a vetllar pel manteniment dels serveis contractats i per a la modificació dels establiments per pèrdua de qualitat o deficiències en els seus serveis.

3-Es garanteix per part de l'Empresa el compliment i abonament del component Variable de l'any 2006 en el seu valor màxim i en tots els seus paràmetres.

4.L'Empresa es compromet a negociar el desenvolupament d'un marc funcional de l'Interventor-AVE Supervisor de Serveis a bord, en una taula especifica amb un periodicitat d'almenys una reunió al mes com a mínim, iniciant-se les reunions abans del 21 de desembre de 2006.

5-L'Empresa es compromet a la resolució dels problemes i riscos que suposen per a la Seguretat i Salut dels Treballadors, començant amb el correcte manteniment de les instal·lacions, especialment quant a la seva lluminositat, climatització i a l'accessibilitat als trens.

Des de CGT, es va considerar que amb aquest Acord es contemplava gairebé la totalitat de les reivindicacions que s'havien discutit i aprovat en les assemblees realitzades i que van ser el motiu del conflicte plantejat mitjançant la convocatòria de vaga. CGT es mostra satisfeta amb aquest Acord, i vetllarà pel seu estricte compliment.

L'estació de tren de Reus es queda sense servei de personal a la nit

Col·lectiu Catalunya

L'1 de gener, l'estació de tren de Reus va deixar de tenir servei de venda de bitllets i d'informació al viatger atesos per personal entre les deu de la nit i les sis del matí. L'Administrador d'Infraestructures Ferroviàries (Adif) assegurava que havia fet aquesta retallada per la coincidència de tres baixes laborals a la plantilla que cobreix la terminal, però la CGT ho atribueix a un nou greuge contra el ferrocarril convencional en favor de l'alta velocitat (TAV), com la supressió del tren diürn a Madrid.

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT va denunciar la supressió del torn de nit a l'estació de Reus mitjançant una decisió unilateral de la direcció executiva d'Estacions d'Adif, que es va fer efectiva, segons va admetre la mateixa empresa pública, el passat 1 de gener. Des d'aleshores, els passatgers que han d'utilitzar l'estació de nit no poden comprar-hi els bitllets ni tenir accés a informació de primera mà, ja que també va quedar suprimit el servei de megafonia. La mesura afecta dos trens de llarg recorregut, els que van a Bilbao (23.14 h) i Madrid (23.56 h), i també el primer tren amb destinació Tarragona-Barcelona (05.01h) i el primer regional (5.37h). En aquest últim cas és el revisor o el personal del tren els que expedeixen directament els bitllets, mentre que per pujar als altres tres combois s'hauran d'haver comprat els bitllets de manera anticipada. A l'estació, entre les 22 h i les sis del matí, només hi haurà personal de seguretat. La CGT, d'un costat, ha denunciat Adif a la Inspecció de Treball per haver modificat el gràfic vigent d'horaris pactat amb els sindicats, però sobretot lamenta que s'estigui privant Reus d'uns serveis de qualitat per facilitar la seva mobilitat. El sindicat, que ja va dur les seves queixes a la inauguració de la línia del TAV i de l'estació del Camp de Tarragona, aprofundeix en els mateixos arguments: des dels poders públics, es potencia l'alta velocitat i el ferrocarril convencional queda en un segon pla.

Les empreses amb càmeres hauran d'informar d'on es troben

Col·lectiu Catalunya

Les empreses i entitats que tinguin càmeres vigilant espais públics, tant oberts com tancats, hauran de col·locar cartells advertint els ciutadans o empleats que la seva imatge s'està gravant. Una instrucció de l'Agencia de Protección de Datos, en vigor des del dimecres 12 de desembre, restringeix l'ús de càmeres de videovigilància a aquells casos en què la vigilància "no pueda obtenerse por otros medios menos intrusivos para la intimidad de las personas".

La instrucció persegueix "garantizar los derechos de las personas cuyas imágenes son tratadas por medio de sistemas de cámaras y videocámaras con fines de vigilancia", com a conseqüència de l'"incremento que están experimentando las instalaciones de estos dispositivos", segons la Agencia. Aquesta explica que "sólo se considerará admisible la instalación de cámaras o videocámaras cuando la finalidad de vigilancia no pueda obtenerse mediante otros medios que, sin exigir esfuerzos desproporcionados, resulten menos intrusivos para la intimidad de las personas y para su derecho a la protección de datos de carácter personal".

La instrucció afig que la instal·lació de videocàmeres no podrà ser, en cap cas, la primera opció per a assegurar la vigilància i el control d'una zona o instal·lació. No obstant això, milers de càmeres de vigilància d'edificis, i espais tancats d'empreses i organismes públics capten milions d'imatges de ciutadans que ignoren que estan sent gravats.

Podeu consultar el text complet a l'adreça del Boe: http://www.boe.es/g/es/bases_datos/doc.php?coleccion=iberlex&id=2006/21648

Vaga a Clariant Tarragona per persecució a CGT

Text: Federació Intercomarcal de Tarragona CGT, foto: Pep Hernández

La CGT va convocar vaga en la factoria de la multinacional suïssa Clariant, situada en el polígon petroquímic de Tarragona, els dies 15, 22 i 29 de gener i 5 de febrer, en torn de matí i tarda. La convocatòria de quatre hores de vaga afectava la totalitat dels treballadors i treballadors de la plantilla.

Aquesta vaga ve motivada per l'acomiadament del secretari general de la Secció Sindical de CGT i actual membre del Comitè d'Empresa, i la negativa rotunda de l'empresa d'establir qualsevol tipus de negociació i diàleg encaminat a la seva reincorporació amb la nostra secció sindical. El motiu que va al·legar la Direcció de Clariant para acomiadar-lo és el de no haver seguit la instruccions adequades en la barreges dels productes.

Altres motius, però, també s'apunten, com la persecució sindical que l'empresa exerceix sistemàticament sobre la resta d'afiliats i simpatitzants de la Secció Sindical, siguin representants o no. En concret, a altres dos afiliats de CGT els han imposat sancions de suspensió d'ocupació i sou, de 15 i 60 dias respectivament.

En aquests moments, Clariant no ha pogut establir que les barreges fossin imputable als treballadors acomiadats i sancionats, ja que sembla ser que hi havia un component en un tanc que no se sap "per què estava en aquest tanc" i "tampoc se sap qui l'havia posat" o que senzillament "no s'havia netejat per a l'inici de la següent fabricació".

I el tercer motiu ve donat per la consideració per part de CGT que les mesures sancionadores de l'empresa, tant sobre el delegat de l'anarcosindicat, com sobre la resta de sancionats han estat del tot desproporcionades.

Clariant viu moments delicats i no vol CGT a la mesa de negociació de l'ERO que tothom es tem que s'hi tirar endavant, perquè saben que CGT no el signarà. Aquesta tardor, Clariant va anunciar la supressió de 2.200 llocs de treball a les plantes europees, però encara no ha concretat si afectaran la de Vila-seca i el Prat de Llobregat. La CGT ha denunciat coses com ara la presència de treballadors d'ETT a planta, prohibida per la perillositat bacteriològica. Un dels acomiadats era el responsable de salut i riscos laborals i ara li passen la factura.

La Direcció de Clariant, pretén escapçar la CGT tant al centre del Prat com al centre de Tarragona, i aquesta exercint tot tipus de repressió i persecució sindical, principalment als companys del Comitè, seccions sindicals i afiliats. Davant els intents de negociació per part de la CGT, la Direcció de Clariant es va negar a establir-ne per solucionar el conflicte. Per això, no va quedar altre remei que convocar aquesta vaga, l'objectiu de la qual és arribar a un acord per a la readmissió del company acomiadat i l'anul·lació dels expedients sancionadors.

En el primer dia de vaga, el 15 de gener, uns 150 sindicalistes de CGT es van concentrar durant diverses hores en les portes de la factoria bloquejant les portes d'entrada i impedint la circulació de camions. Per les altres jornades de vaga també estaven previstos piquets informatius i concentracions a les portes de l'empresa.

Des de la Secció Sindical de CGT es va trobar a faltar la participació massiva dels companys de la factoria, però és comprensible la por i pressió que l'empresa directament i indirectament ha establert sobre el personal durant els últims anys.

Més informació al web de la Secció Sindical de Clariant: www.cgtclariant.com

OPINIÓ: La pobresa dels hipòcrites

Antonio Carretero (secretari d'Acció Social Comitè Confederal CGT)

"Lluita contra la pobresa", ens diuen. "Apadrina un nen", ens venen. "Compra.. tu guanyes si et toca... ells guanyen sempre", ens insulten El País i la UNICEF. La creixent degradació de les Nacions Unides i dels seus organismes és tal que l'únic objectiu és convèncer al món (ric i pobre) que la millor solució per a les injustícies i la desigualtat, fruit de l'explotació i el domini dels estats i les multinacionals (generadors de la pobresa real de milions de persones en el planeta), és reconvertir la solidaritat i la igualtat en les relacions internaciones en una fira d'apostes de loteria, en una immensa societat anònima de les consciències tranquil·les.

Ara fins i tot financien imaginatius gabinets de màrqueting per a aconseguir un major efecte mediàtic i, a ihhmitació del gairebé extingit moviment antiglobalització, convoquen manifestacions internacionals en els grans capitals del planeta per a -asseguren- pressionar els governs per tal que es mullin en la seva lluita contra la pobresa.

O es premia als grans multimilionaris per les seves obres filantròpiques, a les quals es poden dedicar perquè prèviament han monopolitzat el mercat i explotat sense miraments al medi ambient i a centenars de milers de treballadors (com Bill Gates posem per cas).

O s'enalteixen les alternatives del suposat capitalisme "humanitari", com la banca dels microcrèdits, la millor manera de mostrar que el capitalisme és viable sempre que la cobdícia no sigui la seva guia.

El missatge és senzill: compra el que se't ven i obtindràs el valor afegit d'estar ajudant a l'anomenat món en desenvolupament, a través de les noves multinacionals de les consciències tranquil•les que són les múltiples ONG de tot tipus i pelatge. Però la simplesa del missatge n'amaga un altre de subliminal, com gairebé sempre en l'enginyeria publicitària: pressionar els poders públics perquè dediquin una mica més dels seus pressupostos (és a dir, els de tots) en la "ajuda al desenvolupament" (instrument fantàstic que amaga sempre interessos polítics i comercials entre els països) és suficient per pal•liar l'estat de misèria en que es troba l'altra meitat del planeta.

D'aquesta manera, no cal denunciar l'estat ni el capital, no cal lluitar contra la classe política ni contra els capitalistes, no cal impugnar els múltiples desastres (ecològics, socials, econòmics i humans) provocats per les multinacionals. Per que al cap i a la fi la globalització és un bé preuat que a la llarga generarà benestar a tot el món i a tots els racons. I la pobresa és només una transitòria situació que pot ser pal•liada sempre que els fons que s'hi destinin estiguin gestionats per les corporacions que saben fer-ho, com el Fons Monetari Internacional o el Banc Mundial, o qualsevol altra "benintencionada" ONG de les finances transnacionals. Lluitar contra la pobresa no és lluitar contra les causes que la generen, si no endolcir-la i fer de la pobresa una cosa honorosament soportable, si s'aconsegueix eliminar-ne (o amagar) les conseqüència més nefastes: les malalties per desnutrició, la mort per fam o per falta d'higiene.

Que els i les pobres mostrin les seves cares somrients, això és el que cal aconseguir, amb això és suficient, encara que els somriures siguin de paper pintat i segueixin sotmesos a la por, a la repressió, a la falta de llibertats, a la tirania dels poderosos dels diners i dels governs, al treball a preu fet, mal pagat, sense llibertat per a expressar el que es pensa, el que se somnia o el que es desitja.

I sobretot, que no vinguin en ramat a buscar-se la vida al món que no els ha tocat en fortuna. Aquesta és la pobresa dels hipòcrites. Aquesta és la pobresa de les Nacions Unides, que davant la seva incapacitat estructural i crònica, vol fer-nos a totes i tots còmplices de la seva pròpia impostura.

Es crea la Coordinadora de Material Ferroviari de CGT

Federació de Transports i Comunicacions de CGT

A partir de seccions sindicals de CGT en empreses de manteniment i fabricació de material ferroviari (en concret companys de Alstom i Renfe) s'ha acordat crear la Coordinadora de Material Ferroviari de CGT(COMAFE-CGT) per tal de coordinar accions sindicals que plantin cara a les polítiques neoliberals de les patronals del sector, basades en l'augment de la precarietat a través de la creació d'empreses mixtes o subcontractant multitud de treballs.

Els representants sindicals de CGT en les empreses Alstom Transportis i Renfe, veuen la necessitat que les diferents empreses que intervenen en el manteniment i fabricació de material ferroviari es coordinin, i han proposat coordinar-se a les seccions sindicals de CGT presents en les empreses amb processos productius inclosos en aquest sector de manteniment i fabricació de material ferroviari.

Per a això es va convocar una reunió el 16 de gener a Madrid a la qual es va convidar a les seccions sindicals d'Alstom Transporte (Madrid-Toledo-Barcelona), Renfe Operadora (Integria), Grupo Albatros (Fuencarral), Vossloh (València), CAF (Saragossa) i Eulen (Barcelona).

Curs de Prevenció de Riscos Laborals

Curs a distància 2007 de l'INSHT "Prevenció de Riscos Laborals. Curs d'Ensenyament a distància dirigit a delegats de Prevención i membres de Comitès de Seguretat i Salut", dirigit a delegats de prevenció i a membres de comitès de seguretat i salut en el treball (siguins delegats de prevenció o representants de l'empresari).

La durada del curs és de quatre mesos de març a junyi a Barcelona el farà el Centro Nacional de Condiciones de Trabajo.

Les sol·licituds inclouran les sigüents dades: nom i cognoms, telèfons i lloc de residència, empresa i sindicato al qual pertany. El contacte es pot fer per correu electrònic a sp-saludlaboral@cgt.es posant "Assumpte: Curs Salut Laboral 2007", per fax al 91 445 31 32 amb el mateix assumpte, per correu ordinari, amb el mateix assumpte, a CGT, Salut Laboral, c/ Sagunto, 15, 1r, 28010-Madrid. Informació al telèfon (pregunteu per Pulido) 91 447 05 72.

Es destinen 23.052 milions d'euros a l'Exèrcit, alguns d'ells dissimulats

Pressupostos 2007 de l'Estat: pressupostos per matar

Alternativa Antimilitarista-MOC

Observant els Pressupostos de l'Estat espanyol pel 2007, veiem uns pressupostos que, disfressats de proposta progressista, ens mostren el rostre de la mort en forma de despesa militar.

Lluny de constituir objecte de debat públic, una vegada més els dirigents de l'Estat usurpen a la societat civil la potestat de decidir què es fa amb els seus diners, la qual cosa no és sinó una conseqüència de la imposició d'un determinat model de defensa que, segons ells, no es pot qüestionar. Com a antimilitaristes, el nostre qüestionament i denúncia dels exèrcits comença amb la denúncia de la preparació de la guerra.

Les dades emmascarades

En els Pressupostos Generals de l'Estat del 2007 es destina a despesa militar 23.052 milions d'euros, la qual cosa equival a més de 3,7 bilions de pessetes (amb "B", de bomba).

Com és costum, la partida per al Ministeri de Defensa és poc més que la tercera part d'aquesta quantitat: també cal tenir en compte les classes passives, els organismes autònoms del Ministeri de Defensa, les partides militars d'Interior, el Centre Nacional d'Intel·ligència i els programes d'Investigació Militar, que van inclosos en la partida del Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç.

El fet que el Govern de l'Estat amagui la despesa militar resulta revelador de la nocivitat del que es vol ocultar.

La guerra no és inevitable. Els exèrcits no són necessaris

Malgrat el que ens diuen, sabem que la guerra no és inevitable. Lluny de constituir una fatalitat del destí o de sorgir de forma imprevista com maduixes silvestres, les guerres són decisions polítiques, l'origen de les quals cal buscar-lo en els interessos econòmics dels països enriquits, als quals hem vist enviar hipòcritament cascos blaus com a autèntics bombers piròmans. Advoquem per la resolució dialogada dels conflictes i l'abolició dels exèrcits.

Crida al seny: crida a la desobediència

Des d'Alternativa Antimilitarista-MOC fem una crida al seny i a la desobediència per acabar amb la bogeria militar des del seu mateix origen: evitant la preparació de la guerra. Seguirem, així mateix, exigint que les instal·lacions militars passin a utilitzar-se per a finalitats socials. Instem la societat civil a fer Objecció Fiscal a les despeses militars, com fan milers d'objectors i objectores fiscals que es neguen a pagar impostos per a la guerra. Exigim que els 23.052 milions de despesa militar es converteixin en 23.052 milions de despesa social. L'única manera d'acabar d'arrel amb la guerra és acabar amb la seva preparació. Ho tenim molt clar: si vols la pau, prepara la pau.

Algunes peculiaritats dels Pressupostos

1) La despesa militar representa un 2,9% del Producte Interior Brut i un 12,6% dels Pressupostos Generals de l'Estat.
2) 1.586 milions d'euros es destinen a Investigació i Desenvolupament de material militar; d'ells, 1.225 es camuflen en partides del Ministeri d'Indústria.
3) El fons de contingència per a finançar missions militars en l'estranger està camuflat en les partides del Ministeri d'Hisenda, i s'estima en 566 milions d'euros.

Pel manteniment del poder adquisitiu ara que no se'ls reconeix la clàusula de revisió salarial

Mobilitzacions a l'AGE davant les delegacions de la Seguretat Social

FETAP-CGT

Continuant en la línia de les mobilitzacions portades a terme en ens últims mesos, la Federació Estatal de Treballadors de l'Administració Pública de la CGT va realitzar una nova crida als treballadors i les treballadores de l'Administració General de l'Estat per tal que el 30 de gener realitzessin, a les capitals de demarcació de tot l'Estat, concentracions en les portes les seus de la Seguretat Social per protestar per l'incompliment de les promeses electorals amb els empleats públics fetes pel PSOE.

No és per molestar, però malgrat els esforços desplegats tant pel govern com pels sindicats que li donen suport amb la finalitat de convèncer-los que les nostres retribucions, encara que no tinguin la clàusula de revisió salarial, estan en procés de franca recuperació, les xifres malden per contradir aquestes afirmacions que més que declaracions es vol que siguin actes de fe.

I no és per molestar, però si de debò es creuen el que declaren i, efectivament amb trucs, enganyifes i productivitats vàries es compensa l'absència de la clàusula de revisió salarial, quina raó existeix per no instituir-la una vegada per sempre?

A ningú pot molestar que un col·lectiu com el nostre, maltractat per diferents governs des de fa ja massa anys, reivindiqui alguna cosa tan bàsica com mantenir el seu poder adquisitiu i començar a recuperar progressivament el perdut.

Sense que ningú es molesti, cal tornar a recordar que ha estat precisament el partit que sustenta el govern actual, qui ens va prometre dur a bon port aquestes dues reivindicacions. Comença a molestar tants incompliments, tant electoralisme, tanta faula, i molesta, encara més, quan es mostra que les xifres públiques han arribat al superàvit, a costa d'estalviar justament on van prometre que mai ho farien, és a dir, en el fiançament de l'estat del benestar del que el nostre col·lectiu és part fonamental. Un altre incompliment electoral més.

L'Estatut de la Funció Pública està en ple procés parlamentari –ara en el Senat-, s'han introduït algunes modificacions al text original i sense menysprear-ne cap i reconeixent l'especial significat d'alguna d'elles, tals com el reconeixement com falta molt greu de l'assetjament laboral i el moral, alleujar però sense suprimir la figura del trasllat forçós, alleugerir uns grams el pes de l'avaluació de l'acompliment, una tímida obertura cap a la jubilació parcial i poc més, no se'ns oculta que estem davant una mera maniobra electoralista que busca amb uns tocs de maquillatge ocultar que les principals reivindicacions del personal segueixin dormint en un llimb injust.

Reconeixem els avanços, però són tan escassos, tant de cost zero, que ja o pot enganyar a ningú. Una altra cosa és constatar l'alegria de la qual fan gala els sindicats signants, tant amb l'esborrany inicial com amb els successius, tant amb les esmenes introduïdes pels grups parlamentaris del Congrés, com, imaginem, amb les que es puguin introduir en el Senat, i és que s'aprovi el que s'aprovi ells sempre guanyen, ells sempre estaran contents, són "gent positiva" per a un govern feliç i sense oposició.

Cal estar convençut de continuar les mobilitzacions perquè res no ha canviat, els matisos no poden ocultar la substància i aquesta es troba en la clàusula de revisió salarial, en la recuperació del poder adquisitiu perdut, en la jubilació anticipada voluntària als 60 anys amb 30 de cotització, en la defensa de l'ocupació com a pública i de qualitat, en l'elaboració de RPTs que escurcin els nivells per grup, defineixin les funcions de cada lloc, reconeguin el treball que realment realitzen i es guiïn pel principi d'"igual treball, igual salari", una taxa de reposició que parteixi del 100% i que es dirigeixi especialment a cobrir les places més necessàries per a la gestió, això és, les d'atenció al públic, gestió, etc.

Ja n'hi ha prou d'amortitzar places i, sobretot, en el convenciment que només amb la participació podem aconseguir fer realitat el que ara només són aspiracions. Des de CGT s'aposta per continuar la mobilització i per això el 30 de gener van convocar els treballadors i les treballadores a concentrar-se durant 15 minuts.

Se signa l'acord del 2007 a Autobusos de Barcelona

Secció Sindical CGT Autobusos de Barcelona

Aquest acord inclou la contractació de més conductors i la garantia per fer totes les llançadores, i és d'aplicació per a tots els treballadors i treballadores de Transports de Barcelona. Tots els sindicats presents el 27 de desembre van posar la seva signatura en un document que, encara que es queda curt, millora els acords estiuencs d'anys anteriors.

Per a CGT queda molt per fer, per això, no pretenen vendre aquest acord. La seva intenció a l'hora de negociar-lo ha estat assegurar l'explotació de les llançadores del Metro per a TB i que del resultat de la negociació poguessin beneficiar-se tots els treballadors i trballadores d'autobusos. Com és ja costum, CGT s'ha quedat sola en la negociació a l'hora de fer propostes noves i només hem aconseguit treure endavant una part dels nostres objectius, malgrat la qual cosa han decidit signar.

L'acord de 2007 millora el de 2006, que ja vam signar al juny, i aclareix els aspectes d'interpretació dubtosa. Ara tot el món que accepti els termes de l'acord coneixerà com se li aplicarà en la pràctica. Amb la signatura d'aquest acord no se soluciona l'actual sistema de treball dels conductors de TB ja que seguiran patint, entre moltes altres penalitats: jornades de volant que arriben a les 8 hores, treballant sis dies a la setmana, malgrat la qual

cosa entenem que amb aquest pacte s'obre una porta per on pot arribar la reducció de jornada i l'augment de descansos en pròximes negociacions.

Una altra forma de negociació

Fa uns mesos els delegats dels comandaments de SIT, CCOO i UGT van sorprendre tota la plantilla signant un acord amb l'empresa en què es fixaven uns nous plusos, al marge de Conveni, d'aplicació exclusiva per al col·lectiu de comandaments.

Paradoxalment, aquest any, gràcies a l'acord signat pels conductors, es va aconseguir l'objectiu de TMB d'augmentar i consolidar el servei, tant en època estiuenca com en caps de setmana i curiosament, a causa de l'acord de comandaments, seran només els membres d'aquest col·lectiuqui cobri en el mes de febrer un plus per això (per objectius). Uns comandaments que amb efectes retroactius de gener del 2006 cobren ja 100 euros més en la nòmina, a part de Conveni, que corresponen a un augment de categoria camuflat en la VPT (Valoració del Lloc de treball) i tot això gràcies, com diem, a un acord, signat al marge del Comitè d'Empresa, pels comandaments del SUC.

Alguns apunts de l'acord

-Es contractaran més conductors, necessitat generada per l'augment de servei previst i de l'augment de dies de descans que van a gaudir els conductors que optin per aquesta possibilitat.

-Es redueix la jornada real dels conductors que optin per traslladar voluntàriament el seu descans estiuenc a fora de tanda (per cada dia traslladat, a partir de la segona setmana es genera 1.33 dies de descans).

-Es garanteix la realització per part de TB de totes les llançadores que s'hagi de fer per motiu de les obres en la xarxa ferroviària del Metro.

-L'acord s'estén a tots els treballadors i treballadores de TB. Els plusos que es pacten per als conductors també són d'aplicació a la resta de col·lectius que canviïn voluntàriament els seus descansos i/o vacances.

-S'avança la contractació a jornada completa de 40 conductors de la borsa pendent de l'estiu 2006. Avancen el seu ingrés més de 4 mesos i amb això la resta del col·lectiu entrarà abans de la data pactada (juny 2007).

-Trasllat de descans de dissabte o diumenge a laborables.

-L'acord vària el "preu del canvi" segons la quantitat de canvis que es facin: del 1r al 8è canvi de descans Segons conveni; del 9è al 15è canvi de descans 110 euros; del 16è al 21è canvi de descans 115 euros; i del 22è canvi des d'ara 120 euros.

-En cap cas s'accepten canvis que signifiquin haver de treballar 10 o més dies seguits.

-Els canvis que es realitzin en el mes d'agost es compensaran amb 20 euros addicionals i els canvis que es realitzin durant la resta del període estival -21 juny a 31 juliol i del 1 al 11 setembre- es compensaran amb 10 euros addicionals.

OPINIÓ: Govern de propaganda i monoparentalitat

Anna Campanera Reig, Lleida, mestra, Ppsicopedagoga i mare soltera

Fa nou mesos vaig començar a preparar-me davant el meu embaràs, tot coneixent les dificultats que tindria en decidir tirar endavant sola amb la maternitat. Vaig voler informar-me des del primer dia de les ajudes i prestacions amb les que comptem les famílies monoparentals. Doncs fa temps que s'anuncia que es vol equiparar els drets d'aquestes famílies amb els de les famílies nombroses.

M'imaginava que la recerca s'acabaria en poc temps, doncs per qüestions laborals, fa més de deu anys que conec que la UE no para de cridar l'atenció a l'estat espanyol -que va per darrera de països com Portugal, Grècia, Itàlia...- i també a Catalunya de la deixadesa de les institucions respecte la situació d'aquestes famílies. No només pel que fa a la manca de suport i recursos, sinó també per la inexistència d'estudis i investigacions que comptabilitzin i posin una mica de llum aquesta ja no tant nova realitat familiar emergent.

El fet és que únicament comptem amb aquests irrisoris 600 euros anuals que Benestar i Família dóna des de fa ben poc, i que en cas de monoparentalitat s'allarga fins que l'infant té 6 anys (enlloc dels 3 anys d'abans).

Els mitjans de comunicació però, feia temps que anunciaven més ajudes específiques per aquest tipus de famílies, que cada cop som més nombroses –més de 2000 a Catalunya- i amb unes despeses considerables tenint en compte que només entra un sou a la llar.

Un dels nous ajuts divulgats, al mes de novembre, es referia a la possibilitat de poder accedir –com a treballadora de la Generalitat- al permís de quatre setmanes de paternitat exclusiu per als homes, i que en cas de viduïtat, separació, o ser mare soltera les mares podríem gaudir-ne.

Però avui dia, quan m'informo de com fer efectiu aquest permís, em trobo que aquest, tot i haver estat tant difós pel mitjans de premsa, televisió i ràdio i també publicat revistes internes de la Generalitat de l'any 2005 i en la Normativa de la Funció Pública de la Generalitat, encara no es pot aplicar perquè no ha estat aprovat del tot.

I no s'acaba aquí, doncs hi ha altres mesures anunciades i celebrades pel nostre govern "d'esquerres i progressista" que esbomba però després tampoc no fa efectives; com per exemple, l'assignació de major puntuació per accedir a les escoles bressol per part de famílies monoparentals, igualant-les a la puntuació concedida a les famílies nombroses, un anunci de fa mesos i mesos. O l'ajut per a l'accés a les vivendes de protecció oficial, on encara tampoc es contempla la situació de família monoparental com a factor de risc d'exclussió econòmica i/o social.

Observo, indignada, com el govern només diu i parla de fets damunt la palestra però que, en realitat, no fa ni aplica ni la meitat de la propaganda que distribueix. Ja se sap, les eleccions s'apropen i compta més el que sembla o el que es diu que la pròpia realitat dels fets. Per molt que facin màrqueting, la ciutadania veu quins són i quins haurien de ser els canvis que tothom tant esperava en aquesta legislatura.

I si l'anterior govern passarà a la història com el govern del clientalisme, la corrupció i el "tot està en venda", aquest està fent molts punts per ser catalogat el govern de la propaganda i "l'autobombo".

QUI PAGA, MANA

Que privatitzen l'església!!!

Vicent Martínez

No solc ser favorable que es privatitzen coses, però per mi la religió ha de ser una cosa de la privacitat i que no ha de viure del diner públic.

En primer lloc, no finançaria, més enllà dels ajuts puntuals que tenen totes les organitzacions, a l'Església Católica, ni a cap religió. Si jo em vull muntar una associació d'ateus m'he d'ajuntar amb altres com jo, fer una associació, posar una quota i buscar finançament (amb activitats, samarretes, concerts, etc). El mateix haurien de fer els catòlics. El catòlic que vulga tenir un guia espiritual i una església que s'associe es pose una quota i que el pague (i no com ara que li'l paguem tots). El mateix que he de fer jo si vull muntar un sindicat i tenir un, per exemple, guia laboral (advocat), pagar-me'l. De fet, l'única religió que té aquest privilegi és la catòlica que està totalment finançada (directament del pressupost de l'Estat, la reforma que ha fet el Govern de Zapatero no ha canviat això).

Els protestants, els altres cristians, els budistes, els hindús o els musulmans han de seguir aquest mateix camí que assenyale: associar-se, créixer i proveir-se de serveis sense ajuts de l'estat. Per què els catòlics no? per què aquest privilegi? Per tant, els diners que ara rep l'església no haurien d'anar-li destinats sinó que s'hauria de redireccionar al benestar social, i després, fora dels impostos i dels pressupostos estatals, cada creient de la seua butxaca (com fem els ateus, els sindicalistes, els veins, els gais, els ecologistes, els feministes, etc) haurien d'associar-se i buscar finançament autònom.

L'altre element discriminatori és que l'església té els temples en propietat (com una resta, encara, del que passava amb el règim feudal eren encara propietat seua). Els altres (sindicalistes, ateus, ecologistes, i altres religions) hem de pagar un lloguer d'un local o, si tenim fons, comprar-ne un com a seu. De fet, temples en sobren i esglésies buides n'hi ha massa, només cal repartir-los una mica millor entre les religions. Hi ha massa esglésies per a tant poc feligrés i massa cura deficitari per a la parròquia i els seguidors que tenen. Privatitzem-les doncs, mantinguem només aquelles que siguen rendibles (és a dir aquelles en què els creients estiguen disposats a pagar-les), la resta que es reparteixen entre les diferents religions, en les mateixes condicions, i si en sobren, ja en sobraran, per a altres usos. I així no tindríem problemes per fer mesquites o nous temples.

Una altra forma de més explotació

El teletreball, deslocalització i tecnologies de la informació

Noelia Pérez, Barcelona

Segons un estudi de la Unió Europea, 25 milions de persones a Europa treballaran en el 2008 a casa seva i no en el centre de treball, enfront dels 5,1 milions el 1998. Per als empleats que treballen almenys un dia a la setmana, s'estima que números creixin dels 1,63 milions en 1998 als 10,17 milions en el 2008.

Empreses com Intel Espanya, Microsoft Iberica o Dow Jones a Espanya ja estan aplicant el teletreball. A França, la Renault, amb l'objectiu de retallar despeses d'on sigui, ha començat pels costos immobiliaris. Per aconseguir-ho, la direcció de l'empresa ha proposat als sindicats un pla per promoure el teletreball des del domicili particular. L'empresa pretén amortitzar 2.000 llocs de treball a París. Segons un estudi de la consultoria Fiqui Group White Paper, les companyies que van donar la mobilitat proveint els seus treballadors de portàtils, van guanyar una mitjana de set hores setmanals de treball per empleat respecte als mateixos treballadors a l'oficina. Aquests exemples constitueixen l'avantguarda del que ens pot esperar en el futur. Hem d'estar preparats i preparades i plantejar respostes a aquesta estratègia.

El teletreball es presenta com una nova modalitat de treball, una nova manera d'organització de la producció. A primera vista, es defineix per dos components; el primer és la deslocalització del lloc de treball de les oficines centrals o la fàbrica; el segon, l'ús de tecnologies de la informació i comunicació (Internet i correu electrònic).

Obeeix a l'estratègia general del capitalisme per retallar costos explotant d'aquesta manera més els traballadors i les treballadores. Les empreses utilitzen una sèrie de mentides perquè aquesta mesura sigui "simpàtica" i fins i tot "guai" entre els treballadors i les treballadores.

Amb quins arguments ens venen les multinacionals aquesta organització del treball? Els "avantatges" que les empreses esgrimeixen per implantar el teletreball es basen, en primer lloc, en "la flexibilitat d'horaris" que milloraria, segons l'empresa, la qualitat de vida del trabalador o treballador i la possibilitat de conciliar la vida laboral i familiar.

Es donaria suport a la parella i la família, segons l'empresa, a través de la flexibilitat i sense reduir la productivitat del negoci. S'estalviarien els recursos econòmics que el traballador o la treballadora empra en la cura dels fills i guanyaria temps i qualitat per a la família. S'estalviaria en roba (ja que en estar a casa es pot treballar en batí i pijama); i, en definitiva, es podria gaudir de l'entorn de l'habitatge, ja que, després de tot, per a això es paga la hipoteca. Uns altres dels "avantatges" que les empreses aporten és que en gastar menys temps i diners a anar i venir del treball, es disposa de més temps productiu i més capacitat d'oci. A més, es reduirien els nivells d'estrès evitant l'hora punta dels embusos del trànsit.

Tots aquests arguments i suposats avantatges que ens venen com a nous i que simulen un equilibri entre interessos (treballadors/empresa) no són res més que una regressió als inicis del capitalisme i a una de les formes d'explotació més descarada. El 'putting out system' era una organització del treball del segle XIX en què les famílies eren subcontratadas per la manufactura. Tenien un teler o un petit taller en el seu habitatge i hi treballava tota la unitat familiar per aconseguir els objectius marcats pel patró. Aquesta manera de retribució anomenada a estall va ser reemplaçada per la jornada de treball a hores que el moviment obrer en el sistema fabril va aconseguir per mitjà de moltes lluites. Si es pot dir que la jornada laboral va significar un dels majors assoliments del moviment obrer al llarg del segle XIX i principis del XX, no podem obviar que diferents tipus de 'putting out systems' han conviscut residualment en les economies domèstiques. Moltes recordem com les nostres àvies o les nostres mares treballaven amb la màquina de cosir o fent peces a estll. Els nostres 'pc' o portàtils no deixen de ser també les màquines de cosir de les nostres mares o les nostres àvies.

El teletreball, lluny d'oferir cap avantatge, suposa molts inconvenients i sobretot suposa una descapitalització de l'empresa, més fàcil de deslocalizar en el mercat global en el qual ens movem. El capital passiu de l'empresa queda reduït a 0. No hi ha cap tipus d'inversió per part de l'empresa reduint-se tot a despeses.

L'ordinador probablement sigui un 'leasing', la connexió adsl, en el cas que la pagui l'empresa, també és una despesa, no una inversió. No oblidem que totes les despeses desgraven a Hisenda i les inversions s'han d'amortitzar. En aquests temps de globalització, on els filats només existeixen per a les persones i no per als diners ni les mercaderies, és més fàcil dur-se un òbol que una roca. El teletreball incrementa el poder d'amenaça de les empreses sota l'argument que es poden endur el treball a un altre lloc amb el simple fet d'obrir un nou compte de correu.

Des d'una perspectiva de gènere, ens venen el teletreball com una forma de "conciliar la vida familiar i laboral". És evident que això és una estratègia empresarial (avalada per les polítiques dels nostres governs d'"esquerres" i els sindicats orgànics) per justificar la "flexibilitat" laboral que acaba amagant la doble jornada de treball de la dona (com a mare-treballadora) i acaba per justificar polítiques neoliberals de retallades de serveis públics (llars d'infants, etc.).

En aquest sentit, amb la nova Llei de Dependència, buscant complir les exigències en retallades públiques, es recomana impulsar el teletreball entre els "discapacitats", evitant així fer-se càrrec de la mobilitat d'aquests treballadors, dissenyant-los una vida sota arrest domiciliari.

Lluny de ser una organització "guai" del treball, el teletreball precariza i explota més els trabajadors i les treballadores en tres aspectes:

1) Aspectes quantificables

Estem posant els nostres propis mitjans de producció i les nostres eines de treball. Els equips i eines han de ser aportats per l'empresa així com el seu manteniment. L'empresa es desentén d'assumir tot el cost de convertir una habitació (en el cas que el faig) en oficina amb tot el que això implica de mobiliari: cadira adequada, taula, impressora, material fungible (paper, boli, etc.), focus adequat.... L'empresa amb el teletreball s'oblida de tota responsabilitat en salut laboral. A més, s'estalvia totes les despeses de llum, aigua, electricitat, gas, neteja, etc, durant les hores de treball. Així mateix, mentre que estem ocupant un espai del nostre habitatge per a ús laboral, l'empresa no paga una part proporcional per a l'ús d'aquest espai en concepte d'hipoteca o lloguer.

En estar el lloc de treball deslocalitzat de les oficines centrals o la fàbrica, el control de la producció adquireix característiques diferents al control directe i presencial que s'exerceix en la modalitat "tradicional" de treball. En no haver-hi un control presencial no hi ha horaris i l'única forma de controlar és per objectius. Se suposa que el teletrabajador ha d'organitzar la seva jornada per respondre al compliment dels objectius establerts per l'empresa.

Això es materialitza en jornades laborals intenses, i en la majoria dels casos, no hi ha diferenciació entre dies de setmana i caps de setmana. El principal problema es troba en no poder posar un tall al dia de treball i a supeditar, fins i tot les necessitats fisiològiques, al ritme de treball.

2) Aspectes no quantificables

Cal constatar, a més, la dificultat d'organització laboral en no haver-hi separació entre l'espai públici el privat, haver-hi major control per part de l'empresa (s'està sempre localitzable), perdre intimitat, perdre elements de sociabilització i sedentarisme.

Les conseqüències per a l'organització dels traballadors d'aquesta forma de dominació empresarial i la tècnica de disciplinament que es desprèn d'ella és brutal: com fas una assemblea?, com coneixes les teves pròpies companyes? El cobrament per objectius, a més, crea competència entre els traballadors i llastra la possible solidaritat entre ells així com la seva força i la seva capacitat de lluita

3) Aspectes legals

Existeix un buit legal per a aquest col·lectiu de traballadors. La falta de legislació posa en relleu la seva desprotecció. Hi ha diferents sentències de la Sala social del Tribunal Suprem respecte al teletreball i existeix un Acord Marc Europeu sobre Teletreball. Tot això és paper mullat. Suposadament, s'assegura el caràcter voluntari per al treballador de l'acceptació del treball a casa. És a dir, ni la decisió unilateral de l'empresa ni tan sols el Conveni Col·lectiu o Acord d'Empresa poden imposar als treballadors la necessitat d'acceptar un sistema de teletreball. Però: primer, és molt discutible el fet que no et puguin obligar (hi ha moltes maneres de pressionar, tots les coneixem o les hem sofert d'una o altra manera). Segon, els nous contractes poden venir ja sota aquesta fórmula: o ho agafes o et quedes sense treball.

Els treballadors i letreballadores que plantem cara a aquesta nova organització del treball hem de denunciar en les assemblees i discutir amb els companys que el teletreball és una forma d'incrementar l'explotació i la precarietat. És necessari analitzar experiències concretes de teletreball, col·lectivitzar-les i organitzar-se. El teletreball no és una proposta ni inofensiva ni "guai" que només ens afecta individualment: les seves conseqüències són negatives per al conjunt de treballadors. Hem de frenar col·lectivament la implantació de noves formes d'explotació i lluitar per no empitjorar les nostres condicions de vida i treball.

Tema del mes

EL 21 DE GENER, CONTRA LA PRECARIETAT, ELS ACOMIADAMENTS I EL TERRORISME EMPRESARIAL

Manifestació a Barcelona, el 21 de gener, d'empreses en conflicte

Text: Col·lectiu Catalunya; fotos: J. R. Ferrandis i Gabriel Serra

El 21 de gener, treballaodres i treballadors de diverses empreses catalanes en conflicte (Seat, Mercadona, La Vanguardia, Codex, Parcs i Jardins, Iberia, Bocatta,...) van convocar una manifestació a Barcelona amb el lema "Contra la precarietat, els acomiadaments i el terrorisme patronal: per una solució justa als conflictes laborals", amb el suport de CGT, CNT, CO.BAS, CISA, IAC, SU i Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat.

A la manifestació, que va començar a la plaça Universitat i va acabar a la plaça de Sant Jaume, hi van participar uns 1.200 treballadors i treballadores. En passar per Via Laietana, enfront les seus de CCOO i UGT, la manifestació es va aturar per denunciar la seva complicitat amb la patronal en tots els conflictes oberts a Catalunya, i en la resta que s'han tancat en els darrers anys. Finalment, a plaça de Sant Jaume es va llegir de forma conjunta entre un membre de cada empresa en conflicte el comunicat que s'havia de lliurar al president de la Generalitat de Catalunya.

Les agressions de la patronal a les condicions de treball i als drets bàsics de la classe treballadora a Catalunya se succeeixen sense parar. La precarietat laboral es manté en uns percentatges tercermundistes i afecta especialment joves, dones i persones immigrades.

Els acomiadaments massius com els de Seat, les reestructuracions salvatges com la d'Iberia, les segregacions que tenen com a objectiu abaratir l'ocupació com a La Vanguardia, la repressió patronal amb acomiadaments, sancions i pallisses com a Mercadona, els processos de privatització de serveis públics que afecten Parcs i Jardins, el transport ferroviari i la sanitat, els tancaments i les deslocalitzacions d'empreses com Miniwatt, Braun, etc, s'han produït davant de la passivitat, quan no davant de la complicitat, de les institucions i del Govern de la Generalitat.

Els treballadors i les treballadores de Seat, Iberia, Mercadona, La Vanguardia, Parcs i Jardins, etc. s'han mobilitzat contra cada una d'aquestes agressions. És més, la lluita dels acomiadats i acomiadades de Seat, dels vaguistes de Mercadona, dels treballadors de La Vanguardia, dels treballadors de Parcs i Jardins s'ha mantingut viva en conflictes de llarga durada, conscients que la resistència, junt a la solidaritat, són condicions necessàries per obtenir les nostres reinvindicacions.

Tot i que gràcies a la lluita i a les demandes davant dels tribunals s'han aconseguit algunes victòries parcials, tal i com s'ha evidenciat en sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha declarat nuls els acomiadaments de diversos treballadors de Seat, encara queda molt de camí per aconseguir una solució justa per a tots els conflictes laborals que es van acumulant.

L'acusació de sedició contra 78 treballadors d'Iberia (que en cas de prosperar pot comportar penes d'entre 4 i 10 anys de presó) per haver ocupat les pistes (acció que qualsevol treballador haguéssim realitzat en les mateixes circumstàncies), les querelles criminals i amenaces de sanció contra treballadors de Parcs i Jardins en l'exercici dels seus drets, etc., són una expressió de l'actitud cada vegada més autoritària i repressiva del sistema capitalista, i dels governs i administracions al seu servei, contra la classe treballadora. Mentre els empresaris, directius, governants responsables dels tancaments, deslocalitzacions, acomiadaments, fraus massius segueixen en la completa impunitat, o inclús se'ls condecora amb la Creu de Sant Jordi, els treballadors i les treballadores som amenaçats, reprimits, acomiadats, per exercir els nostres drets en defensa d'un treball digne, d'un servei públic de qualitat, etc.

Només la unitat en la lluita, la solidaritat, ens permetrà avançar cap a una solució justa de tots els conflictes laborals que es van acumulant: Seat, Iberia, Mercadona, Parcs i Jardins, La Vanguardia, Codex, etc. Només la mobilització de la classe treballadora i de la ciutadania solidària podrà acabar amb la lacra dels acomiadaments, tancaments d'empreses i precarietat, conquerint el dret al treball en condicions dignes; només amb la lluita podrem restablir uns serveis públics de qualitat; només amb l'acció col•lectiva podrem defensar les llibertats i els drets sindicals cada cop més amenaçats.

En els darrers anys han estat acomiadats milers de treballadors i treballadores a Catalunya. És hora d'exigir al Govern d'Entesa de la Generalitat que governi a favor dels treballadors i les treballadores, que són precisament els que, majoritàriament, els han votat, i respongui positivament a les reivindicacions obreres.

> EL MOVIMENT

25.000 PERSONES ES MANIFESTEN A BARCELONA

Per Nadal, una altra vegada V de Victòria i de la lluita per l'habitatge digne

Assemblea Popular per un Habitatge Digne (bcn.vdevivienda.net i v@vdevienda.net)

Com que no tenim casa, per Nadal vam tornar a sortir al carrer! El dissabte 23 de desembre, unes 25 mil persones van omplir els carrers del centre de Barcelona per exigir que es faci efectiu el dret a l'habitatge. Recordem que el passat 30 de setembre unes 15 mil persones ja es van manifestar amb la mateixa reivindicació. Malgrat les dates nadalenques, avui molta més gent s'ha sumat a la manifestació:

Des del passat 14 de maig, el moviment per un habitatge digne no ha parat de créixer. Malgrat que els primers mesos alguns mitjans de comunicació, partits i institucions van intentar silenciar aquesta reivindicació ciutadana, cada dia són més els ciutadans disposats a sortir al carrer per fer crèixer la bombolla anti-especulativa.

Gent de totes les edats, pares amb els seus fills, veïns assetjats pel 'mobbing', precaris que no arriben a finals de mes, okupes, hipotecats… van omplir tot el tram de Via Laietana comprès entre plaça Urquinaona i Jaume I. Una marea de globus grocs, simbolitzant la bombolla immobiliària, acompanyats per música, batucades, pancartes, castellers, un vaixell amb els reis mags i tota mena d'elements reivindicatius van responde a la convocatòria anònima realitzada a través d'internet.

A la capçalera, una gran pancarta dèia: "La llei no toca el mercat, la llei és paper mullat" en referència a la nova proposta de Llei de l'habitatge del Parlament de Catalunya, destacant la seva clara insuficiència. Diverses pancartes i lemes exigien mesures contundents, immediates i estructurals per fer efectiu el dret a l'habitatge sense més excuses ni bones paraules.

A més, aquesta convocatòria també va tenir resposta a més de 20 ciutats de l'Estat espanyol destacant Madrid i València. A la resta de Catalunya, centenars de persones van participar a manifestacions i concentracions a les ciutats de: Lleida, Girona, Tarragona, Gavà, Sabadell i Vic.

I això no acaba aquí: fins que no es faci efectiu el dret a l'habitatge, no pararem. La propera convocatòria serà a finals de març.

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgt.es - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

FINS AL 15 DE GENER

DISSABTE 16 DE DESEMBRE

JORNADA DE FORMACIÓ en immigració a Lleida, organitzada per la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Catalunya i la CGT de Ponent.

MANIFESTACIÓ en suport als vaguistes de Mercadona, a la Selva de Mar de Barcelona. (CI)

MANIFESTACIÓ de rebuig al desallotjament del centre social La Makabra pel centre de la ciutat de Barcelona, amb la participació d'unes 500 persones. (CI)

NOVA OCUPACIÓ a Terrassa, poc després del desallotjament del centre social ocupat La Impremta. Es tracta d'una fàbrica que portava 10 anys abandonada, prop de la plaça on es trobava el desallotjat CSO La Impremta. (CI)

DILLUNS 18 DE DESEMBRE

CONCENTRACIÓ organitzada per CGT a la inauguració de la nova estació de l'AVE al Camp de Tarragona per protestar per la deixadesa amb la xarxa ferroviària convencional.

DESALLOTJAMENT de l'històric centre social ocupat La Lokeria de l'Hospitalet. Al vespre es realitzà una concentració de protesta davant l'ajuntament de l'Hospitalet per reivindicar els usos socils que tenia l'edifici ocupat. (CI)

L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS del barri de Poble Nou de Barcelona fa pública la seva postura crítica contra la nova divisió en barris imposada per l'ajuntament de la ciutat, on es divideix aquest històric barri en cinc de nous, plantejant-se si aquesta nova divisió pot crear enfrontaments i tensió entre les entitats d'una manera artificial. (CI)

DIMARTS 19 DE DESEMBRE

DESALLOTJAMENT del Centre Social Calamarsa de Sabadell. Durant el mateix es produiren moments de tensió amb els Mossos d'Esquadra, produint-se dues càrregues policíaques. Al vespre, es realitzà una concentració de protesta davant de l'ajuntament de la ciutat. (CI)

CICLE DE CINEMA solidari a Reus, amb el suport de CGT: projecció del film "China Blue", al Centre de Lectura de la ciutat.

DIMECRES 20 DE DESEMBRE

GRAN OPERATIU POLICÍAC al barri del Raval de Barcelona, tallant el trànsit del carrer Robadors, es practiquen 400 registres i una trentena de detencions. (CI)

"NI MULTES NI SANCIONS, tombem l'ordenança". Amb aquesta pancarta quinze persones van interrompre el ple de l'Ajuntament de Berga i van fer entrega a l'alcalde de 500 euros falsos (amb la cara de l'alcalde). (CI)

UN GRUP DE TREBALLADORS prova d'entrar amb palanques i fins i tot amb una grua al centre social ocupat feia quatre dies a Terrassa. (CI)

DIJOUS 21 DE DESEMBRE

DETENCIÓ A GIRONA d'un jove llibertari. Es dóna el cas que aquesta detenció havia estat sol·licitada per Itàlia. (IU)

DIVENDRES 22 DE DESEMBRE

MANIFESTACIÓ a Barcelona en solidaritat amb el poble d'Oaxaca, Atenco i contra la impunitat que es viu a Mèxic, en el marc d'una jornada internacional convocada per l'EZLN i l'APPO. La marxa de torxes aplegà unes 200 persones que recorregueren el centre de Barcelona.

MANIFESTACIÓ contra la sentència del cas Roger, a Barcelona, amb la participació d'unes 600 persones. Començà a la Plaça Catalunya i es dirigí Passeig de Gràcia amunt. Un cop finalitzada es produïren diversos incidents amb crema de contenidors, i tres detencions. (IU)

PARES DE DOS JOVES denuncien maltractament i agressió contra un grup de mossos d'esquadra que va retindre quatre menors a la plaça Joanic de Barcelona, poc després de la manifestació contra la sentència del cas Roger. (CI)

NOVA OCUPACIÓ a Sabadell. Es tracta d'una casa de dos pisos situada al carrer Joan Plans, 42.

V DE VIVENDA prova d'entregar al nen Jesús del pessebre de la plaça de sant Jaume de Barcelona un kit de supervivència per quan sigui desallotjat del pessebre allà on viu. Va ser evitat per la guardia urbana. (CI)

DISSABTE 23 DE DESEMBRE

DURANT TOT EL CAP DE SETMANA es celebren diverses marxes de torxes arreu del Principat demanant el retorn dels presos polítics catalans a casa.

MANIFESTACIÓ pel dret a la vivenda a Barcelona, amb la participació d'entre 7.000 i 15.000 persones, segons les fonts. Malgrat el mal dia en què es va convocar, la lluita no perd pistonada sinó tot el contrari, esdevenint la manifestació més important de les realitzades fins ara.

DIJOUS 28 DE DESEMBRE

DIVERSES CONCENTRACIONS (davant del Parlament, de la Delegació del Govern i del CIRE) a Barcelona per demanar l'absolució d'en Ruben i Ignasi - davant del seu proper judici-, acusats de cremar un caixer de la Caixa de Sabadell i la seu del CIRE (centre de reinserció de presos) de Gràcia. Varen ser detinguts el febrer de l'any passat per aquests fets i passaren dos i cinc mesos en presó provisional. (CI)

DIVENDRES 29 DE DESEMBRE

NOVA CONCENTRACIÓ a tres llocs de Barcelona per demanar l'absolució d'en Ruben i Ignasi. A la concentració que es celebrava davant del Parlament es va identificar tots els assistents per part dels mossos d'esquadra. (CI)

DISSABTE 30 DE DESEMBRE

PROTESTA contra la nova ordenança cívica de Berga. Entre cent i centcinquanta persones s'han concentrat a la plaça de Sant Pere per tal de protestar contra la nova ordenança del civisme, a les multes que s'han posat per mitjà de l'ordenança als participants en un acte cultural el passat 30 de setembre i a la multa que ha patit l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat. (IU)

ELS MOSSOS D'ESQUADRA detenen dues persones que es dirigien a la jornada de portes obertes del nou centre social ocupat de Terrassa (conegut com La Inevitable). Poc després van ser alliberats, però acusats d'usurpació. (CI)

DIUMENGE 31 DE DESEMBRE

MARXES contra les presons a Barcelona, per desè any consecutiu: al matí a Wad-Ras, a la tarda contra el centre d'internament d'immigrants de la Zona Franca i al vespre a la Model. (CI)

DILLUNS 1 DE GENER

NOVA AGRESSIÓ feixista a Castellar del Vallès. Un jove de 16 anys va rebre una ganivetada. La Plataforma Ciutadana Castellar contra el Feixisme denuncia l'agressió i la passivitat de l'ajuntament davant de la qüestió. (CI)

ENTITATS EN DEFENSA del Prat del Llobregat denuncien la desaparició sota el mar d'un 30% del nou moll Prat en construcció al port de Barcelona. Es tracta d'un tram de blocs de formigó de 500 metres de llargària. (CI)

DIMECRES 3 DE GENER

DURANT LA MATINADA del 2 al 3 de gener, un grup de joves de Badalona ocupà un nou espai al carrer Roger de Flor de la ciutat, per crear l'Ateneu Popular El Progrés. L'espai va ser desallotjat el mateix dia tres al vespre. Durant el desallotjament van ser detinguts dos joves, fent-se una concentració de protesta amb la participació d'unes 60 persones. Els dos joves van ser posats en llibertat posteriorment, acusats de robatori amb força. (CI)

EL MATEIX DIA els Mossos d'Esquadra van desallotjar 71 persones, entre elles vint menors, que ocupaven una vintena de cases abandonades al carrer Segre del barri de Sant Andreu de Barcelona. (CI)

DIJOUS 4 DE GENER

CONCENTRACIÓ per demanar l'absolució d'en Rubén i de l'Ignasi, a la plaça de Sant Jaume de Barcelona. Amb la participació d'un centenar de persones. (CI)

DIVENDRES 5 DE GENER

NOVA OCUPACIÓ al barri de Gràcia de Barcelona. Es tracta d'un forn situat al carrer Planeta. (CI)

DISSABTE 6 DE GENER

NOU VESSAMENT de Repsol al port de Tarragona. Es tracta d'una taca de petroli. L'organització ambientalista Gepec critica el servilisme de l'ajuntament de la ciutat vers Repsol. (CI)

DIUMENGE 7 DE GENER

MANIFESTACIÓ per salvar els Muntanyans, amb la participació d'unes 300 persones. L'Assemblea de Joves del Baix Gaià (Torredembarra) convoca una mobilització popular contra el pla parcial Muntanyans II que preveu la construcció de 550 habitatges en una zona que, segons els convocants, està en greu perill d'inundació i a més amb la seva construcció s'aïllaria la quarta zona humida més important del Principat. (CI)

PARAULES PER LA PAU a la plaça de la Font de Tarragona. Com cada primer diumenge de mes, concentració i acte cultural contra la presència de vaixells de guerra.

DILLUNS 8 DE GENER

DESALLOTJAMENT del centre social ocupat per dones Mambo, de Barcelona. El mateix dia es produí una concentració espontània de protesta a la Rambla del Raval que aplegà 200 persones. El mateix dia es va produir un estrany moviment de furgonetes de Mossos al voltant del nou centre social de Gràcia del carrer Planeta, que va fer pensar en un desallotjament-exprès que finalment no es produí. (CI)

DIMARTS 9 DE GENER

DURANT EL MATÍ es produïren diverses accions solidàries amb el centre social ocupat 'Els Tòxics' de Cornellà, tals com repartiment d'octavetes a les portes de l'Eroski, tallar el tràfic de diversos mitjans de transport, etc. (IU)

DIMECRES 10 DE GENER

JUDICI (després de quatre ajornaments) contra Sergio L. D., acusat de diversos danys produïts en la manifestació contra la cimera de Barcelona (ara fa 4 anys i mig). (IU)

DESALLOTJAMENT per sorpresa de l'històric centre social (deu anys ocupat) Kan Mireia, del barri de la Trinitat de Barcelona.

DIJOUS 11 DE GENER

ASSEMBLEA DE TREBALLADORS d'empreses en lluita als locals del comitè d'empresa de Telefónica de Barcelona. Es decideix convocar una gran manifestació unitària que reculli les diverses lluites d'empreses que tenen situacions conflictives a l'actualitat.

PROJECCIÓ de la pel·lícula "La estrategia del caracol" al Casal Sageta de Foc de Tarragona. Amb la participació d'un membre de l'Assemblea Popular per un Habitatge Digne de Barcelona.

JUDICI contra els joves Ruben i Ignasi, amb concentració a la porta dels jutjats de Barcelona per tal de demanar la seva absolució. Finalment el judici va ser suspés fins el proper 8 de febrer. (CI)

DIVENDRES 12 DE GENER

MANIFESTACIÓ a Barcelona contra el desallotjament del centre social ocupat per dones Mambo, amb la participació d'unes 500 persones. (CI)

DISSABTE 13 DE GENER

MANIFESTACIÓ en suport a Kan Mireia a la plaça de la Trinitat de Barcelona, amb la participació de centenars de persones. Mentre es provava de tallar la Ronda de Dalt, els mossos van carregar molt durament, fent servir pilotes de goma, causant vuit ferits de diversa consideració. (IU)

L'ALCALDE HEREU impedeix l'acampada testimonial del col·lectiu francès "Fills de don Quixot" (amb el suport de col·lectius de Barcelona) a la plaça de Sant Jaume. Finalment, després de ser registrats i un cop requisat l'equip per muntar l'acampada, es pactà que almenys es deixés fer una concentració de protesta.

DILLUNS 15 DE GENER

LA SECCIÓ SINDICAL de CGT a l'empresa Clariant de Tarragona convoca una vaga per l'acomiadament del membre del Comitè d'Empresa i actual secretari general de la Secció Sindical de la CGT a l'empresa. Es realitzà una concentració a les portes de l'empresa, arribant via caravana de cotxes des de Tarragona.

PRESENTACIÓ de quatre demandes judicials contra el cos dels Mossos d'Esquadra als jutjats de Sabadell (per agressions i una per robatori) pels fets ocorreguts durant el desallotjament del cso Can Calamarsa el desembre passat. (IU)

CONCENTRACIÓ SOLIDÀRIA amb Kan Mireia, a la plaça de la Trinitat de Barcelona. (IU)

JOVES D'OLOT denuncien dos registres practicats pels mossos d'esquadra contra dos bars de la ciutat, retenint durant més de dues hores als joves que estaven als bars. (IU)

Sisè aniversari de la creació de Barcelona Indymedia

Xavi Roijals

Indymedia neix l'any 1999 a Seattle, en el marc de les protestes contra la cimera de l'OMC que és celebraven en aquella ciutat nord-americana. Els seus objectius eren permetre informar ràpidament als participants a les protestes (via la columna dreta de lliure publicació), i esdevenir una font alternativa d'informació a les agències oficials. L'experiència neixia, a més, lligada al programari lliure que permetia muntar aquestes eines sense haver de pagar un duro pel software i sent gestionat pels propis col·lectius que el muntaven.

L'experiència va reeixir tan bé que, ahores d'ara, la xarxa indymedia compta amb aproximadament 150 nodes informatius arreu del món, creats sovint durant les protestes contra la celebració de diverses cimeres (de l'OMC, del Banc Mondial, del G8, etc). Esdevenint sovint l'única font d'informació vàlida no manipulada i, per tant, perillosa pel poder. Membres d'Indymedia han patit diverses agressions durant tota la història d'aquesta xarxa, amb dos morts: el 29 de novembre de 2004, Lenin Cali Nájera, membre fundador d'Indymedia Guayaquil (Equador) va ser assassinat a l'edat de 23 anys; el 27 d'octubre de 2006 va caure assassinat per paramilitars Brad Will, mentre cobria les protestes d'Oaxaca (Mèxic), a l'edat de 36 anys.

El node barcelona.indymedia.org neix l'any 2000 a Barcelona, en un curt moment inicial molt lligat a col·lectius artivistes com Las Agencias, tornant-se posteriorment una estructura permanent que va contribuir a una transformació dels discursos i mètodes comunicatius dels moviments socials, allunyant-se d'aquella primera àrea artivista i del cicle de protestes anti-cimeres i apropant-se posteriorment a les diverses lluites de la ciutat i voltants, amb una vocació de permanència. Gestionat per un col·lectiu obert, si bé auster, anònim i desconegut, ens trobem davant d'una pàgina web que amb molts pocs recursos comunica i vehicula el 90% de la informació generada pels moviments i per les lluites de la ciutat. Aquest èxit inqüestionable no evita algunes disfuncions tècniques - degudes a la manca crònica de recursos- i controvèrsies polítiques - causades per la composició absolutament heterogènia del moviment barcelonès; i pel mal ús de la pàgina per partd'alguns usuaris malintencionats.

Per tal de celebrar aquest sisè aniversari, membres del col·lectiu que gestiona el node barcelonès van muntar una jornada a la casa ocupada d'Esplugues de Llobregat Kan Kadena, amb tot un seguit d'activitats, que sent com era un sisè aniversari, vananar de les sis del vespre fins les sis del matí següent.

> DELS MOVIMENTS

Contra el cementiri nuclear a terres tarragonines

Contra-Infos

Lluny d'abandonar l'energia nuclear, el govern tripartit català i el govern central estan movent els fils per incrementar-la i ara per construir un cementiri per als residus radiactius, dipositats actualment a les piscines de les centrals nuclears de l'Estat espanyol; com sempre serien les comarques que sempre reben la merda urbana les candidates a aquesta nova infraestructura nociva. Amb un estudi que s'havia mantingut en secret fins ara des del govern (Enresa) i els autors s'assenyala a Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant com a candidats per a la ubicació del cementiri nuclear, com a la millor opció "tècnica".

Aquest estudi que data del juny del 2006 porta el títol: "Avantprojecte d'un Magatzem Temporal Centralitzat de residus radioactius d'alta activitat i de combustible irradiat a Espanya". Ha estat tutoritzat per l'enginyer industrial de la ETSEIB (UPC) Carlos Tapia Fernández que ha intervingut com a tècnic als debats organtizats per l'AMAC (municipis pronuclears). En l'apartat dels agraïments que fa l'autor del projecte-estudi s'esmenten a Julio Barceló (membre encara però cessant del CSN, vinculat als interessos de les centrals nuclears d'Enresa i conseller en temes nuclears de l'ajuntament de Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant) i a Alejandro Rodriguez (alt càrrec d'Enresa).

Des del novembre passat els municipis pronuclears han organitzat un seguit de xerrades sectorials a: Montbrió del Camp, Mora d'Ebre, Vandellós, Tivissa i Ascó, per intentar convèncer per a que s'accepti el futur Cementiri de Residus Radiactius de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol.

Des de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC) es denuncia la perversitat dels estaments nuclears per muntar una pantomima mediàtica fent veure que engeguen un "procés informatiu democràtic totalment transparent i participatiu", el secretisme d'un procés amb difícil acceptació social i l'oferta de diners i la compra de voluntats.

La Coordinadora Anticementiri denuncia la farsa mediàtica i impulsarà noves accions. A finals de desembre, hi havia un munt d'ajuntaments, consells comarcals, grups socilas i pagesos que havien aprovat mocions en contra del cementiri nuclear.

La coordinadora intensificarà els actes de rebuig, treballant per no hipotecar més el territori i vetllar per la salut de les futures generacions.

> CONVOCATÒRIES

Manifestació estatal a Valladolid en defensa del sector de l'auto

La Coordinadora de l'auto de CGT, reunida l'1 de desembre a la Federació Local de Saragossa van decidir convocar una gran manifestació pel 27 de gener del 2007 a Valladolid, que s'havia de realitzar en el moment de tancar aquest "Catalunya", davant la situació que s'està vivint en aquesta província i Palència i els plans de reestructuració de plantilles que la multinacional Renault està plantejant.

Novament ens trobem davant un acte de pur xantatge als treballadors i les treballadores, en plantejar la pèrdua de llocs de treball i de drets dels que queden en plantilla a canvi de promeses futures que sabem, amb total seguretat que són pa per a avui i fam per a demà. Mai la cessió de drets ha conduït a una millor situació laboral en cap lloc, i molt menys en el sector de l'auto i en els components.

Els plans de l'empresa estan d'acord amb els plantejaments de la patronal de l'auto a tot l'Estat i amb les polítiques de maximització de la productivitat i beneficis destruint ocupacions i condicions de treball com hem pogut comprovar en Opel a Saragossa, VW a Navarra, Seat a Barcelona, Delphi, Valeo, PSA a Madrid, etc. Aquestes polítiques no sols afecten milers de llocs directes, sinó que a més incideixen en les condicions de molts més treballadors i treballadores i empreses de components que es veuen afectats en no necessitar tanta mà d'obra.

Nova manifestació contra l'especulació a Torredembarra

Més de 300 persones van sortir de nou el 7 de gener als carrers de Torredembarra (al Baix Gaià) contra la construcció del Pla Parcial Muntanyans II i l'especulació.

L'acte havia estat convocat per l'Assemblea de Joves del Baix Gaià, i estava emmarcat dintre de la campanya contra l'especulació.

Amb aquesta manifestació, es va exigir una vegada més un posicionament clar i rotund de les forces polítiques municipals i catalanes per la defensa del medi ambient.

Contra la nova base de l'Otan a Saragossa

CGT Aragó

El Ministeri de Defensa de l'Estat espanyol ha proposat Saragossa com a candidata en la cursa per la consecució de la nova Base de l'OTAN. Aquesta base logística i d'espionatge permetrà dirigir els atacs de les guerres en que aquesta organització criminal estigui immersa.

El Govern de l'Estat espanyol, a través del Ministeri de Defensa, està competint amb Alemanya, Itàlia i Polònia per aconseguir portar a aquest territori la Base Principal de l'OTAN de logística i espionatge a Europa, amb el Sistema Aliat de Vigilància sobre el Terreny (Alliance Ground Surveillance AGS). Quant a espionatge, aquest innovador sistema permet als comandaments militars obtenir imatges en temps real de qualsevol punt del planeta i fer seguiment d'objectes mòbils. Això suposa que des d'aquesta base es dirigiran i llançaran les agressions als pobles que tinguin interès geoestratègic per a EUA i altres potències capitalistes.

L'emplaçament triat dintre de l'Estat espanyol és la ciutat de Saragossa. Saragossa és la candidatura més sòlida de totes les que pugnen per la base. La candidatura de la ciutat de Saragossa, el 33% del terreny de la qual municipal està ocupat per terrenys militars, es troba avui davant aquesta situació:

-Tenim la millor nota de l'informe tècnic: la localització geoestratègica de Saragossa és la millor per la presència propera del camp de tir amb foc real de Las Bárdenas (el polígon de tir amb foc real més gran d'Europa i que ja és utilitzat per l'OTAN) i del camp de maniobres de San Gregorio (el més gran de l'Estat espanyol), per la seva localització al sud dels Alps i la seva proximitat a Orient Mitjà.

-L'OTAN està desenvolupant les polítiques de guerra preventiva i de guerra contra el terrorisme, impulsades pel neocolonialisme d'EUA.$

-Els informes i els mitjans de comunicació al·ludeixen al rebuig social com a única trava d'aquesta candidatura. Una trava que s'ha ofert amb la presència de persons protestant en els carrers i en els plens municipals.

Com resposta, CGT Aragó, que participa activament en la Plataforma contra la Base de l'OTAN a Saragossa, va promoure una resolució en l'últim Ple Confederal de la CGT. Aquesta resolució donava suport la iniciativa d'Aragó d'una manifestació estatal contra les bases de l'OTAN en l'Estat espanyol i en contra de la possible instal·lació de la base de l'OTAN a Saragossa.

Aquesta manifestació, convocada per la Plataforma contra la Base de l'OTAN, va tenir lloc el diumenge 21 de gener a Saragossa, amb un recorregut des de la Diputació General d'Aragó fins a la Delegació del Govern, i va registrar una participació multitudinària: unes 20.000 persones. La campanya continuarà amb més força a partir d'ara.

DISSABTE 3 DE FEBRER A MADRID

Trobada confederal d'Acció Social i Immigració

L'any comença amb múltiples mobilitzacions socials i sindicals, que toquen diferents línies d'intervenció: antimilitarisme (Saragossa-Valladolid-Sevilla, campanya Objecció Fiscal), antinuclears, habitatge, immigració (Barcelona), precarietat....

A més seguim desenvolupant presentacions de la Guia Jurídica d'Immigració i de la revista "LP-LletraA- Ecologista" sobre Drets Socials, en breu sortirà el "Manual de Drets", estan previstos pannells explicatius i reivindicatius sobre habitatge i urbanisme, mobilitzacions entorn de l'habitatge i drets de les persones immigrants... i a més cal omplir de contingut el pròxim Tinto de Verano, com Escola d'Estiu de Militants de la CGT i dels moviments socials.

En fi, molt a fer i bastant que discutir i pensar en col·lectiu i a nivell confederal.

Seguint la tònica de l'anterior Trobada Confederal d'Acció Social i Immigració, ens reunim el mateix dia per a tractar d'Acció Social al matí, i de l'Àrea d'Immigració a la tarda.

La trobada tindrà lloc el dissabte 3 de febrer, a les 10.30 hores a Madrid, c/ Sagunto, 15, amb el següent ordre de dia:

1-Informació breu de l'acció social en els territoris.

2-Mobilitzacions anti-OTAN. Avaluació i perspectives. Objecció Fiscal.

3-Drets Socials i moviment pro habitatge. Materials nous.

4-Organització del V Tinto de Verano 2007.

5-Àrea Confederal d'Immigració:

- Materials confederals: Guia Jurídica, Manual de Drets, Fullet.

-Mobilitzacions i situació Xarxa Estatal.

6-Varis.

III exposició 'Dones vistes per dones: una mirada de gènere'

Per tercer any consecutiu, Ciudad de Mujeres convoca l'Exposició virtual "Dones vistes per dones: una mirada de gènere" amb motiu del Dia Internacional de la Dona.

Quan van iniciar aquest projecte amb l'objectiu de mostrar, mitjançant una sèrie d'imatges fotogràfiques captades per les dones, la visió que aquestes tenen del seu gènere, del seu ser i estar dones, no imaginaven que l'acollida ni l'entusiasme demostrat seria el que ha sigut ni que d'un any per un altre la participació es duplicaria.

Per tothom que no hagi tingut l'oportunitat de conèixer el treball realitzar per aquestes dones, os deixem l'enllaç a les exposicions de 2005 y 2006 i invitem a que totes les dones s'afegeixen amb les seves instantànies a l'edició de 2007 per tal que aquesta mirada de gènere sigui cada cop més amplia i mes diversa.

Amb aquest desig, es presenten les Bases d'aquesta nova convocatòria a la xarxa. http://www.ciudaddemujeres.com/Exposicion/Bases.htm

Mireu també:
http://www.ciudaddemujeres.com/Exposicion/
http://www.ciudaddemujeres.com/Matriz/Index.htm

EL 3 DE FEBRER 2007 A ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Acció, primera mostra de VideoActius i de desobediència

Què és?
Acció vol ser una mostra de models de resistència a la violència policial, política, econòmica i social. Vol mostrar com són les accions directes de desobediència. Vol veure quines són les diferents accions, les formes... però també per què s'actua així...

D'on surt?
Aquesta mostra surt de la voluntat de les persones que des de fa 15 anys s'oposen al Pla Caufec (ara Porta Barcelona). Aquesta gent, des de fa tres anys ha pres com a propi, un model d'acció directa popular i col·lectiva fonamentada en la desobediència. I per fer-ho ha tingut com a referent altres experiències de resistència popular similars.

Contacte:
paremoselcaufec@rusc.net i telèfo 685 269 787. Més informació: www.mostravideoactiu.org i www.noalplacaufec.net
A http://arxiu.noalplacaufec.net teniu tot el material gràfic de la mostra (arxiu no al pla caufec: vídeos, programes ràdio, cartells, documents, etc.)

SENSE FRONTERES

Els zapatistes fan una crida a la resta de la humanitat per emprendre un camí plegats en lluita contra el neoliberalisme

Continua la lluita contra l'ocupació marroquina al Sàhara

Els pobles zapatistes i els pobles del Món a Chiapas

Col·lectiu Catalunya

El passat 2 d'octubre, l'EZLN (Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional) emetia des de Chiapas la convocatòria "Als pobles del món i als adherents a la Sisena Internacional dels 5 continents", a través de la seva Comisión Intergaláctica i la Comisión Sexta, per a les Trobades dels Pobles Zapatistes amb els Pobles del Món, que es realitzaran a Chiapas (Mèxic).

La primera trobada va tenir lloc del 30 de desembre de 2006 al 2 de gener de 2007 en el Caragol d'Oventik i, la segona tindrà lloc del 21 al 31 de juliol de 2007 en els cinc caragols zapatistes. La Comissió de Solidaritat amb Chiapas de la CGT (www.cgtchiapas.org) i per extensió tota la Confederació, ha estat convidada per l'EZLN a participar en les trobades.

A continuació el text de la invitació de la Comisión Intergaláctica del EZLN que ha rebut la CGT:

-Germans i germanes de la Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas i la CGT,

En aquesta Trobada els pobles zapatistes els explicarem la nostra experiència d'aquests anys dels nostres governs autònoms; els reptes i els problemes que enfrontem per construir aquesta proposta anticapitalista i tractarem, amb humilitat i respecte, de respondre, 'platicar', intercanviar i, sobretot, compartir els nostres errors i ensopegades i també els nostres petits assoliments.

Els homes, dones, infants i ancians de les comunitats indígenes zapatistes, han organitzat aquestes noves trobades entre els pobles zapatistes i els pobles del món, per explicar la seva experiència d'aquests anys de governs autònoms; els reptes i els problemes que enfronten per a construir aquesta proposta anticapitalista i tractar, amb humilitat i respecte, de respondre, 'platicar', intercanviar i, sobretot, compartir els seus errors i ensopegades i també els seus petits assoliments.

La salut, l'educació, el comerç, la terra, les dones i la justícia en l'autonomia i en la resistència, són alguns dels temes dels quals tractar. La nostra pràctica de tots els dies sense seguir un llibre que ens digui com fer-ho, amb equivocacions i dificultats, però amb molta convicció de seguir el camí correcte, el que ens diuen els nostres pobles.

Volem com a pobles escoltar la paraula de vostès. Volem conèixer-los. A alguns i algunes ja els hem vist perquè ens han vingut a veure, però a molts solament ens els imaginem. Els i les zapatistes estem segurs que tenim molt per aprendre de les seves lluites contra el neoliberalisme i per la humanitat. Els convidem, doncs, a conèixer-los i que ens coneguin. I si ja ens coneixem, doncs a tornar-nos a veure, establir una comunicació directa i saber què estem fent.

També parlarem dels nostres morts i dels nostres presos polítics, ja que no oblidem als companys presos de San Salvador Atenco i de La Otra Campaña, i és el nostre compromís continuar lluitant per la seva llibertat.

Alguns i algunes ens han escrit dient-nos que estan confosos amb aquestes trobades de desembre-gener i de juliol i amb l'Encuentro Intergaláctico. Els diem que els dos primers són per a intercanviar experiències entre els pobles del món amb els nostres comandants i comandantes, amb les cinc Juntes de Bon Govern, amb els consells dels municipis autònoms, amb promotors de salut, d'educació, etcètera.

Pensem que necessitem veure'ns cara a cara, o sigui personalment, per així 'platicar' millor com és que ens ataca a la vegada el capitalisme i el neoliberalisme. Sabem, companys i companyes, que l'enemic que ens ataca és el mateix, encara que de vegades hi hagi diferències entre cada poble i continent.

Aquestes primeres trobades són també perquè entre tots ens coneguem i ens comuniquem directament, sense intermediaris, per encoratjar altres lluites que hi ha en el planeta i, també, nosaltres les veiem com un altre pas per seguir organitzant-nos cap a l'Encuentro Intergaláctico, o sigui per seguir-lo planejant amb més companys i companyes.

Les propostes que es donin en aquestes dues trobades les sumarem a les de la consulta cibernètica que continuem fent en la pàgina de la Sexta Internacional, així com als acords i propostes de les trobades prèvies que s'han realitzat en moltes parts del món.

Vinga companys i companyes! És temps d'organitzar-nos i veure com passem a enfrontar junts aquest mal que és el sistema del neoliberalisme i que ataca la humanitat.

Més informació a:
Comisión Intergaláctica del EZLN (intergalactico@ezln.org.mx i www.zeztainternazional.org)

Festa i concert zapatista en les Jornades Llibertàries de València

Col.lectiu Zapatista El Caragol i Comissió Chiapas de la CGT

En la nit del 15 de desembre va tenir lloc a València una festa-concert zapatista en el marc de les VIII Jornades Libertàrias de la CGT. Aquest any les jornades han estat dedicades a recollir el que va ocórrer fa 70 anys durant la Revolució Llibertària a l'Estat espa-nyol...

En el concert es va parlar sobre quina és la situació de resistència popular a l'estat de Oaxaca (Mèxic) i els intents d'asfíxia paral·lels per part del govern de Mèxic mitjançant la intervenció de la policia federal preventiva, l'exèrcit i els diferents grups de pressió antidisidente. Pressió i repressió que comporta últimament la gosadia de tenir com un dels principals objectius l'eliminar físicament mitjançant la deportació al seu país de origen els brigadistes i observadors internacionals dels drets humans. A l'Estat espanyol ja portem tres companys deportats (dues catalanes, violades i tortures el 3 i 4 de maig en Atenco, i recentment un valencià provinent del conflicte de Oaxaca). D'aquesta manera, vam iniciar un nova fase en la nostra difusió i denúncia incloent i subratllant que a aquestes deportacions se'ls reforça en la seva impunitat mentre que, en el nostre cas el govern socialista de Rodríguez Zapatero, mira cap a un altre costat quan en té coneixement. I no només això, la màxima institució representativa de l'Estat espanyol, la monarquia, en el nom de la qual va assistir el príncep Felipe, hereu de la corona, va anar personalment a entrevistar-se després de la presa de possessió amb Felipe Calderón, nou màxim representant de Mèxic. Podeu seguir alguna de les activitats de solidaritat a http://video.google.es/videoplay?docid=-3649530589308152024&hl=es

Retorn als territoris ocupats d'Aminatou Haidar

Redacció

Després del seu periple per diferents continents, que l'ha dut a recórrer durant sis mesos països com Suècia, l'Estat espanyol, Bèlgica, Itàlia, Sud-àfrica, EUA, França, Suïssa i Holanda, la defensora dels Drets Humans, Akinetotu Haidar va tornar, el dia 15 de novembre, a la ciutat ocupada del Aaiún. Una vegada aterrat l'avió, els passatgers van rebre a través dels altaveus, l'ordre de baixar de l'avió.

Ja en el hall de l'aeroport, Aminetou Haidar va ser rebuda per la seva família i per desenes de militants de Drets Humans que van acudir al lloc per rebre i elogiar la gran defensora dels Drets Humans del poble saharaui. Aminetou, somrient però alçada i amb expressió de desafiament, va passar tots els controls aeroportuarios i va saludar tots els saharauis que allí es trobaven amb l'insígnia de la victòria. Ja de camí cap a la seva casa i acompanyada per una caravana de vehicles, la policia va detenir un dels automòbils que l'acompanyaven en el trajecte i la Aminetou Haidar baixant del seu cotxe va exigir que fos alliberat. Ja arribant a la seva casa, va ser rebuda pels tradicionals "iu-iu" de les dones, per eslògans i banderes saharauis, que sostenien centenars de persones arribats des dels barris de la ciutat de l'Aaiún i d'altres ciutats com Smara, Tantan, Assa, Goulimin, Bojador, Dajla. A pesar del desplegament policial i del rebuig de les forces de seguretat marroquines, el flux de visitants, seguidors, familiars, amics i veïns que intentaven visitar-la en la seva casa al llarg de la nit d'ahir i del dia d'avui, no ha cessat. La gran acollida mostrada pels ciutadans saharauis en la cerimònia de recepció brindada a Aminetou Haidar pel seu retorn als territoris ocupats, ha provocat també manifestacions paral·leles a favor seu, en els barris de Matal-la, Mulay Rachid i el carrer Magrib Àrab, amb desenes de joves saharauis.

La policia de Saura mostra tota la seva brutalitat en la repressió de les manifestacions contra el desallotjament de Kan Mireia

El tripartit continua la seva mala còpia de polítiques de dreta

BALA PERDUDA

Qui prodest?

Adolfo Montoliu (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Si bé es cert que la vida de qualsevol persona té el mateix valor, si més no des d'un punt de vista moral, no podem negar que la desaparició d'una en concret ens colpeix, de vegades, d'una forma especialment punyent. I si la causa de la mort és un assassinat, hem d'afegir al dolor de la pèrdua la ràbia que ens produeix la sospita racional sobre quins han estat els motius que han accionat la mà executora del crim.

Les llàgrimes de cocodril vessades per Putin en condemnar la més que evident execució d'Anna Politkóvskaya, al mateix temps que menyspreava la seva obra periodística tot declarant que la seva veu no tenia repercussió en l'opinió pública de Rússia, són alguna cosa més que l'última demostració de cinisme del totpoderós tsar. La dona que s'havia entestat en conèixer (i fer conèixer) els crims comesos per l'exèrcit d'ocupació a Txetxènia, que havia denunciat els enriquiments produïts sota l'excusa (una vegada més...) de la defensa de la pàtria, que s'havia preocupat per les condicions dels soldats de lleva que són enviats com a carn de canó a la guerra caucàsica i que, a més, són sovint vexats (i, fins i tot, assassinats) pels seus mateixos comandaments, havia acabat amb l'escassa paciència de l'antic espia esdevingut pare protector de la poruga societat exsoviètica.

La muntanya de mentides en què es va enfilar Putin per assolir, i després mantenir, el poder, corria el risc de ser foradada pel corcó insistent, basat en la investigació i en la denúncia insubornables, que suposava Politkóvskaya. Qui prodest? A qui beneficia la seva mort? No cal afegir res més.

En tot cas, sí que m'agradaria fer unes consideracions finals:

-L'espectacle grotesc del líders europeus rient les putes gràcies d'en Putin a l'última cimera europea, encara calent els cos de la periodista i, això sí, signant tota mena de contractes que assegurin el gas rus per a les nostres economies.

-Alguna vegada algú ens haurà d'explicar de forma convincent perquè les poblacions s'estimen tant tenir líders forts.

-La ineludible necessitat que individus com ara Politkóvskaya continuïn la seva tasca criminalment truncada i denunciïn les mentides, els crim i les opressions.

Descansa en pau, Anna.

La policia desallotja el Calamarsa i la Lokeria

Col·lectiu Catalunya

Dos destacats centres socials okupats van ser desallotjats a finals del mes de desembre. És aquest el nou taranna de la Conselleria d'Interior comandada per Saura i IC-V?

Els Mossos d'Esquadra van executar a primera hora del matí del 18 de desembre, l'ordre de desallotjament del Centre Social Okupat La Lokeria a l'Hospitalet de Llobregat. El centre social ubicat a l'antic edifici de l'Institut Nacional de Seguretat Social, s'havia okupat feia gairebé deu anys com a resposta, en aquell moment, al desallotjament de la històrica Vakeria. El mateix dia 18, es va celebrar una concentració de rebuig al desallotjament davant l'Ajuntament de l'Hospitalet.

Per altra banda, a Sabadell, el 19 de desembre i també a primera hora del dia va ser desallotjat el CSA Calamarsa, que havia estat okupat a l'abril i integrava les activitats de diversos col·lectius. Els Mossos d'Esquadra van carregar dues vegades contra una cinquantena de joves concentrats.

L'Assemblea del centre va convocar una concentració el mateix 19 davant de l'Ajuntament de Sabadell.

Aquests desallotjaments es van produir coincidint en el temps en una ofensiva orquestrada per diversos mitjans de comunicació, amb la benedicció de la classe política, els especuladors immobiliaris i els cossos policials, tots ells afanyats a silenciar, criminalitzar, banalitzar, menysprear i reprimir les propostes, activitats i projectes dels centres socials okupats, experiències basades en l'autogestió, l'autonomia, l'acció directa, la cultura popular i la desobediència vers un sistema que ens ofega.

Campanya per l'absolució de trenta-dos okupes de Terrassa

Assemblea de detinguts/des del KORK III (kork32@terrassa.mesvilaweb.cat) i Solidaritat Antirepressiva de Terrassa (sat@terrassa.mesvilaweb.cat)

La setmana del 12 al 16 del mes de febrer del 2007, el jutjat penal 2 de Terrassa vol celebrar un judici contra 32 joves que van ser detinguts durant el desallotjament del centre social okupat KORK III el 17 de juny del 1999.

El desallotjament el va executar més d'un centenar d'agents antidisturbis de la Policia Nacional. Es va produir a quarts de set del matí i el van realitzar amb una violència totalment desproporcionada, utilitzant malls per rebentar portes i parets, escopetes disparant pilotes de goma i amb les porres a les mans. Aquests fets van provocar que els detinguts presentessin 32 denúncies per maltractaments i agressions durant la detenció.

Als 32 joves se'ls acusa dels delictes d'usurpació, desordres, atemptat a l'autoritat, danys i una falta a l'ordre públic pels quals se'ls demana un total de fins a cinc anys de presó per persona. A més, demanen una fiança de 3.000 euros abans de començar el judici.

El KORK III es va okupar el setembre del 98. Era un edifici situat al carrer de Puignovell, al centre de Terrassa i portava més de 20 anys abandonat. Durant els nou mesos d'okupació es va rehabilitar i se li va donar vida. Es van realitzar nombroses activitats i va servir de punt de trobada per moltes persones i col·lectius. Actualment, porta set anys sent un solar ple de pols, brutícia i herbes.

És injust i desproporcionat que el fet d'exercir el dret a un habitatge digne i a la llibertat d'expressió és castigui amb cinc anys de presó. S'okupen cases perquè els preu són elevadíssims quan alhora hi ha una enorme quantitat d'espais abandonats. I sobretot s'okupen per denunciar aquest sistema que genera pobresa i desigualtats i que permet que unes persones s'enriqueixin especulant mentre moltes altres no poden ni pagar-se un pis, o no poden ni pagar res.

I és per això que els reprimeixen, per oferir una alternativa al problema de l'habitatge okupant espais abandonats, moltes vegades municipals, qüestionant l'Estat i l'actual sistema. I és per això que ens agredeixen, ens detenen, ens jutgen i a vegades ens empresonen.

Els actes que ja hi ha convocats són :

-Manifestació: diumenge 11 de febrer a les 12h a l'estació de Renfe de Terrassa.

-Concentració al judici: a partir de les 10 del matí del 12 al 16 de febrer del 2007 davant dels jutjats de Terrassa.

Els Mossos demostren la seva brutalitat

Desalloten per sorpresa Kan Mireia a Trinitat Vella

Contra-Infos

El 10 de gener, sis furgonetes dels Mossos d'Esquadra acompanyats d'una ambulància i un munt de secretes, van desallotjar el CSO Kan Mireia al barri de la Trinitat Vella de Barcelona. Els antiavalots van arribar per sorpresa per evitar que la gent de la casa pogues resistir. A l'interior de l'immoble van trobar quatre persones a les quals van tancar a una habitació mentre policies de la Brigada d'Informació encaputxats regiraven i robaven coses personals de la gent com targetes de memòria, fotografies, documents, etc.

L'edifici de Kan Mireia, okupat per un nombrós col·lectiu de joves de la Trinitat Vella el mes de setembre de l'any 1996, s'havia convertit en un espai de referència al barri. Kan Mireia portava més de trenta anys abandonat.

La interlocutòria signada per desallotjar el dia 10 i no comunicada a les parts no va ser fruit d'una decisió judicial, sinó de pressions exercides des de la Conselleria d'Interior. El 20 de desembre, la jutgessa de primera instància 31 de Barcelona va rebre una trucada des d'Interior. Segons consta a l'expedient des de la Conselleria de Joan Saura es va "sugerir" un avançament del dia de desallotjament previst el 15 de gener. També es va demanar que no fos comunicada a les parts la nova ordre. Literalment, es fa constar que aquesta decisió es vol que es prengui des d'Interior per així evitar les mobilitzacions i protestes convocades per Kan Mireia entre els dies 13 i 15 de gener. A l'expedient no s'explica "qui va fer la trucada" i si això és una pràctica habitual o un procediment reglamentari. La nova interlocutòria fou signada el 4 de gener, però va ser comunicada a les parts fins el matí del dia 10, quan el desallotjament ja s'havia executat.

Després del desallotjament de Kan Mireia, a la Trinitat Vella, una quarentena de persones es van concentrar a la plaça de Sant Jaume. Des dels mitjans de comunicació, es va criminalitzar de manera flagrant a la gent de Kan Mireia titllant-los de violents i mostrant imatges manipulades de l'interior de l'edifici. El dissabte 13 de gener, prop de 1.000 persones van recórrer els carrers de la Trinitat. En un moment de l amarxa, els Mossos van carregar contra la gent d'una forma brutal i desproporcionada, disparant pilotes i apallissant gent amb les seves porres. Almenys vuit persones van quedar ferides.

OPINIÓ. No s'han incorporat a la Llei temes claus per als pobles del sud

La Llei de Deute Extern de les Corts és insuficient

Campanya Qui deu a qui

El PSOE no ha demostrat voluntat política per incorporar en la Llei temes claus per als pobles del Sud. Després de més d'un any i mig de tràmit parlamentari, el dijous 23 de novembre de 2006 es va aprovar en el Congrés dels Diputats el text definitiu de la Llei Reguladora de la Gestió del Deute Extern.

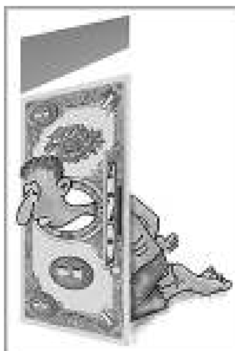
Des de la Campanya "Qui deu a qui?" valorem que aquesta Llei no satisfà les aspiracions dels pobles empobrits del Sud. A pesar que la Llei incorpora algunes de les demandes de la societat civil, hi ha quatre grans llacunes que no ha contemplat el text final.

Cap responsabilitat

La primera d'elles és que no considera que existeixi cap responsabilitat de l'Administració espanyola en l'origen de l'endeutament dels països del Sud. En conseqüència, no anul·la deutes que van ser contretes per vendre armes espanyoles a dictadors corruptes, com és el cas dels deutes de Somàlia o Angola; o per finançar projectes fracassats, que no pretenien buscar el benefici de la població sinó el lucre d'uns pocs, com és el cas de la paperera Celgusa a Guatemala; o per a la venda fraudulenta de material sanitari que mai va existir en el cas de Malawi, assegurat per un crèdit a l'exportació de la companyia espanyola CESCE, per citar alguns exemples.

En segon lloc, si bé és cert que la Llei compromet al Govern a presentar un Projecte de Llei per regular el FAD (Fons d'Ajuda al Desenvolupament) i un altre per a CESCE (Companyia Espanyola d'Assegurances de Crèdit a l'Exportació) abans de finalitzar aquesta legislatura, aquesta no contempla el contingut bàsic que contindran aquestes normatives. Les actuals polítiques geoestratègiques del Govern espanyol en l'escenari internacional ens fan témer que el contingut d'aquestes lleis no serà favorable als interessos dels pobles empobrits. Al contrari, és altament probable que segueixin potenciant interessos purament econòmics i desconeixent les greus violacions de Drets Humans, la crisi ecològica mundial, els conflictes armats i la pobresa que pateix la major part de la població mundial, afavorint que es puguin continuar generant deutes il·legítims. I el que és més greu, es dota al FAD de més de 500 milions d'euros "frescos", el que minva la qualitat de l'Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD). L'augment del FAD és inacceptable i contradictori amb la pròpia Llei de Deute Extern que preveu revisar aquest mecanisme de generació de Deute. L'oposició a l'increment dels fons canalitzats a través del FAD no hauria de no obstant això, impedir el creixement de la AOD en general.

Nul·la participació de la societat civil

En tercer lloc, pel que fa a la participació de la societat civil del Nord i del Sud en la gestió del deute extern, la Llei només "propiciarà" vagament la participació, però no recull la creació d'una Comissió Parlamentària Permanent sobre el deute extern, la funció del qual seria establir responsabilitats sobre la concessió de crèdits il·legítims, així com la seva posterior anul·lació, tal com exigia la nostra Campanya des del principi. Per això fem una crida al Consell de Cooperació que tingui un paper actiu en el seguiment del compliment d'aquesta Llei i que sol·liciti tota la informació a la qual pot accedir segons la mateixa.

En últim lloc, la Llei aprovada diu que una vegada arribat el 0,7% del PIB el Govern presentarà davant els Organismes Internacionals les iniciatives oportunes per a deixar de comptabilitzar les operacions de deute com AOD. Això queda molt per darrere del políticament possible. Països com Noruega ja ho estan fent. Això evidencia que l'actual augment de la AOD per part de Govern no s'entén sense la comptabilització del deute.

Una vegada aprovada la Llei, la nostra lluita per l'abolició del Deute Extern segueix. Des de "Qui deu a qui?" animem a mobilitzarnos per a continuar reclamant i exigint el reconeixement de la coresponsabilitat de l'Estat espanyol en la generació del deute en els països del Sud. Amb l'esperança que s'acabi amb la impunitat i que aviat pesi més la voluntat de restituir la justícia que el cobrament de deutes de molt dubtós caràcter legítim.

Més informació a: www.quideuaqui.org

Cinquenes Jornades de Comerç Just i Consum Responsable a Barcelona en defensa de la sobirania alimentària

Sodepau

Sota el lema de "Sobirania alimentària i consum: és l'hora de començar a caminar" estaven convocades el 26 i 27 de gener al Centre Cívic Convent de Sant Agustí de Barcelona les 5es Jornades de Comerç Just i Consum Responsable.

Aquest any, les Jornades de Comerç Just i Consum Responsable organitzades per Sodepau, amb la col·laboració de la Xarxa de Consum Solidari, la Campanya No et mengis el món, la COAG i l'Espai per un Comerç Just, tenien per objectiu aprofundir en tres eixos que es consideren prioritaris des de les organitzacions que treballen en el comerç just i el consum crític i responsable.

En primer lloc, plantejar l'impacte de les grans cadenes de distribució comercial en l'àmbit agrícola, del consum, dels drets laborals, del medi ambient... i dibuixar un mapa de les resistències a les mateixes.

Per a fer-ho van convidar representants de campanyes de Gran Bretanya i Mèxic contra dues de les principals cadenes de distribució a nivell mundial: Tesco i Wal-Mart. Al mateix temps que presentar la campanya "Grans cadenes de distribució, no gràcies" impulsada per Plataforma Rural i un ampli ventall d'organitzacions socials, i el llibre "Supermercats, no gràcies".

En segon lloc, fer especial èmfasi en el model d'agricultura de responsabilitat compartida entre agricultors i consumidors, una estratègia impulsada per la COAG en l'Estat espanyol i que és pionera en els seus plantejaments. Alhora, analitzar en què consisteixen els sistemes de certificació participatius i com signifiquen una alternativa als segells de certificació d'organismes externs com el CCPAE i el segell FLO.

A més, de posar damunt de la taula els models de circuits curts que s'estan desenvolupant a nivell català i els principals debats que es plantegen.

Finalment, centrar-se en el model de cooperació al desenvolupament que es pot portar a terme en el context de la globalització capitalista actual.

Quin paper ha de jugar la cooperació en aquest escenari? Com vinculem cooperació al desenvolupament i sobirania alimentària? Comerç just, circuits curts i productes transformats: punts de trobada d'un moviment.

Més informació al web de Sodepau: www.sodepau.org

SALUT I ANARQUISMES

Benvinguts (barra des) a Catalunya

Josep Cara Rincón (Berga)

Sí, benvinguts i bona compra. Les ciutats i pobles de Catalunya han estat perfectament dissenyats (barra des) perquè vostè senyor, amb la SEVA dona i la SEVA família, puguin comprar de tot. Aquí ho trobarà tot, compri sense remordiments, consumeixi sense fre, nosaltres vigilem que no hi hagi cap interrupció indesitjada durant la seva enorme afartadissa. És per tot això que també cal que la tendra joventut catalana escolti les nostres dolces paraules: "faci's Mosso (barra, molta barra, a) d'Esquadra". Per cert, si ve sol, no s'amoïni perquè Catalunya, ara més que mai, és una gran casa de putes.

Els barris de Barcelona s'estan acabant de barcelonitzar igual que la resta de Catalunya que va cap al model de Barcelona o Puigcerdà: ciutats i pobles per visitar, comprar i passejar, res de viure. Viure amb totes les seves conseqüències és impossible i està explícitament i implícita prohibit. Catalunya està esdevenint un gran parc temàtic titulat Catalunya, sí, com aquesta mateixa revista de radicals i ves a saber què més. Somni que és el malson de totes nosaltres, tot i que la majoria encara ens creiem que tenim malsons per culpa nostra. Innocents. Però què volem més: vivim en una democràcia capitalista que es veu que és el sistema polític menys dolent, a més governa l'esquerra. Fins i tot l'esquerra verda i la que és alternativa i la republicana. Només cal veure els Mossos que lluny d'estar en mans del pitjor stalinisme, com seria capaç de dir algun àcrata ranci com el que escriu aquestes línies, està en mans de l'esquerra transformadora i guai del Paraguai. Ens queixem per vici i perquè som una colla de marginals i m'atreviria a dir que de malparides.

I si et queixes: multa! Per incívica. I si insisteixes l'antiterrorista i sant s'acabó que això és una democràcia! Collons! Sí, sí perquè aquest sistema és un sistema d'homes i de collons, ens manen els homes, fins i tot les dones que ens manen són en realitat homes. I com que tenim més cara que esquena aquests demòcrates que fem tot això farem propaganda política basada en actuacions de ciència-ficció de comunistes i republicans, sota el títol de memorial democràtic. La resta sou incívics, terroristes, antisistema o vés a saber què, com fa 70 anys eren incontrolats i més tard bandolers, atracadors i, sempre: pecadors. Vaig a "arrojar" però, si pot, que neixi i visqui l'anarquia!

Endesa hi vol construir una nova central hidràulica, de 33 metres d'alçada de presa

Contra la construcció d'una presa al Congost de Mont-rebei

Plataforma per la Defensa del Montsec

El Congost de Montrebei, situat al PrePirineu de Lleida, és un espai d'interés natural que és patrimoni de tothom. Ara, però, es veu amenaçat pel projecte de construcció per part d'Endesa d'una nova central hidràulica, de 33 metres d'alçada de presa, a l'entrada del Congost de Montrebei pel vessant nord, als municipis de Sant Esteve de la Sarga, al Pallars Jussà i Viacamp, a la Baixa Ribagorça. Aquest projecte va ser presentat el passat mes d'agost a la Delegació de la Generalitat a Lleida.

El congost de Montrebei és un dels indrets més importants del patrimoni natural paisatgístic i històric del Prepirineu, i la seva extraordinària importància queda ben reflectida amb els grans reconeixements i figures de protecció que té: és Reserva Natural, està inclòs al PEIN de la Serra del Montsec i forma part de la Xarxa Natura 2000, la xarxa d'espais protegits de la Unió Europea, com ZEPA (Zona especial de conservació d'aus) i l'actualitat s'estan fent els estudis de base per a la seva declaració com a Parc Natural. A més, també està proposat com a patrimoni de la humanitat a la Unesco. A banda, és un dels espais més apreciats pel món de l'excursionisme, amb una bellesa paisatgística inqüestionable que ofereix grans contrastos de vegetació, presència d'aigua i, especialment, un relleu imponent que no està malmès per infrastructures. Aquest és l'únic gran congost verge

dels grans rius dels Prepirineus.

El projecte de presa i central hidroelèctrica que Endesa vol construir al congost de Montrebei comportarà la realització de grans moviments de terres i altres greus impactes durant la fase de construcció i uns impactes irreversibles, un cop estigui en funcionament, sobre la dinàmica hidrològica, sobre la fauna i, especialment, sobre els atributs i la fisonomia del congost de Mont-rebei, precisament allò que més el caracteritza.

Falsa millora ambiental

Endesa ha presentat aquest projecte enganyosament com una millora ambiental i social ja que la presa permetrà crear una làmina d'aigua permanent aigües amunt de Montrebei que farà possible, segons l'empresa, l'ús turístic i la dinamització del territori. L'empresa no valora, però l'impacte aigües avall sobre la dinàmica dels sistema natural fluvial i el paisatge, ni l'actual ús turístic i recreatiu del congost de Mont-rebei que cada any rep uns 30.000 visitants, amb el que això representa per l'economia local (turisme rural i de qualitat) i per la permanència de la gent del territori. L'únic que persegueix de veritat Endesa no es altra cosa que la construcció de la presa per turbinar dues vegades l'aigua de la central de Pont de Muntanyana, que amb uns 35 metres cúbics per segon, produiria 38 MW/any, aconseguint quantiosos guanys econòmics: aquesta és la seva fita, i es prioritzarà per sobre de la conservació de Montrebei.

El congost de Mont-rebei és el que queda d'una gran terra que va ser sacrificada en nom del progrés. Molts poblets: Finestres, Blancafort, Fet, etc. van haver de ser abandonats i les veus de la seva gest es van perdre per sempre. Aquestes terres, on es reflectia la unió de Catalunya i Aragó parlant la mateixa llengua, van quedar despoblades per sempre i així, es perdé un tros de la nostra història.

Autoritats lamentables

Resulta si més no lamentable que les autoritats catalanes, per veu del conseller d'Obres Públiques, i les aragoneses, per veu del vicepresident de la Diputació d'Osca, s'hagin manifestat a favor de la presa, sense esperar l'opinió de les autoritats ambientals competents i els seus tràmits. Una actitud poc responsable i gens democràtica.

Per tot això, i més, la Plataforma per la Defensa del Montsec estem portant a terme la campanya "El Congost de Mont-rebei, Patrimoni de Tothom–No a la construcció d'una presa al Congost de Montrebei per part d'Endesa", amb els objectius d'informar a la ciutadania sobre l'impacte ambiental i social de la presa que Endesa vol construir al Congost de Mont-rebei, de pressionar a les administracions i, finalment, aturar el projecte. El congost de Mont Rebei ha de ser i protegit integralment dins del futur Parc Natural del Montsec, que ha de servir per gestionar la conservació dels valors ambientals i el desenvolupament socioeconòmic i cultural sostenible de les poblacions situades a l'àrea de influència del parc natural. Cal remarcar que la lluita per Montrebei ja ve de lluny. L'any 1985 els moviments ecologista, excursionista i social van lluitar per evitar que el tram de l'eix occidental català passés pel congost de Mont-rebei, i ho vàrem aconseguir. Ara, assumim de nou el nostre compromís d'unir esforços per evitar la construcció de la presa, aturar la primacia dels interessos econòmics i aconseguir salvaguardar el congost de Montrebei, que és patrimoni de tothom.

Per a més informació: plataformamontsec@lleida.org o ipcena@ipcena.org

Si voleu fer una aportació econòmica per col·laborar amb la campanya podeu fer-ho a través del número de compte de Caixa Manresa 2041 0100190000015359, informant-ne a Ipcena, enviant el full d'ingrés a la plaça Gramàtics, 2, baixos, 25002 Lleida, o bé a través dels correus electrònics anteriors.

Posicionament de CGT després de l'atemptat d'ETA a Barajas

Comitè Confederal de la CGT

L'evidència sempre brutal de la mort, utilitzada de manera deliberada com a exhibició de força, condiciona una vegada més la voluntat i el debat a la nostra societat.

L'atemptat d'ETA del passat 30 de desembre a l'aeroport de Barajas (Madrid) implica la vigència d'una estratègia que reprodueix en si mateixa alguns dels caràcters més durs i odiosos del poder, contribuint a enfortir-los.

La Confederació General del Treball (CG)T, ferma lluitadora pels drets i les llibertats a nivell individual i col·lectiu, i convençuda que les finalitats estan implícites en els mitjans, vol mostrar el seu rebuig cap aquest atemptat que ens torna a un escenari condicionat pel debat sobre la utilització de la violència alhora que relativitza la profunditat dels problemes que pateix la societat.

La brutalitat d'aquestes morts no ens fa oblidar no obstant la vigència de la resta d'altres comportaments i actes que condicionen de manera igualment brutal el nostre present. En aquest sentit, el nostre rebuig i la nostra denúncia han d'estendre's cap a l'actuació d'una dreta en si mateixa extrema que pretén, des de la seva superba autoritària, retrògrada i capitalista, soterrar la veritat dels milers d'empresonats, exiliats i assassinats per una dictadura de dècades els responsables de la qual continuen exercint el poder. La ineficàcia interessada d'una esquerra que es refugia en la gestió administrativa de l'Estat, completament allunyada de la realitat diària de la majoria social. El cinisme d'uns agents socials que es beneficien estructuralment de la seva autodecidida passivitat i complaença. La responsabilitat d'uns mitjans de comunicació exclusivament al servei dels interessos del capital que els sosté. La injustícia d'un sistema que s'alimenta de la brutalitat de l'explotació i de la repressió; dels milers de persones que moren cada dia als centres de treball, als filats de les fronteres, als camps de refugiats..., per culpa de l'ambició insaciable del capital, de la violència masclista, de l'autoritarisme...

La constatació de la nostra condemna a l'atemptat a Madrid no oblida ni eludeix la constatació del conjunt de responsabilitats que concorren en els profunds problemes de què quotidianament som víctimes tots els treballadors i treballadores.

La coincidència sinistra que les víctimes siguen dos treballadors d'origen indígena a milers de quilòmetres de la seva terra natal posa així mateix de manifest totes i cada una de les brutalitats i complicitats denunciades.

En funció de tot això volem convertir el nostre rebuig a l'atemptat en una aposta, més enllà de dates i circumstàncies, per una societat més lliure i igualitària en la qual la burocràcia sigui substituïda per la participació, el control de la informació per un debat sense condicions, l'explotació pel repartiment de la riquesa, l'oblit intencionat per la memòria i la dignitat de totes les víctimes.

Una societat en la qual poder exercir i desenvolupar de manera compatible els drets i llibertats individuals amb els drets i llibertats col·lectius.

Sense coaccions ni violències de cap tipus.

OPINIÓ: No és la solució per a res però donarà molts guanys

Les vergonyes del Quart Cinturó

Juan I. Calderón
(ADENC-Sabadell)

El Quart Cinturó o autovia orbital és un projecte per unir l'Alt Penedès amb l'extrem nord-est del Vallès Oriental, i constituiria la pitjor agressió possible als importants espais naturals dels peus de la serralada prelitoral.

Els nostres interlocutors admeten que no és la solució, però diuen que no poden deixar perdre la inversió.

Amb una traça paral·lela i molt pròxima a l'AP7, la seva construcció constituiria la pitjor agressió possible als importants espais naturals dels peus de la serralada prelitoral. No solament per la destrossa directa que significaria, sinó per la dinàmica urbanitzadora que generaria al vell mig del paisatges més genuïnament vallesans. De fet, el QC no és l'única autovia prevista que ha de travessar el Vallès, ja que el recent Pla d'infraestructures del transport de Catalunya (PITC) preveu, entre d'altres, l'autovia del marge esquerre del Besòs, l'autovia del Tenes i la interpolar sud. Aquesta planificació 'desarollista' negligeix els compromisos del Protocol de Kyoto i ignora els preocupants índexs de contaminació atmosfèrica a al regió metropolitana.

Molts dels principals problemes ambientals (contaminació atmosfèrica i acústica, destrucció d'espais naturals) tenen origen en el model d'infraestructures amb el qual es vol servir la gran mobilitat característica de la nostra societat.

Aquesta podria ser ambientalment menys perniciosa amb un modest basat en el transport públic, sobretot ferroviari. Malauradament, evoluciona just en sentit contrari. No solament la xarxa ferroviària és molt insuficient i mal gestionada, sinó que les previsions del PITC són que seguirà així durant molts anys. En canvi, la dispersió urbanística i la sobrevaloració de la cultura de l'automòbil posen cada dia a la carretera, en hores i itineraris coincidents, centenars de milers d'automòbils.

Al Vallès, els principals problemes de trànsit no són en sentit estoest a l'AP7 (que suposadament el QC ajudaria a pal·liar), sinó en sentit nord-sud: fonamentalment, la comunicació entre Barcelona i el Vallès per la C58, en l'enllaç entre l'A7 i la C58, i en determinats accessos, rondes i carreteres locals i comarcals. Sovint, els dèficits d'aqueta xarxa secundària acaben provocant, en una mena d'efecte dominó, el col.lapse a l'autopista en no poder distribuir apropiadament l'allau de vehicles provinent de l'autopista.

Els peatges no fan sinó limitar les possibilitats de la xarxa d'autopistes, de manera que provoquen greus disfuncions en sobrecarregar la xarxa secundària i augmenten els problemes generals del sistema. El QC, que no és sinó una via ràpida de pas en l'eix est-oest, no solucionaria els problemes reals, sinó que fins i tot, atesa la retroalimentació entre noves carreteres, dispersió urbanística i transport privat, estimularia encara més el col.lapse intrínsec de model de trànsit actual. Malgrat tot, es continua parlant del QC com d'una mena de talismà per solucionant tots els problemes del trànsit.

El cert és que tant públicament com en nombroses entrevistes mantingudes amb diferents representats d'administracions i cambres de comerç s'admet que el QC no solucionaria els problemes de trànsit; però a continuació s'addueix que és una inversió que no es pot deixar de perdre. Quin país, el nostre! Tenim tants diners de sobres, que no cal racionalitzar les depeses? Ja no calen més hospitals ni escoles? Fins i tot en l'àmbit dels transports, com és que no es dediquen aquests diners al rescat dels peatges? Perquè no es poden establir noves línies de trens o millorar les actuals? No és una vergonya que no passi setmana sense que la xarxa de trens de rodalies pateixi algun incident greu? I la vergonya diària de trens saturats i que fan tard?

Només una dada: els 15 km del tram Abrera-Terrassa del QC representen quasi els mateixos diners que el pla de xoc de Fomento per als pròxims dos anys per a total la xarxa de rodalia. És clar, potser el QC serveis per fer veure que es fan coses, per tapar totes aquestes vergonyes.

Benvinguda crisi energètica

Campanya Repsol Mata

Donat que:

1. L'adicció a un consum energètic s'ha desbordat a un nivell insostenible on el petroli és la droga dura de la societat global capitalista.
2. Que aquest consum comporta danys irreparables sobre la biosfera i empeny al planeta a un colapse climàtic que condemna a l´extinció a moltes formes de vida, entre elles porbablement l´espècie humana.
3. Que la producció i comerç de combustibles fòssils agreuja les desigualtats socials, manté règims dictatorials i encèn conflictes bèlics arreu del planeta.
4.Que el petroli és principalment usat per assegurar l'incessant flux de mercaderies a nivell mundial, drenant les venes del capitalisme.
5. Que les corporacions petroleres són conglomerats financers anònims, escuts legals d'especuladors que actuen amb impunitat, evadint processos penals als responsables de crims demostrats de lesa humanitat.
6. Que els beneficis d´aquestes companyies creixen a mesura que sotmeten a la humanitat a la petrodependència, amb estratègies opaques com el bombardei publicitari, el retat verd i la corrupció política.

Decidim:

7. Eradicar tota publicitat (explícita o subliminal) de companyies que s'enriqueixen generant canvi climàtic (petrolieres, automobilístiques, aerolínies, elèctriques, etc.).
8. Iniciar processos penals contra es presidents i membres dels consells directius de les corporacions petroleres. Els repetits accidents mortals, vessaments de petroli, violacions dels drets humans, invasions de territoris indígenes, són crims demostrats que han de ser jutjats per evitar que es repeteixin.
9. Investigar la responsabilitat de l´indústria petroquímica amb els impactes a la salut de tots els seus subproductes cancerigens. Que siguin aquestes empreses les que costein els costos sanitaris dels malalts, així com també la estió dels residus plàstics.
10. Enfortir llaços de solidaritat activa amb les víctimes locals de les activitats petroleres, fent d´altaveu de les denúncies silenciades pels mitjans massius de comunicació, comprats als interessos corporatius.
11. Iniciar els camí cap a l´autonomia energètica individual i col·lectiva, adoptant i practicant mesures diaries d´estalvi energètic i arrencant projectes comunitaris d'obtenció d´energia solar i eòlica a escala humana.
12. Lluitar per un transport públic de qualitat i accessible, tancant els aeroports, paralitzant la construcció de noves carreteres i vies d'alta velocitat, recuperant elscarrers de les ciutats per ús exclusiu de vianants, autobusos i bicicletes.
13. Impulsar una moratòria mundial de construcció de cotxes i perforació de nous pous petrolers. S'haurien de fondre els milions de cotxes i camions que hi ha al planeta per detenir l'industria extractiva i reaprofitar mels metalls per construir trens, velers i bicicletes.
14. Detenir el flux mundial de mercaderies, modificant radicalment el mode de vida i consum.
15. Promoure i accelerar la transició enerètica cap un model de vida post-petroler, acompanyada d´un decreixement econòmic necessari per resituar l'espècie humana dins els límits físics i ecològics del planeta terra.

ALGUNA COSA ES MOU

Descentralitzar-ho tot, la vida també

Carlus Jové
(contact@carlusjove.net)

Un dels objectius més interessants plantejats pels moviments socials, especialment aquells sorgits a partir de l'explosió del moviment de moviments, és la tendència a descentralitzar l'activitat política, intentant transcendir els espais tradicionalment associats a la militància, és a dir, partits i sindicats. Tot i que no comparteixo el rebuig frontal que alguns sectors activistes fan d'aquests espais, és innegable que aquesta tendència ha resultat positiva no només pels moviments en sí, sinó també per a les pròpies organitzacions, que han hagut d'adaptar les seves propostes i formes de funcionament a les noves exigències de la que podriem anomenar la seva base social potencial –tot i que aquesta afirmació ens situaria de nou en la lògica centralista que sobrevalora els espais formals en detriment dels no-formals o informals. El que resulta evident, és que aquelles organitzacions que han sabut adaptar-se a la nova realitat activista han vist la seva base social augmentada, mentres que les que no ho han fet han perdut, com a mínim, la credibilitat del seu discurs.

Si bé la descentralització en termes organitzatius s'ha materialitzat en gran part de les campanyes i lluites dels últims anys, la descentralització territorial encara es troba en vies de gestació. El conegut mal de la "barcelonitis" és ben real, i es percep no tan sols quan s'engega una campanya, sinó també en la vida diària de quasi bé tot moviment i organització. El centre segueix sent el nucli decisori, i la circumferència tendeix a adpatar-se a les directrius marcades per aquest, si bé a vegades també pren inciatives pròpies.

En una societat capitalista, on la tendència a l'acumulació i, per tant, a la centralizació, és un dels trets característics, resulta si més no comprensible que també els moviments antagonistes tendeixin a aquesta centralització, doncs és al centre, és a dir, als grans nuclis urbans, on s'acumula la major part de la vida política, econòmica i social del país. No obstant això, no cal oblidar que la raó de ser d'un centre és la circumferència; per si sol, el centre no és res.

La descentralizació política, des d'una perspectiva militant, no es produirà tan sols amb una redistribució dels efectius sinó, sobretot, amb un canvi de perspectiva, també vital, que tendeixi a donar més importància a la circumferència i no tanta al centre.

> EL FAR

1) Romanticisme revolucionari

Ferran Aisa

El moviment d'avantguarda apareix històricament com el fruit madur de l'esperit insurreccional dels artistes revolucionaris. Alguns dels artistes que havien fugit de la guerra europea de 1914 trobaren refugi a Suïssa i, des d'allà, van començar a realitzar la seva utopia artística. Tristan Tzara, pseudònim del poeta romanès Sami Rosenstock, arribà a Zuric, procedent de París, l'estiu de 1916. Junt a Tzara trobem a Hans Arp, Sophie Taeuber, Hugo Ball i la seva companya la ballarina Emmy Hennings, Hans Richter, Max Bill, Richard Huelsenbeck, el pintor Marcel Janco i el poeta futurista italià Francesco Cangiullo. Tots ells col·laboraran en la revista "Cabaret Voltaire", que dirigia Ball. El primer número portava un dibuix a la portada d'Arp i, en el sumari, s'anunciava els col·laboradors següents: Apollinaire, Cendras, Jacob van Hoddis, Kandinsky, Marinetti, Modigliani, Picasso, Oppenheimer, Van Rees i Slodki.

Hugo Ball i Emmy Hennyngs obririen aviat un cafè a Zuric, que seria batejat amb el nom de Cabaret Voltaire. En el cafè hi havia un piano i un petit escenari des d'on artistes dadaistes cantaven, recitaven i oferien al públic els seus 'perfomances'. Tristan Tzara i els seus companys dadaistes hi feien recitals simultanis i aleshores organitzaven sorolls de tot tipus. Aquests 'perfomances' es distingien per la seva gosadia, agressivitat i provocació. Els artistes improvisaven espectacles i llegien poemes de producció pròpia i d'altres autors: Apollinaire, Reverdy, Rimbaud, Jacob, Salmon, Lautréamon, Jarry i Baudelaire. A partir de 1916, els espectacles dadà esdevenen manifestacions contra l'imperialisme alemany. Tzara posseïa un esperit revolucionari i era un enemic declarat dels "bons costums" de la burgesia, per això no desaprofitava cap ocasió per atacar-la mordaçment amb la seva acció literària. A l'escena del Cabaret Voltaire es colpejaven claus i caixes per fer música fins que el públic embogit protestava. Tot era espontani, una veu sota un gran barret de copa recitava desmesuradament en veu alta els poemes d'Arp; Huelsenbeck grunyia els seus versos, mentre Tzara feia tota mena de sorolls. Janco dissenyava vestits de paper de tota classe de colors i el pacifista Ball deia els seus poemes musicals escrits en un llenguatge inventa."

Per la mateixa època i en el mateix carrer del Cabaret Voltaire hi vivia un rus, es tractava d'Ilych Ulianov amb la seva esposa Kroupskaia. El rus serà conegut molt aviat pel nom de guerra amb què signà, clandestinament, els seus articles a Iskra: Lenin. El revolucionari rus esdevindrà un mite en el món sencer. Lenin, que viu al número 12 de Spielgase, al damunt del Restaurant Jacobsbrunnen, sol anar-hi a donar un tomb pels cafès i tavernes del seu entorn, el Cafè Terrase i la Taverna Meirei. Vladimir Ilich Lenin i Tristan Tzara es coneixeran a la Taverna Meirei.

Dinamita de cervell

L'AUTOR APOSTA PER CELEBRAR UNA DERROTA MÉS

L'any 2007 serà l'any de la Revolució

La Generalitat ha decidit commemorar la transició durant tot aquest any

Xavier Montanyà
(xavier.montanya@partal.cat), de www.vilaweb.cat, amb permís de l'autor

L'any 2007, la Generalitat destina 1,3 milions a commemorar la transició. Per què? Per matemàtiques. Perquè se celebra el trentè aniversari de les primeres eleccions democràtiques. I olé! L'esquerreta-i-els-verds dedicaran l'any a repartir calers per commemorar allò que cada any, des d'en fa trenta, es commemora apassionadament: la Santa Transició Intocable, la Reina Mare, la deessa dels límits de la realitat passada, present i futura, la bombolla vital que ens nodreix, el líquid amniòtic del fetus consensuat, el mur que ens aïlla de pecats i temptacions crítiques. La tanca del convent. El relat. M'imagino que un equip de TV3 rebrà subvenció per a "investigar en profunditat" el Canet Roc, o elaborar un macrodocumental en 3-D sobre l'Onze de Setembre del 77 que es pugui vendre a tot el món, i situï, per fi, la indústria audiovisual catalana on li pertoca: a Hollywood, fita que no s'ha pogut assolir amb "Salvador".

Personalment, i fidel a l'autèntica tradició catalana, la de celebrar derrotes, decideixo de declarar aquest 2007 any de la revolució. Per què? Per matemàtiques. Perquè el mes de maig farà setanta anys dels fets de Maig del 1937, quan el consens polític republicà-comunista (el d'aleshores, és clar) va posar fir a la revolució anarcosindicalista. Santa Innocència! Potser sí. Però l'explosió revolucionària no va ser un caprici del moment, ni una excusa per a robar i matar capellans, sinó un procés polític, que venia del segle XIX, de lluita i reivindicació dels drets dels sectors obrers més precaris contra l'explotació, marginació i misèria a què els havia condemnats la burgesia, sempre abonada obscenament per l'església i pels poders fàctics. El període que va del 18 de juliol del 36 al maig del 37, i els seus antecedents, és encara molt desconegut, fora dels àmbits acadèmics i historiogràfics. A Catalunya i a l'Aragó es va viure una experiència revolucionària nova, imaginativa i plena d'errors, això sí, perquè es feia fent-se, sense planificació prèvia, ni seguint les premisses de cap partit. Fins i tot podríem dir que els fets van ultrapassar les estratègies d'alguns sectors de la cúpula de la CNT-FAI, que també van contribuir a ofegar l'energia revolucionària.

Ens cal conèixer la realitat social de la Barcelona i de la Catalunya del primer terç del segle per entendre aquella revolució, en la base de la qual hi havia reivindicacions clau de lluita política que no han perdut ni perdran mai vigència. Si estem d'acord que algunes de les claus del present són en el passat, és vital de conèixer a fons aquella revolució. Prou desconeguda i farcida de tòpics i de desqualificacions hàbilment i rutinàriament elaborades, des de fa setanta anys, pel discurs historiogràfic majoritari. Un dels seus valors és que va atraure molts dels millors intel·lectuals d'esquerres i revolucionaris del moment: com George Orwell, Emma Goldman, Michael i Margaret Michaelis, Carl Einstein o Camilo Berneri, per dir-ne alguns. I que encara avui és objecte d'anàlisi i de reivindicació per gent com Noam Chomsky. A més, conèixer aquell context és entendre la literatura, l'art, l'arquitectura i les experiències d'avantguarda artística i contracultural d'aquells anys, indestriables de l'aire de revolta que es respirava en la lluita contra la realitat imposada.

Vull recomanar tres llibres excel·lents per començar l'any de la revolució. "La lucha por Barcelona. Clase, cultura y conflicto 1898-1937", de Chris Ealham, prologat per Paul Preston, publicat per Alianza Editorial. Un estudi rigorós i lluminós sobre aquells anys, vist amb intel·ligent perspectiva, que aporta punts de reflexió innovadors i dades poc valorades. Per l'autor, després del 18 de juliol es produeix "el major festival revolucionari de la història contemporània europea". Llegint el llibre i coneixent la misèria i les lluites socials des del 1898, i la immoralitat repressora burgesa, és un esclat lògic, necessari, desitjat, de justícia social. L'autor el compara, com a fenomen d'insurrecció urbana dels barris de Barcelona amb la intifada dels palestins dels camps de refugiats. Ealham no dubta a subratllar el racisme i el menyspreu dels obrers murcians que destil·len els reportatges de Carles Sentís, el qual, en coincidència amb alguns sectors de l'ERC de l'època, tenia una visió de superioritat colonialista sobre els immigrants. Segons l'excels Carcanada Erecta, lloat mestre de periodistes, els murcians eren moralment inferiors i venien a "robar el pa dels nostres nens catalans". Us sona la cantarella?

El segon és "Barcelona, mayo 1937. Testimonios desde las barricadas" de C. Garcia, H. Piotrowski i Sergi Rosés, publicat per Alikornio Ediciones, un recull de textos, inèdits a Espanya, de militants revolucionaris estrangers que van participar en els Fets de Maig. Imprescindible per a descobrir l'immens interès que el procés va suscitar a tot arreu del món, i per a saber els noms de molts estrangers que tan generosament van lluitar a les barricades catalanes. I "L'objectivitat i el pensament liberal. Els intel·lectuals d'esquerres davant la guerra del Vietnam i la Guerra Civil espanyola" de Noam Chomsky, publicat per Empúries, en què es rescata un text de l'autor censurat pel franquisme, crític amb el relat de Gabriel Jackson, i molt útil per a posar en dubte uns quants aspectes del consens historiogràfic majoritari, consens sobre aquells fets i sobre determinats valors polítics i socials que són la base de la nostra Verge Immaculada Transició, que enguany, germans en Crist, commemorem. Poseu-vos drets!... "Se sienten, coño!"

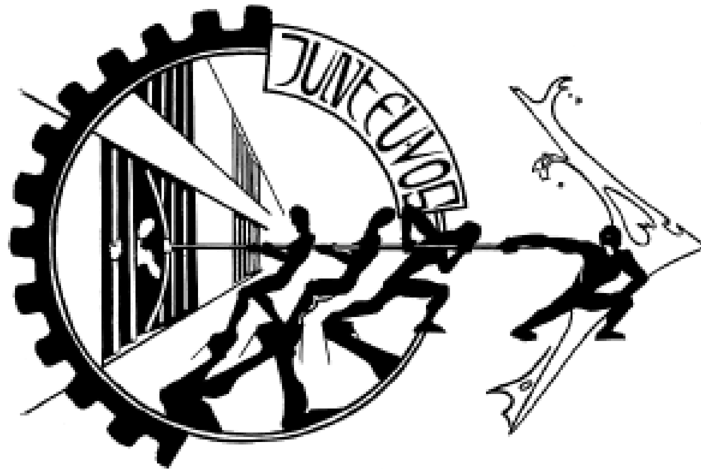
El Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona

Després de més d'un any de treball intens, de superar esculls i de molta persistència, el Casal Popular Sageta de Foc de Tarragona ha obert les seves portes i ara presenta la seva programació per als dos primers mesos del 2007.

La iniciativa s'ha pogut realitzar amb l'esforç d'una assemblea jove, formada per pesones a títol individual i els col·lectius Endavant-Assemblea del Tarragonès, Cercle d'Estudis Marxistes, Assemblea de Joves deTarragona i Confederació General del Treball, així com un ampli nombre de perones que participen el Casal a títol personal.

Situat a a Part Alta de Tarragona, al carrer Trinquet Vell, 15, el Casal s'organitza assembleàriament en assemblees que tenen lloc cada divendres, i es proposa donar espai als moviments socials de la ciutat.

Aqust mes de ger, ha començat les seves actvitats de cara a la ciutat.

Programació de gener-febrer

Dijous 11 de gener, a les 19h
Projecció de la pel·lícula "La estrategia del caracol", dirigida per Sergio Cabrera, 1994, Colòmbia.

Diumenge 21 de gener, 16.30h
Cicle Ken Loach
Projecció de la pel·lícula "Terra i llibertat" ("Land and freedom"), 1994. Inspirada en el llibre "Homenatge a Catalunya" de George Orwell, ens explica la lluita internacionalista d'un socialista britànic en la revolució de 1936 al costat del POUM i els grups anarquistes del moment.
Organitza: Assemblea de Joves de Tarragona.

Dijous 25 de gener, a les 19h
"Escamot Dixan", com l'Esat i els mitjans de desinformació s'inventen una suposada trama d'"islamisme radical", posen a la presó tres persones durant dies, setmanes, meso i anys i finalment els han de deixar anar perquè, tal com quan els van detenir, els acusats ere innocents. A càrrec de Sebastià Salelles, un dels advocats del cas.
Organitza: Casal Sageta de Foc.

Dijous 8 febrer, a les 19h
Projecció de la pel·lícula "Fasinpat", dirigida per Daniele Incalterra, 2004, Itàlia. L'amo de l'empresa Zanón va decidir deixar sense treball a més de la meitat dels seus treballadors amb l'argument de sempre: la crisi del país. Els obrers de Zanón van prendre la decisió de continuar produint sense patró. Els resultats econòmics van ser exitosos. Exposició de material d'empreses sense patró a l'entrada del Casalels dies previs a la projecció.
Organitzen: Casal Sageta de Foc i CGT.

Diumenge 18 de febrer, 16.30h
Cicle Ken Loach
Projecció de la Pel·lícula "La cançó de la Carla"("Carla's song"), 1996. La vida d'un conductor d'autobús canvia completament quan coneix a Carla, una dona sandinista amb qui torna a Nicaragua i amb qui descobreix quina és l'obra benèfica dels EUA davant la revolució que vivia el país centreamericà.

Dijous 22 de febrer, a les 19h
Presentació del llibre "Joan Salvat-Papasseit: l'home entusiasta". A càrrec dels seus autors Ferran Aisa i Remei Morros. Publicat per Virus Editorial, el llibre és una biografia sobre l'autor del poema que dón nom al Casal Popular de Tarragona Sagetde Foc, un poeta, socialista, anarquista, independentista i, sobretot,vitalista i entudsiasta.
Organitza: Casal Sageta de Foc i Col·lectiu Catalunya de CGT.

El Casal Popular Panxampla de Tortosa inaugura el seu local

Casal Popular Panxampla

Després de tres anys donant passets, el dissabte 20 de gener vam començar a caminar. Durant tota la tarda i fins la nit van haver-hi moltes activitats, i va ser molta la gent que va vindre a recolzar i a conèixer el Casal Popular Panxampla. Al carrer del casal es van ballar jotes amb el grup Paracota i es van fer jocs tradicionals amb Polet; a l'interior, altres persones podien vore l'exposició que es va instal·lar amb totes les activitats fetes durant els darrers anys, també diverses imatges del procés de rehabilitació del Casal, o descobrir el local (amb la biblioteca, sala de reunions...). Paral·lelament també es va realitzar un mural fet amb la col·laboració de moltes persones i gràcies a Maria José. Seguidament diverses membres del Casal van explicar quins eren els objectius del casal i quins projectes s'estaven duent a terme. Després del sopar va començar la festa, amb els grallers i les gralleres de Jesús (que durant tota la tarda ens van acompanyar amb la mateixa música que va sonar a tantes manifestacions) i el grup Pepet i Marieta que va acabar d'arredonir un dia en què moltes persones, d'edats i orígens ben diferents, vam compartir festa i compromís, fent palès que com diu el poema de l'Estellés: "...no podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu..."

A més, l'11 de gener vam presentar la revista "Panxampla", revista sobre moviments socials i alternatives editada pel Casal Popular Panxampla, amb el primer número ja imprès i amb l'objectiu de ser de periodicitat semestral. La revista comença amb un monogràfic "Quin progrés i a quin cost?", en el qual es posen sobre la taula les principals agressions al territori i després hi ha diferents seccions com: Memòria Històrica, Opinió, Entrevista, Països Catalans, Internacional, Cultura, Expressió Lliure i Lo Racó de Panxampla, al sumari també podreu vore les diferents persones i col·lectius.

La revista vol ser un altaveu de l'esquerra social a les Terres de l'Ebre.

Info: www.panxampla.org

> CONTRA-HISTÒRIA

Transició/ Transacció (30 anys després)

Joan Zambrana, historiador

Fa poc mes de trenta anys que va morir "el Dictador" (Franco li deien...) i molts dels que van patir la dictadura i altres que no la volíem, ens vam fer il·lusions envers una nova societat que fos tot menys el que posteriorment es va acabar imposant: una "democràcia" de "cartró-pedra" (formalisme sense substància...), pedra damunt de la carn... Amanit, això sí, amb un bon grapat de dirigents franquistes "reciclats" a la nova causa del cartró-pedra que encara avui segueixen posant "pals a les rodes" als que volen fer memòria de la barbàrie feixista de "la llarga nit".

Al procés d'anar-se fent aquest "nou règim" polític, se li va dir "transició" i/o "postfranquisme". Altres analistes polítics i socials, més subtils, han trobat un altre adjectiu que complementa força bé el resultat definitiu d'aquell procés: "transacció".

Perquè a la fi això va ser el que va acabar imposant-se: una "transacció" en la qual els poders econòmics del capitalisme van continuar exercint la seva dominant influència per ser els amos de la "pell de brau", tal com abans ho havien estat durant els quaranta anys de dictadura franquista.

Mentrestant, i és un exemple que no és gens demagògic, molts d'aquells treballadors que van jugar-se-la en la seva lluita contra el franquisme i també a la transició van patir l'acomiadament, el posterior desencant i finalment la desesperança o el cinisme...

Perquè per dir-ho clar, quasi fins ara mateix, ningú se n'ha recordat d'aquells i aquelles que van morir al carrer per reivindicar drets tan bàsics com el de manifestar-se o el d'amnistia. (Vitòria-1976 seria l'exemple més paradigmàtic d'aquesta repressió estatal). Aquests tràgics fets continuen estant fora del guió i alguns continuen pensant que "embruten" la narració idíl·lica de la transició...

Certament, al final del procés hi havia la "transacció" com a final del nou/vell 'happy end' mercantil. Ara bé, seria bo no oblidar que durant els primers anys postfranquistes hi va haver un potencial de lluita i de crítica que es va manifestar de forma massiva en fàbriques, barris i universitats i que tenien un altre guió radicalment diferent...

Alguns el van anomenar "ruptura", perquè tenia com a eix definidor la seva voluntat de fer taula rasa del franquisme i arribar a allò que se'n diu un règim de "llibertats democràtiques".

Altres, en canvi, ni volien els excrements del règim franquista, ni tampoc el model de democràcia de "cartró-pedra" que el capitalisme podia ser capaç d'aceptar.

A aquest últims, als llibertaris galàctics, antiautoritaris i autònoms, als que volien "que qualsevol nit pogués sortir el sol" i que, repeteixo, no eren quatre arreplegats, van dedicades especialment aquestes quatre ratlles.

Les postures respecte a la dona no han canviat i per emmarcar-ho solament cal llegir els acords del Congrés de la CNT a Saragossa el maig del 1936.

Aquests acords a què ens reerim, malgrat haver passat a la història com una apologia de la llibertat o de l'amor lliure, són la reproducció d'unes idees una miqueta 'peccatas', que intenten ordenar com s'han de solucionar els conflictes que originen les relacions considerades íntimes o de l'entorn privat.

Una història sense argument (4) Dones a CNT: 1936-1939

Maria Àngels Rodríguez,
historiadora i membre de la Fundació Salvador Seguí;
traducció: **Núria Rimbau**

Dones Lliures és, en el seu inici, el nom d'una revista que neix al maig de l936, que deixa d'imprimir-se a la tardor de 1938 i que aglutina uns interessos determinats. És l'expressió, dintre de l'ideari llibertari, de com la dona pot i ha d'arribar a la seva pròpia personalitat. Objectiu difícil atès que el seu entorn és el d'una organització masclista, que no l'entendrà i que es negarà a concedir-li una equiparació d'organització llibertària en igualtat de condicions.

Les metes que s'han proposat aconseguir són:

"-Paritat de deures, paritat de responsabilitats i paritat de drets sense predomini del baró en cap àrea.

-Que es reconegui i accepti la voluntat de la dona, la seva capacitat de decisió i dret a decidir.

-Aconseguir l'oportunitat d'estudis superiors i ocupacions i a igual treball, igual salari.

-Que la dona, la vocació de la qual no fos domèstica, i la seva àmplia realització, la maternitat, tingués les mateixa facilitats que l'home per buscar i obtenir altres oportunitats que li permetin aconseguir el seu alliberament econòmic.

-Completa igualtat davant les lleis, pàtria potestat dels fills compartida, dret a disposar dels seus béns, igual càstig en cas d'adulteri.

-Entenent l'alliberament femení no com una relació de lluita o competència amb el varó, sinó més aviat com una relació de complementació (1)"

Aquestes aspiracions només seran ben rebudes per una minoria dels homes que militen i dirigeixen les diferents organitzacions del món llibertari.

Les postures respecte a la dona no han canviat i per emmarcar-ho solament cal llegir els acords del Congrés de la CNT a Saragossa el maig del 1936 (2). Aquests acords, malgrat haver passat a la història com una apologia de la llibertat o de l'amor lliure, són la reproducció d'unes idees una miqueta 'peccatas', que intenten ordenar com s'han de solucionar els conflictes que originen les relacions considerades íntimes o de l'entorn privat. Entre aquests, podem destacar els que ocasionen els problemes sexuals quan afecten les relacions en les comunitats que per als anarcosindicalistes són el màxim exponent de la vida societària en el canvi i la revolució que propugnaven: les col·lectivitats.

Les conclusions que presenta el Sindicat Fabril i Tèxtil de Barcelona parlen per si mateixes. Quan tracten dels problemes sexuals, el text diu això:

"Els problemes sexuals han de tenir un regulador moral... La llibertat sexual, tot i que no hauria d'existir pena de cap classe per als casos d'inversió (llegeixi's homosexualitat) ha de ser regulada per un concepte moral superior tendent a considerar el fet sexual com a derivat de la funció reproductora de l'espècie" (3).

Dones Lliures va intentar, des del maig al juliol del 1936, aconseguir un reconeixement per part del sindicat i ocupar-se d'aglutinar dones (4) de la CNT utilitzant els canals sindicals. No obstant això, en produir-se l'aixecament militar el 16 de juliol, el procés va patir una acceleració i un canvi radical.

L'Agrupació de Dones Lliures (5) es planteja ràpidament canvis en les seves accions, passa a considerar primordial la línia d'actuació de participar i ajudar la causa de l'antifeixisme i perseguir la pròpia emancipació, ja que tenen un punt en comú amb tots els llibertaris: fer la Revolució (6).

Durant aquests primers mesos es formarà la Federació Nacional de Dones Lliures, que s'estén ràpidament per tota la Confederació (7).

Les dones estaven en una petita minoria en els sindicats, però l'acció revolucionària fa que s'incorporin en major nombre als diferents sindicats en la reraguarda i al mateix temps, van perfilant l'Agrupació de Dones Lliures, que s'estructura com una organització autònoma en comitès i subcomitès com el de Treball, Solidaritat Pro"Dones Lliures" i Auxili Moral al Front.

Es creen institucions com El Casal de la Dona Treballadora, l'Institut de Dones Lliures, Granges-escoles, es treballa en els Alliberados de Prostitució (8), la Solidaritat Internacional Antifeixista (SIA), i la Federació Nacional de Dones es farà càrrec d'una de les quatre conselleries. Es duu endavant una irresistible i efervescent activitat lligada al període convuls que s'estava vivint. Se celebren, entre moltes altres, reunions de propaganda i afiliació. Un Congrés Nacional a València l'agost del 1937 (9), un Ple Regional a Catalunya el setembre de l938 en què es tria Maria Claramunt d'Igualada com a secretària regional (10) que partirà al front(11).

Malgrat els seus esforços per ser reconegudes per la resta del Moviment Llibertari integrat per la Confederació Nacional del Treball, la Federació Anarquista Ibèrica i les Joventuts Llibertàries com un organisme autònom, no ho aconsegueixen. Les rebutgen (12) adduint que no havia d'existir una branca femenina del moviment, refusant el que la resta de les forces antifeixistes creaven i alçaven en aquells moments (13).

Encara que la redacció dels seus estatuts havia deixat clar que distaven molt de ser aquesta branca femenina, tal com queda reflectit en el seu articulat:

Article 1

a) Crear una força femenina conscient i responsable que actuï com a avantguarda de progrés.

b) Establir, a aquest efecte, escoles, instituts, cicles de conferències, etc. tendents a capacitar la dona i a emancipar-la de la triple esclavitud a què ha estat i cntinua sotmesa: esclavitud d'ignorància, esclavitud de dona i esclavitud productora.

Article 2

Per a l'assoliment d'aquests objectius actuarà com a organització política identificada amb les finalitats generals de la CNT i la FAI, ja que la seva aspiració d'emancipació femenina té com a objectiu suprem que la dona pugui intervenir en l'emancipació humana coadjuvant amb els coneixements adquirits enriquits amb les seves característiques pròpies a l'estructura del nou ordre social.

L'Agrupació de Dones Lliures va rebre un dur cop pel rebuig dels companys del Moviment Llibertari (14) el 1938, però van continuar participant en tots els fronts mantenint totes les seves activitats i defensant el seu ideari respecte a la qüestió sexual, l'educació dels infants, la seva preparació com a productores i la participació d'acord al seu rol com a dona, així com les diferències de criteris amb les línies oficialistes de l'organització sindical, en diferents temes, com queda reflectit en les seves publicacions (15).

A dalt, Frederica Montseny, dona, anarquista i publicista de les idees que, un cop al poder, va aplicar des del Ministeri de Sanitat en relació, bàsicament, a l'emancipació de la dona. Feminista tot i que a ella no li agradava la paraula.

Com a organització (16) va quedar dissolta a partir de febrer de 1939 i els seus integrants van quedar a l'exili interior i exterior o van desaparèixer en la voràgine de la derrota.

En femení?

Durant el període de 1936 a 1939, l'excepcionalitat de l'enfrontament bèl·lic amb les forces rebels feixistes va dur la Confederació Nacional del Treball a participar en organismes governamentals en diferents nivells de responsabilitat. Primer va formar part del Consell de la Generalitat de Catalunya (setembre de 1936) i més tard i per pocs mesos va participar en el Govern de la República que presidia Largo Caballero ocupant quatre carteres ministerials.

Una d'aquestes col·laboracions la portarà a terme una dona, Federica Montseny (17), que és representant de la CNT per la seva vinculació amb els grups anarquistes que formen part del moviment llibertari. El Ministeri que se li adjudica és el de Sanitat i en ell desenvoluparà la seva labor política fins als fets de maig de 1937 quan l'organització abandonarà la seva participació en el govern de la II República.

Els canvis més destacats que

aquests membres de la CNT van propiciar, com la legalització de l'avortament, el reconeixement del divorci, millores en l'equiparació salarial o algunes millores en les institucions penitenciàries, entre altres, van ser mesures que beneficiaven i milloraven la situació de la dona d'acord amb els objectius generals, la finalitat dels quals era afavorir el canvi social revolucionari.

La derrota de 1939: l'exili i la repressió

La pèrdua de la guerra significarà el retorn als pitjors temps per a tots els que havien posat les seves esperances en els canvis que s'intentaven introduir en aquest país des d'abans de la proclamació de la II República, el 1931.

L'Espanya de 1939, com s'ha dit en moltes ocasions, es va convertir en una immensa presó. L'interior tenia unes muralles definides, l'exterior les tenien indefinides, però presents constantment.La repressió a l'interior del país va caure sobre totes les dones que d'alguna forma tenien relació amb la CNT, fossin militants, afiliades, companyes, filles, mares. Unes van ser executades en qualsevol lloc sense importar l'edat ni la situació: joves, velles, solteres, casades, embarassades, lactants. Altres es van lliurar de la mort i van ser tancades en presons on van sofrir tota classe de tortures físiques i psíquiques (18). La societat espanyola ha reconegut fa molt poc la brutalitat dels avortaments provocats, les violacions, els segrestos per part de les autoritats franquistes dels fills d'aquelles dones que, en ser considerades vençudes, van pagar una doble condemna: la que van sofrir per les seves idees i a la que van ser sotmeses per la seva condició de dona (19).

Les històries de les dones que es van haver d'exiliar són desgraciadament semblants. Es repeteixen el dolor de la fugida, la impotència davant la falta de mitjans, els intents de reorganitzar la desbandada, la solitud i la força per pal·liar, en la mesura del possible, la reacció del govern de Vichy (20) que les tanca en camps de concentració i les deixa indefenses davant les tropes ocupants de Hitler, aliat del govern feixista del general Franco.

No va haver-hi distinció per la repressió. No importava la vinculació que s'hagués tingut amb la CNT i gairebé sempre va prevaler per sobre de tot la seva situació com a dones a més de la seva militància política. L'odissea de Federica Montseny es va duplicar perquè va haver d'atendre els seus deures de mare i de filla i organitzar el suport i la fugida dels éssers al seu càrrec i, al mateix temps, les seves responsabilitats com a política que havia de fugir dels nazis, que seguien el seu rastre per retornar-la al govern franquista que al final va poder evitar per raons de la seva pròxima maternitat (21). Les dones continuaran, no obstant això, participant en la clandestinitat en diferents missions i activitats al voltant de la CNT. D'això n'ha quedat constància en els testimoniatges que han deixat, encara que siguin de nou

Sara Berenguer, que darrerament ha publicat les seves memòries.

molt poc coneguts. Es repetiran noms que ja han aparegut com a actives militants: Lola Iturbe, Sara Berenguer, Benigna Calve, Casilda Méndez, Maria Bruguera, Julia Mirabe, Gracia Ventura, Juaquina Dorado, Montserrat Elías, Pepita Subirats, Esperanza Moreno, Maria Tomas o Paquita Manso, entre moltes altres (22).

Són aquests noms els que dintre i fora d'Espanya mantenen la seva vinculació amb la CNT realitzant diferents activitats, des de càrrecs confederals a enllaços. Són els casos de Benita Barrena o Mercedes de la Cruz, per citar-ne només algunes.

Durant els llargs anys fins a l'arribada de la democràcia el l977, les dones van continuar participant en el moviment llibertari i en les diferents organitzacions en què es va fraccionar l'Organització.

A l'exterior, algunes de les antigues militants de Dones Lliures comencen cap a finals dels anys 60 i inicis dels 70 (23) del passat segle a mobilitzar-se i des d'un nucli situat a França i Anglaterra posen de nou en marxa la revista de Dones Lliures, facsímil que es compon d'uns fulls de ciclostil, en què es tornen a reprendre les idees i actituds posposades feia ja uns 30 anys.

Els textos barregen la nostàlgia pels temps passats, les històries de les experiències viscudes, les valoracions de l'evolució del món que les envolta i algunes referències a temes exclusivament femenins: sexe, determinació dels embarassos, coneixement del cos femení, millores pedagògiques, sense que falti la inclinació literària o la poètica.

No deixen de ser remarcables les diferències existents entre els textos que provenen de l'interior i l'exterior. Els primers traspuen una amargor molt realista sobre les inexistents possibilitats de canvis, parlen del terror, la por i el silenci que aquests anys han sumit els qui podien dir alguna cosa i la falta de coneixement per part de les generacions joves del fet succeït.

Els textos dels residents a l'exterior fan referència al fet que és possible arribar i convèncer, en un temps no molt llarg, els habitants d'Espanya que les coses es poden reprendre allà on s'havien deixat. De vegades, sembla que la llunyania del país els ha mantingut en una urna a la qual el pas del temps no ha afectat.

En la labor de recuperació de l'Associació de Dones Lliures es distingeixen Sara Berenguer o Guillén (24), Soledad Portales, Mery Stevenson, Tina Mora, Pepita Carnicer, Gracia Ventura Hortensia.

El relat de la situació de la dona a Espanya des de l939 fins ben bé entrats els anys 70 és la suma de la repressió ideològica del franquisme, les idees de la burgesia reaccionària i es remata amb la participació de la demagògica Església Catòlica espanyola. Han estat anys en què s'ha tallat d'arrel qualsevol intent de denunciar la situació de submissió de la dona o de sortir-se de la norma.

Les llibertats legals queden reduïdes a la pèrdua de tots els trets d'individualitat femenina. La dona casada no pot tenir passaport sense autorització del marit, l'adulteri és un delicte penal, l'abandonament de la llar també, no existeixen les denúncies per maltractaments, s'ha perdut la pàtria potestat sobre els fills, l'abús sobre els salaris desiguals és permès per llei i, evidentment, no existeix el divorci i avortar condueix sota qualsevol supòsit, a la presó.

Algunes dones de les classes altes i intel·lectuals intenten anar aixecant la veu i mitjançant les seves aportacions a la premsa, a la literatura o al cinema. Volen trencar el silenci a què totes són sotmeses. No obstant això, l'afirmació que fa Lidia Falcón que diu "el 1945 la població femenina espanyola és la més ignorant, la més honesta i la menys activa d'Europa (25)" es pot perllongar fins ben bé entrats els anys seixanta.

Durant aquests anys hi ha un descobriment mèdic, la píndola anticonceptiva (26), que modificarà l'actitud de la dona en molts nivells. El control del cos pel que fa a l'embaràs es convertirà en un element revolucionari espectacular. Encara que lentament, la inserció de la dona en el món laboral ha introduït millores i, a una escala reduïda, ha ajudat a la independència econòmica d'un sector minoritari. També s'ha avançat en el camp de la legislació, en el reconeixement de la igualtat en l'accés a l'educació, en la participació política, etc.

Notes:

(1) Ídem Mujeres Libres (1999) Pàg. 36.

(2) Ídem Iturbe, Lola (1974) Pàg. 92-93.

(3) En el fons no s'ha avançat molt des dels acords de la Internacional, encara que ara com a mínim es tracten temes relacionats amb qüestions sexuals.

(4) Ídem Nash, Mary (1975)Pàg. 21 "La mujer anarquista más conocida de este periodo es Federica Montseny, era contraria a la Agrupación, su ideario al respecto se situó toda su vida en las que consideraban "que no existía un problema especifico de la mujer sino un problema general: la liberación del Hombre, como persona humana. De hecho discrepo con Mujeres Libres y lo que significaba".

(5) Ídem Nash, Mary (1975) Pàg. 14 "Esta organización llegó a tener 147 agrupaciones y 20.000 afiliadas".

(6) Ídem Mujeres Libres. (1999) Pàg. 43.

(7)Ídem Mujeres Libres (1999). Pàg. 97. Llevant, Centro, Andalucia, poblacions com Uriel, Elche, Almeria, Guadalajara, Saragossa.

(8) Llocs on es plantejava resoldre el problema que plantejava l'abolició de la prostitució respecte a las dones implicades.

(9) Idem Nasch,Nary (1975). Pàg. 15

(10) Ídem Mujeres Libres.(1999). Altres càrrecs seran Vicesecretaria: Felicita Díaz, Igualada, Sección de Trabajo: Pepita Carpena y Águeda Abas, de Barcelona, Propaganda Sara Berenguer, de Barcelona Solidaridad: Aulita Colaborans de Granollers, Amparo Ecarceller de Terrassa.

(11) La CNT com a organització mai va acceptar a les seves columnes les dones. El "mite" de la miliciana correspon a les accions individuals de les dones en els primers mesos. Quan s'estabilitzen i concreten les columnes, Buenaventura Durruti va fer tornar a totes les dones del Front, sense distinció. A diferència del que ocorre a les files comunistes, no van tenir cap reconeixement per les accions bèl·liques. La seva participació reconeguda serà en els anomenats "trens de rentat i planxat" així com en la labor com a infermeres , sanitàries o secretàries, cas de Pilar Balduque que ho va ser del mateix Durruti.

(12) Ídem, Mujeres Libres.(1999) Pàg. 149Ple del Moviment Llibertari de 16-30 octubre 1938. No se les va deixar ni participar i el seu informe d' incorporació va ser rebutjat.

(13) Ídem Nash Mary (1975) /Iturbe, Lola (1974). Asociación de Mujeres Antifascista. Agrupación de Mujeres Socialistas Mujeres Libres. Luchadoras Libertarias.

(14) Ídem Nash. Mary (1975). Pàg. 19

(15) Ídem Nasch, Mary (1975)

(16) Ídem Mujeres Libres (1999)/ ídem Iturbe,Lola (1974)/ Berenguer, Sara. Entre el de sol y la tormenta. Treinta dos meses guerra (1936-39) Ed Seuba. Barcelona. 1988. Hi va haver una aportació de dones d'altres països que van acudir durant aquest període i recolzaren les causes de la revolució com Margarida Jove, Mistress Fiel Mistres Hemminway, Msitres Marion Hay,Colette Audit.,Giovanna i Maria Berniri, Berthe Faber, Eta Federm, Emiliane Morin, entre altres.

(17) Alcalde, Carmen, Federica Montseny Ed. Argos Vergara.Barcelona 1983/Montseny, Frederica. Cent dies de la vida d' una dona (1939-40) Ed. Galba. Barcelona 1977.

(18) Ídem Iturbe Lola (1974) Pàg.173.

(19) Ídem Iturbe, Lola (1974) Pàg.174-183.En este texto quedan reflejadas las brutalidades, las agresiones, el número de las mujeres en prisión y los múltiples centros penitenciarios donde cumplieron condena.

(20) Hi va haver una part de França que va acceptar la invasió nazi i va col·laborar amb ells en les seves labors de repressió.

(21) Ídem Montseny, Frederica (1977).

(22) Ídem Iturbe, Lola (1974) /Ídem Berenguer, Sara (1988).

(23) La Fundació Salvador Seguí disposa d'exemplars d'aquesta revista (de 1972 a 1975).

(24) És Sara Berenguer pel seu cognom a Espanya i Sara Guillén a França ja que el sistema legal i la tradició en aquell país fan que la dona casada perdi el seu cognom per adoptar el del seu marit, en el seu cas, Jesús Guillén.

(25) Ídem Iturbe, Lola (1974) Pàg. 202

(26) Duran, Mª Ángeles (1977) Pàg. 92, 93.

> CONTRAINFORMACIÓ

Es crea el Club Excursionista CGT Bus de TMB a Barcelona

El passat dissabte 21 d'octubre, diversos companys i companyes d'autousos de Barcelona van sortir d'excursió al Puigmal.

Com que l'experiència de sortir a la muntanya i desconnectar de la ciutat els va semblar molt positiva, la Secció Sindical d'Autobusos e Barcekona de la CGT ha decidit crear el Club Excursionista CGT Bus de TMB.

D'aquesta manera, aniran realitzant sortides a la muntanya de forma regular. Com la resta de les seves activitats, aquestes sortides seran abertes a tot el món, sigui treballador o treballadora de TMB o no, sigui o no sigui afiliat o afiliada a CGT.

Per a més informació sobre aquest tema, properes sortides, etc: 676 705 062

ÉS OBRA DE STUART CHRISTIE, L'ESCOCÈS QUE VA INTENTAR MATAR FRANCO ELS ANYS SEIXANTA

Una pàgina web aplega films de temàtica anarquista

www.vilaweb.cat

"Hollywood i la indústria cinematogràfica tendeixen a representar els anarquistes com uns personatges tous, obsessius, rabiosos, demoníacs", afirma Stuart Christie, creador de l'Anarchist Film Channel, una pàgina especialitzada en films de tema anarquista i antiautoritari. La intenció que el mou és de canviar la imatge estereotipada de l'anarquisme, un ideari que ell mateix professa. Films com "L'agent secret" i "The man that knew too much", tots dos d'Alfred Hitchcock, desacrediten la figura de l'anarquista, opina Christie.

Aquest canal virtual conté documentals i films en català, espanyol, italià i rus, però no difon productes comercials per no violar drets d'autor. Un dels films preferits de Christie és "La lengua de las mariposas" de José Luis Cuerda, inspirat en el mestre i anarquista català Francesc Ferrer i Guàrdia, assassinat el 1909 a Barcelona. Christie està convençut que internet és una plataforma ideal per difondre vídeos i que en un futur hi haurà una televisió global a la xarxa: "Si fos Toni Blair, Rupert Murdoch o Ted Turner, em començaria a preocupar".

Stuart Christie va passar uns quants anys a la presó per haver participat en un complot per a matar Franco els anys seixanta del segle passat.

Editen el segon CD de 'Los ritmos de espejo'

Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas

Aquest CD, que es ven a 10 euros i els beneficis del qual aniran destinats a projectes solidaris a Chiapas (Mèxic), inclou 18 temes de grups i artistes diversos: Fermín Muguruza, FM de la Calle, BKC, Deshechos, Amparanoia, La Kermés, Raly Barrionuevo, Cifu & La Calaña Sound, Los de Abajo, Ojos de Brujo, El Cabrero, Ea!, Nomhadas, Javier Ruibal, Boicot, Los Músicos de José, San Pascualito Rey i Jump'n Jawah Sound System con Juglares.

El CD, produït per la CGT, inclou dibuixos de Juan Kalvellido, una presentació de Patxi Irurzun, i informació dels projectes i activitats de la Comissió Confederal de Solidaritat amb Chiapas, així com la destinació que tindran els beneficis que s'obtinguin amb la seva venda.

Solidaritat amb la Dignitat Rebel

"Los Ritmos del Espejo II", com ja va passar amb el primer CD editat, no és simplement un disc (o no solament), sinó que és més que un disc... ja que és, al seu torn, sentiment, complicitat i denúncia que, des de diverses barricades o trinxeres a baix a l'esquerra, reclamen un "Tot per a Totes i Tots", amb el convenciment que treball, terra, sostre, alimentació, salut, educació, democràcia, justícia, independència i el dret a la informació, la cultura i la pau, són objectius universals que a tots i totes ens incumbeixen i corresponen, sense que hagi d'existir un sol ésser humà exclòs dels mateixos... i és, també, una abraçada germana de paraules, sentiments, sons i murmuris, que surten del cor per despertar voluntats i aglutinar esforços que burlin fronteres i guerres, com a pont sense tornada ni amb una altra destinació que un món nou on càpiguen molts móns, en el qual regni la igualtat des de la diferència i qui mani ho faci obeint (al poble)... i és, en fi, una crida vital a les consciències i la memòria, escrita amb notes de respecte, tolerància, mestissatge, inclusió, solidaritat i compromís, en el pentagrama multicolor de tots els pobles i les seves gents del planeta, fent-se eco d'altres veus i lluites que ens empenyen i obliguen per a entre tots i totes seguir construint la utopia.

Al març de 2000, amb la generosa col·laboració de diversa gent de la cultura (especialment de la música), es fa i surt al carrer el CD-recopilatori "Chiapas. Los Ritmos del Espejo" editat per aquesta mateixa Comissió, amb successives reedicions fins als 6.000 discos. Les seves vendes van molt bé, així com les activitats paral·leles que s'organitzen, amb la conseqüent difusió de la causa, raó i lluita zapatista a Mèxic, així com a Chiapas intentar cobrir part del finançament per a diferents projectes d'autonomia, autogestió i desenvolupament de les comunitats indígenes en rebel·lia, basats en les àrees d'educació, sanitat, comunicacions o altres possibles emergències.

Amb aquest precedent, encara que explicat amb unes petites pinzellades de la seva realitat completa, a manera de ròssec, sota semblants premisses i al costat de la inapreciable solidaritat de qui en això han participat, cinc anys després se'ns passa pel cap una nova il·lusió del que podria ser "Los ritmos del espejo II"... i el seu resultat ja està aquí.

En aquesta ocasió, els beneficis econòmics que s'obtinguin aniran destinats a continuar col·laborant en la construcció i funcionament d'un hospital o Clínica Central de Segon Nivell en el 'ejido' de La Culebra, actual seu del Municipi Autònom i Rebel Ricardo Flores Magón, com a part del projecte general del Sistema de Salut Autònom i la Infraestructura de Salut en la Regió Indígena, que al seu torn forma part del Caracol de Resistencia Hacia un Nuevo Amanecer de la Zona Selva Tzeltal de Chiapas (Mèxic). Així mateix, amb aquest primer Hospital i fins a aconseguir els tres previstos, es pretén donar servei sanitari a les 112 comunitats en resistència que conformen dit Municipi Autònom, constituït a l'abril de 1998 i agermanat amb la CGT de l'Estat espanyol des de juliol del mateix any.

I amb tot, un propòsit afegit està en poder demostrar –i demostrar-nos- una vegada més, que els i les 'compas' i germans i germanes zapatistes no estan sols!!! ...i això, sota la consigna i pràctica del suport mutu, mai per caritat ni assistencialisme, és a dir, com iguals des de la diferència, units en una causa i lluita que no és aliena, sinó comuna, per la Humanitat i contra el Neoliberalisme, cap al món nou que duem en els nostres cors (com ja digué el nostre company anarquista Buenaventura Durruti).

Mésinformació:
info@cgtchiapas.org
i www.cgtchiapas.org/ Per a comandes: info@cgtchiapas.org o al fax del Comitè Confederal de la CGT 91 445 31 32.

Compte Corrent de la Comisión de Solidaridad con Chiapas de la CGT: 0049-0001-53-2110066664 del SCH

Nova edició conjunta 'Libre Pensamiento', 'La Lletra A' i 'Ecologista'

Col·lectiu Catalunya

Un nou repte, nous camins, és el que suposa la nova revista que sota la denominació de "Vivir dignamente es un derecho. Creando alternativas" han editat conjuntament les revistes "Libre Pensamiento" (revista de debat de la CGT), "La Lletra A" (revista llibertària editada per Baladre) i "Ecologista" (revista editada per Ecologistas en Acción).

Una nova revista-eina, una nova recerca de confluències, una incitació al moviment, a l'acció social i a la lluita pels drets, drets que massa sovint acaben petrificats en formulacions legals, restrictives i buides. Drets que, quasi sempre, o mai, són considerats com a tals per part dels poders, i que en massa ocasions ni tan sols són "coneguts" com a propis per les persones que en pateixen la seva mancança. Drets que només seran reconeguts si són constantment reivindicats, exigits, exercitats, apropiats, autogestionats per tots i totes.

Aquesta revista se centra en tres conjunts de drets: el dret a un habitatge digne i a un urbanisme sostenible; el dret a la mobilitat i a la proximitat; i el dret a desobeir. Tots ells, com altres drets socials que podem considerar bàsics o fonamentals, necessiten ser reapropiats i redefinits per part dels actors socials que en pateixen la seva falta o veuen greument limitats el seu desenvolupament i exercici. Els textos d'aquesta revista estan destinats a afavorir aquesta reapropiació i redefinició.

S'ha escollit la temàtica sobre habitatge i urbanisme, i sobre mobilitat/proximitat per considerar-los eixos centrals de les actuals problemàtiques locals i globals. Pel que fa al tema de la desobediència, es considerada una eina fonamental (encara que no l'única) per conquistar drets.

La revista també té un plantejament d'alternatives, de treure a la llum com des dels moviments socials estem potenciant la lluita per la satisfacció de les necessitats bàsiques de les persones.

Baladre, Ecologistas en Acción i CGT estem implicats en servir d'instruments de debat, reflexió i intervenció al voltant de la lluita, sempre inacabada, pels drets. Aquesta revista vol ser una petita aportació per tal que la societat assumeixi com a imprescindible la defensa del dret a tenir drets. Es continuaran plantejant propostes, alternatives i experiències que, partint de la crua realitat d'un capitalisme sempre inhumà i depredador, lluitin per una transformació de les mentalitats, de les estructures socioeconòmiques dominants i de la vida quotidiana. Sempre amb el somni i l'esforç posats en un món de màxima llibertat, d'igualtat real, de solidaritat efectiva i de convivència harmònica amb el medi ambient.

Llibres

“La tempestuosa mar blava. Una aproximació als conflictes de la Mediterrània”

RAMON USALL
Onada Edicions 2006

Joan

L'espai geogràfic mediterrani és, actualment, una de les zones geopolíticament parlant més importants del planeta. Un cop d'ull al passat de la Mediterrània ens demostra que aquest territori ha estat sempre cobejat. La successió de conquestes que històricament ha viscut evidencien la importància geopolítica del'espai mediterrani.

De fet, la Mediterrània és i ha estat escenari d'alguns dels principalsconflictes que ha viscut darrerament la humanitat. A l'etern conflicte araboisraelià i les guerres dels Balcans, podríem afegir-hi l'auge de l'islamisme, especialment cruent a Algèria, les lluites d'alliberament nacional i les tensions generades com a conseqüència de la profunda divisió existententre les ribes sud i nord de la Mediterrània.

Amb aquest llibre, que ha estat guardonat amb el premi Abu Bakr de l'Ajuntament de Tortosa, Ramon Usall, llicenciat en sociologia per la Universitat Autònoma de Barcelona i doctorand en història a la Universitat de Lleida, pretén aproximar-nos als principals conflictes que afronten les societatsmediterrànies a principis del segle XXI.

“El MIL i Puig Antich”

ANTONIO TÉLLEZ SOLÀ
Editorial Virus

Col·lectiu Catalunya

El Moviment Ibèric d'Alliberament (MIL) és un grup atípic que sorgeix a principis dels anys setanta, format per militants procedents de l'esquerra autónoma, de formació marxista heteròdoxa, que s'identifica amb el consellisme, amb la tradició anarquista i el maquis llibertari, i que rep influències del Maig francès i del situacionisme.

Nascuts amb la intenció de no perdurar com a organització, els eixos de la seva estratègia política són el recolzament de les lluites obreres i l'edició de textos propis o traduïts amb què donar soport teòric a aquestes lluites, i criticar el burocratisme, l'autoritarisme i l'avantguardisme dels sindicats i partits d'esquerra. Per poder portar a terme aquests dos objectius, recorreran a l'acció directa, mitjançant atracaments -"expropiacions"- a entitats bancàries per donar soport a les caixes de resistència dels vaguistes i per finançar la publicació de la revista CIA i altres i dels llibres d'Ediciones-Mayo 37.

El seu discurs clarament anticapitalista i no merament antifranquista, així com les crítiques ferotges a les "forces democràtiques" que preparaven el Pacte de la Transició van provocar-ne l'aïllament polític i lapersecució ferotge.

Convoquen el primer Premi Literari Pablo Díez

Per a escrits que no superin els 5 folis d'extensió, convocat per la Plataforma Pablo Díez.

En record de Pablo Díez Cuesta, conductor d'autobús de TMB (Transports Metropolitans de Barcelona) que es va suïcidar al ser acomiadat per l'empresa després de ser acusat sense proves de quedar-se amb l'import d'un bitllet (1,10), la Plataf orma Pablo Díez convoca aquest premi literari que duu el seu nom, que es lliurarà tots els anys coincidint amb l'aniversari de la seva mort i que es regirà per les següents bases:

- Primera. Podran participar quantes persones ho desitgin, qualsevol que sigui la seva procedència. Només s'admetrà un treball per autor.
- Segona. Els originals haurien de ser inèdits i estar escrits en llengua castellana o catalana.
- Tercera. S'estableixen els següents premis:
· Un premi de 400 i diploma a un treball en prosa sobre el cas Pablo Díez.
· Un premi de 400 i diploma a un treball en prosa sobre el tema de l'assetjament laboral o l'abús de poder.
· Un premi de 400 i diploma a un treball en prosa sobre qualsevol dels temes anteriors escrit per un treballador de TMB.
- Quarta. Els originals es presentaran en triple versió, en folis mecanografiats a doble espai, grandària DIN-A4, escrits per una sola cara, i degudament numerats i engrapats. Tindran una extensió màxima de 5 folis.
- Cinquena. Els treballs es presentaran signats amb pseudònim. Les dades de l'autor (nom, cognoms, domicili, telèfon i correu electrònic) s'inclouran en un sobre tancat en l'exterior del qual figurarà el pseudònim, el premi al que concorre i, si escau, indicació que és treballador de TMB.
- Sisena. El termini d'admissió de treballs finalitzarà el 28 de febrer de 2007. Les obres s'enviaran a Plataforma Pablo Díez, Apartat de Correus 22.269, 08080 Barcelona. S'indicarà en el sobre “Per al I Premi Literari Pablo Díez”.
- Setena. Els interessats poden sol·licitar les bases completes de la convocatòria a: plataformapablodiez@hotmail.com. Es pot obtenir més informació sobre el cas Pablo Díez en www.pablodiez.com.
- Vuitena. El lliurament de premis tindrà lloc el dia 29 de març a les 7 de la tarda en el local de la FAVB, c/ Obradors, 6, Barcelona. Serà imprescindible la presència dels autors premiats en aquest acte.

Revistes

CIERZO LIBERTARIO
Òrgan trimestral d'expressió de la CGT d'Aragó, actualitat sindical i social, c/Coso 157, local, 50001 Saragossa.

LMSKA CEGETERA
Editat per la Secció Sindical de CGT a Telefònica València, lamoskacegetera@gmail.com lamoskacegetera.blogspot.es

MATERIALS DE TREBALL
Butlletí del Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs, Justicia i Pau, Rivadeneyra 6, 10è, 08002 Barcelona.

EL NOTICAT
Butlletí entre la plantilla de la Secció Sindical de CGT-CAT a la Tresoreria General de la Seguretat Social de Barcelona.

> IMATGES QUE PARLEN

La magnificència d’Ermanno Olmi

Josep Estivill

Si existeix un director italià amb films de gran qualitat i compromís social però sense la celebritat dels seus coetanis com Rossellini, de Sica, Fellini, etc., aquest seria Ermanno Olmi. És una llàstima, perquè es un dels que millor ha copsat tots els matisos de la classe treballadora i la pagesia.

A “Il Posto” (El puesto) (1961) un noi d'una família humil es presenta a una convocatòria de treball. Veiem el funcionament laboral d'una empresa (i una societat) ja capitalista, amb les seves jerarquies, les enveges, les monotonies, l'explotació laboral. Petits i grans detalls per tot arreu: la festa -obligatòria i trista- de l'insofrible sopar de cap d'any, les disputes -patètiques- per ocupar una taula que està més ben il·luminada. És una pel·lícula grandiosa, per a la qual no passen els anys. Absolutament recomanable.

Una altra obra mestra d'Olmi va rebre la Palma d'Or al Festival de Cannes el 1978, “L'albero degli zoccoli” (El árbol de los zuecos), és una pel·lícula coral sobre unes famílies de pagesos a l'Itàlia rural de finals del segle XIX. La recreació històrica és de tanta minuciositat en els detalls que més aviat sembla obra d'un antropòleg: els vestits, els habitatges, els dialègs, les situacions, tot plegat sembla transportar-nos efectivament a una vida viscuda. Assistim a les formes de treball duríssimes d'un estament de la societat -el pagesos pobres-oprimit pels terratinents, però sense cap consciència de classe ni cap capacitat de lluita. Només ignorància i pobresa. Una vida de la pagesia que amb tota seguretat podríem extrapolar a moltes comarques del nostre país a la mateixa època.

Finalment, per citar un dels darrers i gloriosos títols d'Olmi, destacaríem “Il mestiere delle armi” (El maestro de armas) (2001), una recreació biogràfica dels darrers moments de Giovanni delle Bande Nere, capità de l'exèrcit papal contra les tropes de l'emperador Carles V en la seva campanya per terres italianes al segle XVI. La capacitat per reconstruir la història és, novament, superba: el vestuari, les llums, els interiors, la psicologia, les relacions de poder, les mentalitats... Tot es converteix en un fresc meravellós de la història d'Europa.

Si voleu conèixer la vida dels obrers i els pagesos, si voleu gaudir amb el cinema i amb la història, endinseu-vos en la filmografia d'Olmi, el gran director que va sortir de la pedrera del nou cinema italià a començament dels seixanta.

FERRAN AISA, HISTORIADOR

'El pensament utòpic davant el pensament únic'

Aisa és l'autor, entre d'altres, del llibre "La cultura anarquista a Catalunya"

> LA FRASE...

"La història del moviment llibertari ha estat tergiversada, silenciada, amagada".

"L'Ateneu Enciclopèdic Popular, a Barcelona, divulga la història i la cultura i la posar a l'abast de la gent".

Text: **Carlus Jové;**
fotos: **Pau Jubillà**

Ferran Aisa és un autor prolífic, capaç de publicar diversos llibres en un sol any. Entre els seus últims treballs publicats hi trobem "El Raval, un espai al marge" (Base), escrit conjuntament amb Mei Vidal, "Joan Salvat-Papasseit, l'home entusiasta", amb Remei Morros (Virus Editorial), "Una història de Barcelona. L'Atenu EnciclopèdicPopular" (Virus Editorial), "Camins utòpics" (Edicions 1984), "El laberint roig" (Pagès Editors) o "La cultura anarquista a Catalunya" (Edicions de 1984) .

És precisament en motiu de la publicació d'aquest darrer que la revista "Catalunya" va aprofitar per entrevistar-lo en la seva vistita al II Festival Desviat a Camallera. L'obra d'Aisa inclou diversos estudis al voltant del tema llibertari, com "Joan Salvat-Papaseït, l'home entusiasta" (Virus, 2002) o "Una història de Barcelona: l'Ateneu Enciclopèdic Popular" (1902-1999) (Virus, 2000), llibre pel qual el 2001 rebé el premi Ciutat de Barcelona. Ha participat en diverses obres conjuntes, i també és autor d'alguns guions de documentals de caire històric.

"La cultura anarquista a Catalunya" sintetitza la història d'un moviment polític de masses en el seu vessant més social i cultural, mostrant que l'arrelament de les organitzacions llibertàries no tan sols es produí en el terreny del conflicte social o sindical, sinó també en els aspectes més quotidians de la vida, així com també en els més elevats, que fins a aleshores havien quedat limitats a l'abast d'uns pocs privilegiats.

-Per què has escrit un llibre com aquest amb el títol de "La cutlura anarquista a Calunya"?

-Doncs perquè considero que és un tema que no ha estat prou tractat, ja que la majoria d'estudis sobre anarquisme són o bé molt genèrics, o bé molt concrets sobre naturisme, urbanisme o altres temes. Però un llibre amb una visió global de la cultura anarquista, que en un sol volum oferís una panoràmica del que va representar aquest moviment, crec que no existia.

-En els últims mesos hi ha hagut un "boom" de la memòria històrica. S'està fent justícia amb el moviment llibertari?

-No del tot. Per exemple, es fa una memòria molt global de la Guerra Civil o la República, però el pes tan important que va tenir l'anarquisme en aquells moments no queda ben reflectit. Sobretot, queda molt amagada la tasca cultural i pedagògica de l'anarquisme a principis del segle XX, la qual va ser molt important.

-Al final del llibre fas una afirmació molt contundent: "L'oblit va caure com una llosa sobre la cultura llibertàira, les seves realitzacions van ser esborrades per la història dels vencedors i també pels histoiradors marxistes. (...) Els vencedors sabien que eliminant l'anarquisme ja ningú parlaria de l'emancipació humana."

-És una de les realitats del moviment llibertari, la història del qual ha estat tergiversada, silenciada, amagada; les seves realitzacions durant la guerra, com les col·lectivitzacions, són quelcom del qual gairebé no se'n parla, o la seva trajèctoria pedagògica a través de l'escola racionalista i els ateneus. En canvi si que es parla de coses que no hi tenen masa a veure. Tot el moviment associatiu de cooperatives, ateneus és quelcom bastant desconegut.

-Un dels elements interessant del llibre és que destapes que molts dels artistes d'avantguarda a Catalunya havien flirteigat amb l'anarquisme...

-Les avantguardes tenien un component revolucionari, i entre els seus membres alguns van tenir tendència marxista, trotskista, però també una part important d'aquesta avantguarda va tenir aquesta relació amb l'anarquisme. A principis de segle, per exemple, el moviment dadaista, va tenir una tendència molt llibertària, mentre que el surrealisme fou sempre més vinculat al marxisme i, posteriorment, al trotskisme, referint-nos sempre als seus components. Tot aquest moviment genera una vinculació de la gent de les lletres i l'art amb el que anomenaven "la causa popular", que era la revolució, i aquesta relació es prolonga fins a 1939 d'una manera molt clara.

-En els nostres dies, podem encara percebre l'herència d'aquest moviment tan important?

-La cultura anarquista ha quedat molt difuminada dins la societat, i en podem trobar elements a moviments feministes, ecologistes, situacionistes o el mateix moviment okupa, tot i que no sempre es declarin llibertaris. Però són elements que han quedat en aquests moviments.

El moviment cultural específic, de massa, ha quedat endarrerit com a conseüència de la situació política que tenim i també per l'estat del propi moviment anarquista, que ha quedat en un segon terme. No obstant això, té un paper molt important a jugar en el món actual, perquè de la manera com avança la societat, el llibertari és un pensament (el considero un pensament i no tant una ideologia) que aporta forts elements contraculturals. Als 60, per exemple, és un moment en què reapareix el pensament llibertari.

A través del maig francès, del món dels hippies i la música pop, s'origina la idea de llibertat total, sense límits, i això genera una contracultura. Aquesta contracultura pot tornar a sorgir, ja que l'ésser humà sempre tornarà a somiar en crear noves societats; és el somni igualitari. Cal crear un pensament utòpic davant el pensament únic, i aquí pot tornar a resorgir un pensament llibertari.

-Tu formes part de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, una de les entitats vinculades a l'anarquisme amb més història. Quina tasca dueu a terme?

-La seva missió continua essent la que ha tingut sempre: divulgar la història i la cultura i posar-la a l'abast de la gent.

Des de la seva fundació s'ha preocupat per expandir la història i la cultura, que no quedés recluida en quatre parets, i això es fa a través de publicacions, xerrades i altres medis.

És el que ha fet i el que continuarà fent. donar a conèixer la història del poble, el seu poble.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Déu/Déus

Jordi Martí Font
(jordimartif69@mesvilaweb.com)

Vaig matar Déu fa anys. I em vaig quedar descansat. De fet, mai no m'havia cregut massa tot això d'un ésser suprem que ens havia creat, d'un «nostre senyor», com deien a missa, que era i volien pastor del nostre ramat. Jo no m'he considerat mai un corder i no entenia com hi havia gent que es trobava bé en el paper de be. Parlo, evidentment, del Déu cristià, que era el Déu que vaig conèixer a la infantesa, i de l'església catòlica, que era qui gestionava el personatge en forma de monopoli en la part de món on jo visc.

Quan, a més, el rodar món i les lectures m'han portat a conèixer que aquest Déu d'aquí no és l'únic sinó que la humanitat se n'ha inventat milers i milers, de formes i tipologies completament diferents i diverses, aleshores sí que m'ho vaig mirar tot de forma diferent, relativitzant fins i tot els dogmes dels altres que no tocava per aquella falsa por anomenada respecte. Déu no només no existeix sinó que a més, històricament, és una presa de pèl.

Ara bé, el fet que jo negui el que considero supersticions em dóna el dret a negar a altres persones l'assumpció d'aquestes supersticions? Crec que no, sempre que aquesta assumpció no atempti contra els principis bàsics de convivència, no esdevingui una obligació per a ningú i no comporti obligacions de cap tipus per a ningú més que els creients. És per això que penso que l'única forma de conviure religions diverses, ateus i agnòstics en un espai públic que ha de ser comú és l'espai públic laic. Això comporta l'allunyament de la vida pública de la religió, la separació estricta entre càrrecs públics de la mena que siguin i esdeveniments religiosos, a no ser que explícitament i diàfana hi participin a nivell individual. I també, una reconstrucció crítica del calendari festiu, reanomenar algunes celebracions i esdevenir oberts a entendre qualsevol altra superstició que no sigui la nostra. I dic la nostra perquè alguns anarquistes, algunes llibertàries i alguns esquerrans també en tenim de Déu, de paradís i de transcendència religiosa. I els dogmes que prefessem resulten intocables i, des del seu període fundacional (36-39) han creat tantes supersticions com en els catòlics o musulmans la seguretat que Jesucrist o Al·là són representants de la franquícia Déu a la Terra, un com a fill i l'altre com a profeta.

Així doncs, alliberem-nos de supersticions i esdevenim lliures de creadors, pares omnipotents, pastors i mites que ens demanen fe i no raó. I quan ens trobem les grans preguntes que la humanitat s'ha fet al llarg dels segles, llegim, parlem-ne, esdevinguem esponges amarades de saber i amb ganes de saber encara més, coneguem les tradicions diverses... i creguem-nos allò que bonament puguem, i tan poc dogmàtic com sigui possible, tan poc producte de la fantasia dels integristes de fa segles com la nostra por ens deixi.